BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Girl Online

ZOE SUGG

PRIMUL ROMAN SCRIS DE Zoella

EPICA

Carti pentru cititori
Soaptele cartii

Doresc să dedic această carte tuturor celor care au făcut
totul posibil. Celor care s-au abonat la canalul meu, care
mi-au urmărit postările video şi mi-au citit blogul,
indiferent că asta s-a întâmplat în 2009 sau ieri.
Susţinerea voastră este nepreţuită pentru mine.
Nu există cuvinte care să exprime cât de mult vă iubesc.
Fără voi această carte nu ar fi acum în mâna voastră.

În urmă cu un an...

22 noiembrie

Bine te-am găsit, lume!

M-am hotărât să-mi fac blog.

Acesta la care scriu chiar acum.

De ce, v-aţi putea întreba?

Ştiţi ce se întâmplă atunci când agiţi o doză de Coca-Cola, pe care apoi o deschizi şi lichidul se împrăştie peste tot? Ei bine, exact cam aşa mă simt eu acum. Clocotesc în mine atâtea lucruri pe care aş vrea să le împărtăşesc, însă nu sunt sigură dacă s-o fac.

Tatăl meu mi-a spus odată să încep să ţin un jurnal. Zicea că un jurnal este un mod extraordinar în care putem să ne exprimăm până şi cele mai intime gânduri. Mai spunea că îmi va prinde foarte bine să îl pot reciti mai încolo, la maturitate, pentru că mă va ajuta “să apreciez cu adevărat anii adolescenţei”. Hm, vă daţi seama că a trecut atât de

mult timp de când a fost el adolescent, că a uitat cum este
de fapt.

Chiar şi aşa, am încercat... să ţin un jurnal. Am reuşit să
scriu în el de trei ori până să renunţ definitiv. Totul suna
cam aşa:

Astăzi a plouat, mi-am nenorocit pantofii. Jenny şi-a pus în minte să chiulească de la mate. S-a răzgândit. În timpul orei de ştiinţe, lui John Barry i-a curs sânge din nas, deoarece şi-a înfipt în el un creion. Am râs de el. Nu a părut să-i pese. A fost ciudat. Noapte bună.

Nu e chiar Bridget Jones, nu-i aşa? Aduce mai degrabă cu "nu am chef de aşa ceva".

Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, n-are niciun sens să mă apuc să-mi scriu gândurile într-un jurnal.

Mi-ar plăcea să ştiu că cineva, undeva, poate citi ce am eu de spus.

Acesta este şi motivul pentru care am decis să încerc să scriu pe blog: am vrut să am un loc în care să pot spune *cuiva* exact ceea ce vreau, când vreau şi cum vreau. Să nu trebuiască să-mi fac griji că lucrurile pe care le spun nu sunt nemaipomenite, că mă vor face să par năroadă sau mă vor face să îmi pierd prietenii.

De aceea acest blog este anonim.

Ca să pot fi eu însămi.

Prietenul meu cel mai bun, Wiki, (nu este numele lui adevărat, apropo; nu-i pot spune numele pentru că atunci blogul nu ar mai fi anonim) ar spune că faptul că ţin să-mi păstrez anonimatul ca să fiu eu însămi este “o tragedie greacă”. Dar ce ştie el? Nu este o adolescentă cu probleme de anxietate. (De fapt e un adolescent cu probleme legate de părinţi, dar asta este o altă poveste.)

Chiar stau să mă întreb uneori dacă nu cumva am probleme
de anxietate *din cauză că* sunt adolescentă. Hai să fim
sinceri, există multe lucruri care să-ţi provoace stări de
anxietate.

**Principalele zece motive care provoacă adolescentelor
astfel de stări:**

1. Întotdeauna trebuie să arăţi perfect

2. Asta coincide de obicei cu momentul în care hormonii tăi
decid să o ia razna

3. Ceea ce face ca faţa ta să fie mai plină de coşuri ca
niciodată (aşa că numărul unu devine imposibil)

4. Ceea ce coincide, din nou, cu primul moment din viaţa ta
când ai libertatea să-ţi cumperi ciocolată când ai chef (lucru
ce înrăutăţeşte situaţia de la numărul 3!)

5. Din senin, tuturor le pasă cu ce te îmbraci

6. Hainele pe care le porţi trebuie să arate şi ele impecabile

7. Apoi, se presupune că ştii să pozezi ca un top model

8. Ca să îţi faci un selfie îmbrăcată în ţinuta zilei

9. Pe care apoi să îl distribui pe reţelele de socializare ca să îl
vadă toţi prietenii

10. Să fii teribil de atrăgătoare pentru sexul opus (*în condiţiile în care trebuie să te descurci cu toate situaţiile de mai sus*)

Vă rog să vă imaginaţi cum, în acest moment, oftez teatral, din tot sufletul.

Dar sunt sigură că nu sunt singura adolescentă care se simte
astfel, nu-i aşa?

Îmi place să cred că, în taină, toate adolescentele simt
acelaşi lucru ca mine.

Şi, poate că atunci când ne vom da seama că toate simţim la
fel, nu vom mai pretinde că suntem ceea ce nu suntem.

Ar fi extraordinar.

Până atunci însă voi fi cât se poate de sinceră pe acest blog.
Şi cât se poate de nesinceră în viaţa de zi cu zi.

Am de gând să spun lucrurilor pe nume şi ar fi grozav dacă
şi voi (*indiferent cine sunteţi*) veţi veni alături de mine.

Acesta poate fi colţul nostru de internet unde putem vorbi
despre ce înseamnă cu adevărat să fii adolescentă, fără să fie
nevoie să ne prefacem că suntem ceea ce nu suntem.

Mai îmi place şi să fac fotografii (nu vă unge pur şi simplu pe
suflet felul în care fotografiile reuşesc să eternizeze
momente speciale? Apusuri de soare minunate, petreceri de
zile de naştere, brioşe cu caramel sărat, brioşe cu multă

glazură...) Aşa că voi posta şi multe poze. Cu siguranţă nu
voi posta selfie-uri, evident din motive de siguranţă.

Aşa, cred că asta e totul pentru moment.

Girl Online e acum offline. xxx

CAPITOLUL UNU

În prezent...

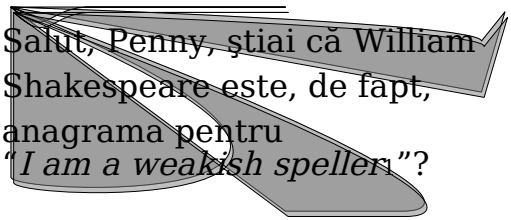

Mă uit la mesajul pe care îl primisem de la Elliot. Cât timp am urmărit repetiţia cu costume pentru *Romeo şi Julieta* (trei ore din viaţa mea pe care nu le voi mai recupera *niciodată*), Elliot m-a bombardat cu sute de mesaje diverse despre Shakespeare. Face asta ca să nu apuc să mor de plictiseala care mă copleşeşte, dar să fim serioşi acum, chiar are cineva nevoie să ştie că Shakespeare a fost botezat în 1564? Sau că a avut şapte fraţi?

— Penny, poţi să îi faci, te rog, o poză Julietei când apare din rulotă?

Pun mâna rapid pe aparatul de fotografiat şi îi fac semn din cap domnului Beaconsfield.

— Sigur că da, domnule.

Domnul Beaconsfield este profesorul de arta dramatică

pentru cei din clasa a unsprezecea. Este unul dintre profesorii
aceia cărora le place să fie pe aceeaşi lungime de undă cu elevii,
unul dintre aceia care au părul plin de gel şi care le spune
“spuneţi-mi Jeff”. Tot el este motivul pentru care acţiunea
versiunii noastre de *Romeo şi Julieta* este plasată într-un ghetou
din New York, iar Julieta apare din rulotă, nu în balcon.
CMBPL

[1] (În engl.) Cam amestec literele.

(Cea Mai Bună Prietenă din Liceu) a mea, Megan, îl iubeşte pe domnul Beaconsfield, dar nu e mai puţin adevărat că şi el îi dă mereu rolurile principale din piese. Ca să fiu sinceră, mie mi se pare că el e cam ciudat. Nu cred că profesorii ar trebui să vrea să-şi piardă vremea cu elevii. Ei ar trebui să sublinieze prin cărţi şi să-şi facă griji legate de inspecţii sau de orice altceva li se poate năzări prin cancelarie.

Urc scările din laterala scenei şi mă ghemuiesc sub Megan. Are pe cap o şapcă inscripţionată “SWAG2” şi de gât îi atârnă un lanţ gros care imită aurul, de care e prins simbolul dolarului, tot dintr-un material care imită aurul. Sunt singură că nici moartă nu ar fi purtat hainele acelea altundeva decât pe scenă. Atât de mult îl iubea pe domnul Beaconsfield. Tocmai mă pregătesc să fac o poză când o aud şuierând spre mine.

— Ai grijă să nu-mi prinzi coşul, îmi spune printre dinţi.

— Ce-ai spus? îi şoptesc.

— Coşul de pe nasul meu. Ai grijă să nu se vadă în poză.

— Aha. Bine.

Mă mut într-o parte şi micşorez distanţa focală. Lumina din unghiul acesta nu este grozavă, dar măcar nu se vede coşul. Fac

fotografia şi dau să plec de pe scenă. Când fac asta, îmi arunc
privirea prin sală. În afară de domnul Beaconsfield şi doi
asistenţi de regie, nu mai e nimeni. Instinctiv, răsuflu uşurată.
Să zic că nu prea îmi place aglomeraţia e ca şi cum aş spune că
lui Justin Bieber nu îi plac paparazzi. Nu îmi dau seama cum de
oamenii sunt în stare să joace pe scenă. Eu nu fac decât să urc

[2] Sexy, cool (argou). În acest ton, poate fi interpretat și ca acronim S.W.A.G.
(Secretly We Are Gay), pentru a ironiza noul sens de sexy sau cool al acestui
cuvânt.

acolo pentru câteva secunde, ca să fac o fotografie, şi nu îmi e
totuna.

— Mulţam, Pen, îmi spune domnul Beaconsfield în timp ce
mă grăbesc să cobor scările.

Un alt obicei al său care te face să te crispezi: felul în care ne
spune pe nume de alint. Hai să fim serioşi!

Exact când ajung la locul meu din marginea scenei, acela în
care mă simt în siguranţă, aud că telefonul bâzâie din nou.

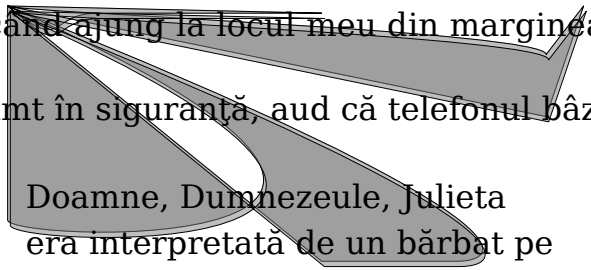

Doamne, Dumnezeule, Julieta era interpretată de un bărbat pe vremea lui Shakespeare! Trebuie neapărat să-i spui lui Ollie. Aş vrea să văd ce faţă face.

Mă uit spre Ollie, care e acum cu ochii la Megan.

— *Dar taci! Ce străluceşte-acolo oare?*[3] rosteşte el în cel mai
groaznic accent new-yorkez.

Nu pot decât să oftez. Deşi Ollie are un costum chiar mai
oribil decât al lui Megan, care îl face să pară o combinaţie dintre
un invitat al lui *Jeremy Kyle* şi Snoop Dog, reuşeşte totuşi să
arate haios.

---

[3] Elliot îl urăşte pe Ollie. Crede că Ollie este un îngâmfat şi îi
spune Selfie-ul în carne şi oase, dar, ca să fim sinceri, nu îl

cunoaşte cu adevărat. Elliot merge la o şcoală particulară din
Hove. L-a văzut pe Ollie doar când ne-am întâlnit întâmplător
cu el pe plajă sau în oraş.

[3] Romeo și Julieta, William Shakespeare, ACTUL DOI, SCENA 2, traducere
de St. O. Iosif, text revăzut de Al. Philippide, Ed. Humanitas, 2012

— N-ar trebui ca Penny să-mi facă şi mie o poză în scena
aceasta? întreabă Ollie, după ce ajunge în sfârşit la finalul
scenei sale.

Încă vorbeşte cu accent american, pe care îl foloseşte de
când a obţinut rolul. Se pare că toţi actorii bine cotaţi fac asta.
Ei numesc asta "metodă de interpretare cât mai aproape de
personaj".

— Desigur, Ollie, amice, îi răspunde "Spune-mi Jeff". Pen?

Îmi pun jos telefonul şi alerg pe scări.

— Ai grijă să faci poza din partea care mă avantajează, bine?
îmi şopteşte Ollie de sub şapcă.

Pe a lui e inscripţionat cu pietricele negre cuvântul STUD4.

— Sigur că da, răspund. Ăăă, şi care este aceea?

Ollie se uită la mine de parcă aş fi nebună.

— Fiindcă este atât de greu să-ţi dai seama, şoptesc, roşie la
faţă ca racul.

Ollie se încruntă în continuare.

— Fiindcă mi se pare că arăţi la fel de bine din amândouă
profilele, spun simţind cum mă cuprinde disperarea.

Doamne, Dumnezeule! Ce m-a apucat? Parcă îl şi aud pe
Elliot ţipând oripilat. Din fericire, Ollie începe să zâmbească.
Deja pare mult mai copilăros şi categoric mai abordabil.

— Din partea dreapta, îmi spune şi se întoarce cu faţa la rulotă.

— Vorbim despre, ăăă, dreapta mea sau a ta? întreb vrând să fiu cât se poate de sigură.

— Hai odată, Pen. Nu avem toată ziua la dispoziţie! strigă domnul Beaconsfield.

[4] (În engl.) Armăsar, la figurat.

— Dreapta mea, şuieră Ollie, privindu-mă din nou ca şi cum nu eram în toate minţile.

Până şi Megan se încruntă acum la mine. Fac fotografia, simţind cum îmi arde faţa. Nu mai apuc să fac nimic din ceea ce fac de obicei, adică să verific lumina sau unghiul, doar apăs pe buton şi plec de acolo împleticindu-mă.

După ce repetiţia se termină în sfârşit, iar eu aflu de la Elliot că Shakespeare avea doar optsprezece ani când s-a însurat şi că a scris treizeci şi opt de piese de teatru în total, o parte din noi plecăm la vagonul restaurant al lui JB ca să ne luăm *milkshake* şi cartofi prăjiţi.

Cum ne apropiem de faleză, Ollie vine alături de mine.

— Ce mai faci? mă întreabă în accentul fals, tărăgănat, de New York.

— Hm, bine, mulţumesc, îi răspund şi, instantaneu, simt cum mi se înnoadă limba.

Acum, că nu mai este în costumul de Romeo gangster, arată chiar mai bine. Părul blond, de tip care face surfing, este răvăşit într-un mod studiat şi ochii lui albaştri strălucesc precum marea în soarele iernii. Sinceră să fiu, nu ştiu sigur dacă este

genul meu, prea e o combinaţie reuşită între solistul unei trupe
de băieţi şi un atlet, dar pentru că nu sunt deloc obişnuită să mă
bucur de toată atenţia amorezului şcolii, nu am cum să nu mă
simt stânjenită.

— Mă întrebam... spune zâmbind obraznic spre mine.

Pe loc, vocea mea interioară se apucă să-i termine
propoziţia: *Ce ţi-ar plăcea să faci în timpul liber? Cum de nu te-
am remarcat până acum? Ţi-ar plăcea să ieşim împreună?*

— ... dacă aş putea să mă uit la fotografia pe care mi-ai
făcut-o. Doar ca să mă asigur că am ieşit bine.

— A... hm... sigur. Da, bine. Ţi-o arăt când ajungem la JB.

Şi brusc, simt cum nimeresc într-o groapă. Mă rog, nu era una prea adâncă şi nici măcar nu am dispărut cu totul în ea, ci am reuşit doar să nu scap din mână mâncarea şi să mă împleticesc, ceea ce mă face să par la fel de atrăgătoare şi de sofisticată ca un beţiv sâmbăta seara. Acesta este unul dintre motivele pentru care urăsc oraşul Brighton, în care trăiesc. Pare să fie plin de gropi, care există doar ca să calc eu în ele.

Depăşesc momentul cu eleganţă şi, din fericire, nici Ollie nu pare să fi observat ceva.

Când ajungem la rulota restaurant a lui JB, Ollie aterizează exact în separeu lângă mine. O văd pe Megan ridicând din sprâncene şi dintr-odată mă simt vinovată. Megan se pricepe foarte bine să mă facă să mă simt aşa. Îmi întorc privirea şi aleg să mă uit la decoraţiunile de Crăciun care împodobesc restaurantul: coroniţe de beteală verde şi roşie şi un Moş Crăciun mecanic care strigă “ho, ho, ho!” de câte ori trece cineva pe lângă el. Cu certitudine, Crăciunul este perioada mea

preferată din an. Are ceva ce mă linişteşte întotdeauna. După
câteva momente, îi privesc din nou pe cei de la masă. Din
fericire, Megan este absorbită de conversaţia pe care o are la
telefon.

Degetele îmi tresaltă de nerăbdarea provocată de inspiraţia
unei noi postări pe blog. Câteodată am impresia că şcoala este
scena unei piese de teatru, iar noi trebuie să ne jucăm tot
timpul rolurile stabilite. În piesa noastră de zi cu zi, Ollie nu
trebuie să se aşeze lângă mine; trebuie să se aşeze lângă Megan.
Nu că ar ieşi împreună, ci pentru că sunt pe aceeaşi treaptă pe
scara socială. În plus, Megan nu calcă *niciodată* în gropi. Ea
doar alunecă graţios prin viaţă, cu părul şaten strălucitor şi

îmbufnată. Gemenele vin şi ele pe banchetă lângă Megan. Se
numesc Kira şi Amara. Nu au roluri cu replici în piesă şi Megan
le tratează exact aşa, ca pe nişte figurante pe lângă actriţa
principală.

— Să vă aduc ceva de băut? ne întreabă o chelneriţă care a
venit la masa noastră cu un carneţel şi un rânjet.

— Ar fi grozav, spune Ollie tare, în accentul american, iar eu
nu pot să nu mă crispez.

Comandăm toţi shakeuri, în afară de Megan, care comandă
o apă minerală, apoi Ollie se întoarce spre mine:

— Aşadar, pot să văd?

— Cum? Ah, da!

Caut precipitată prin geantă după aparatul de fotografiat şi
încep să derulez fotografiile. Când ajung la cea cu Ollie, îi dau
aparatul. Îmi ţin respiraţia în timp ce aştept răspunsul lui.

— Fain, zice el. Asta chiar arată bine.

— Oh, lasă-mă să o văd şi eu pe cea cu mine, strigă Megan şi
înşfacă aparatul foto, după care începe să apese pe butoane ca o
apucată.

Simt cum mă încordez. De obicei nu mă deranjează să
împart lucrurile cu alţii, ba chiar am dat jumătate din

ciocolatele din calendarul de advent fratelui meu, Tom, dar cu
aparatul de fotografiat e altă poveste. Este ceea ce am mai de
preţ. Este plasa mea de siguranţă.

— Dumnezeule! Penny! izbucneşte Megan. Ce ai făcut?

Parcă am mustaţă.

Trânteşte aparatul de fotografiat pe masă.

— Ai grijă, îi spun.

Megan mă fulgeră cu privirea, apoi ia din nou aparatul şi
începe să bâjbâie pe la butoane.

— Cum şterg fotografia cu mine?

Îi smulg aparatul din mână, e drept, cam tare şi una dintre unghiile ei false se prinde de curea.

— Au! Mi-ai distrus unghia!

— Tu puteai să-mi distrugi aparatul de fotografiat.

— Doar de asta îţi pasă? îmi aruncă ea şi mă fixează cu privirea de peste masă. Nu este vina mea că ai făcut o fotografie atât de proastă.

În minte mi-a şi apărut un răspuns: *Nu sunt eu de vină că m-ai făcut să te fotografiez din poziţia aia doar pentru că ţi-a ieşit ţie un coş.* Dar m-am oprit înainte să scot vreun cuvânt.

— Lasă-mă să văd, zice Ollie, luându-mi aparatul de fotografiat din mână.

În timp ce el izbucneşte în râs şi Megan îmi trimite priviri mai ucigătoare, simt cum o bine cunoscută încordare îmi chinuieşte gâtul. Încerc să înghit, dar îmi este imposibil. Mă simt prinsă în acel separeu ca într-o capcană. *Te rog, nu lăsa să se întâmple asta din nou*, imploram în tăcere. Dar se întâmplă.

Un val de căldură intensă îmi năpădeşte corpul şi abia mai respir. Din fotografiile atârnate pe pereţi, vedetele de cinema

încep dintr-odată să se zgâiască la mine. Muzica de la tonomat
este brusc prea tare. Culoarea scaunelor roşii este prea
puternică. Indiferent ce fac, simt că nu îmi mai pot controla
propriul corp. Palmele încep să transpire şi inima să bată cu
putere.

— Ho, ho, ho, începe să strige Moşul Crăciun mecanic de
lângă uşă.

Dar nu mai pare vesel. E ameninţător.

— Trebuie să plec, spun în şoaptă.

— Dar cum rămâne cu fotografia? începe Megan să se
smiorcăie, dându-şi peste umăr părul ei cu şuviţe întunecate.

— O voi şterge.

— Dar *milkshake*-ul tău? spune Kira.

Iau din geantă câţiva bani şi îi pun pe masă, sperând ca
nimeni să nu observe cum îmi tremură degetele.

— Îl beţi unul dintre voi. Tocmai mi-am amintit că trebuie
să o ajut pe mama cu ceva. Trebuie să merg acasă.

Ollie mă priveşte şi, pentru o clipă, am sentimentul că e
dezamăgit.

— Eşti în oraş mâine? mă întreabă.

Megan îl fulgeră cu privirea de peste masă.

— Cred că da.

Ard atât de tare, încât privirea mi se înceţoşează. Trebuie să
ies de aici, acum. Dacă mai rămân mult în separeul acesta
prinsă ca într-o capcană, sunt sigură că voi leşina. E nevoie să-
mi adun ultimele puteri ca să nu încep să strig la Ollie să se dea
la o parte.

— Fain, îmi zice Ollie, iese din separeu şi îmi dă aparatul de
fotografiat. Poate ne vedem.

— Da.

Una dintre gemene, nu aş putea spune care dintre ele,
încearcă să mă întrebe dacă mă simt bine, dar nu mă opresc să-i

răspund. Nu știu cum, dar reusesc să ies din restaurantul rulotă
și mă îndrept spre faleză. Aud ţipătul strident al unui pescăruş,
urmat de râsete stridente. Un grup de femei se îndreaptă
clătinându-se spre mine, toate bronzate artificial şi pe tocuri.
Sunt îmbrăcate în tricouri de culoare roz Barbie, cu toate că e
decembrie, iar una dintre ele are atârnată de gât o plăcuţă de
şofer începător. Urlu pe dinăuntru. Încă ceva ce nu-mi place la

viaţa din Brighton: felul în care este invadat oraşul în fiecare
vineri seara de petreceri de burlaci şi burlace. Traversez în fugă
drumul şi mă îndrept spre plajă. Vântul te îngheaţă, dar exact
de asta am nevoie. Stau pe pietricele ude, privesc în larg şi
aştept ca valurile mării, care se zdrobesc de ţărm şi care apoi se
îndepărtează, să-mi îmblânzească bătăile inimii şi să le aducă
înapoi la normal.

CAPITOLUL DOI

Pentru cele mai multe dintre fete ar fi un spectacol bizar să-şi găsească mama pozând pe scări în rochie de mireasă atunci când ajunge acasă. Pentru mine însă, acest lucru este ceva normal.

— Bună, draga mea, îmi spune cum intru pe uşă. Ce părere ai?

Se sprijină de balustradă şi îşi întinde înainte unul dintre braţe, iar părul lung, castaniu roşcat i se revarsă peste faţă. Rochia de mireasă este albă ivoriu, în stil imperial şi la gât are o garnitură de flori din dantelă. Este cu adevărat frumoasă, dar nu pot decât să dau din cap, atât sunt de agitată.

— Este pentru nunta care are ca temă Glastonbury, îmi explică mama coborând scările ca să mă sărute.

Ca de obicei, miroase a ulei de trandafiri şi patchouli.

— Nu-i aşa că îţi place? Nu ţi se pare că parcă scrie pe ea hippy?

— Hm, spun eu. E drăguţă.

— Drăguţă?

Mama se uită la mine de parcă aş fi nebună.

— Drăguţă? Rochia aceasta nu este doar drăguţă... este maiestuoasă... este divină.

— Este o rochie, draga mea, spune tata, ieşind în hol.

îmi zâmbeşte şi ridică din sprâncene. Îi răspund cu acelaşi

gest. Poate că sunt, fizic, bucăţică mama, dar la fire mă asemăn

mai mult cu tata: sunt mult mai cu picioarele pe pământ.

— Ai avut o zi bună azi? mă întreabă tata, îmbrăţişându-mă.

— A fost în regulă, îi răspund, dorindu-mi din senin să am
iarăşi cinci ani, să mă ghemuiesc din nou la el în braţe şi să-l
rog să-mi citească o poveste.

— În regulă? tata se trage un pas înapoi şi mă priveşte atent.
Asta e de bine sau de rău?

— De bine, îi răspund, nedorind să creez şi mai multă
tensiune.

Zâmbeşte.

— Bine, atunci.

— Pen, poţi veni să mă ajuţi mâine la magazin? mă întreabă
mama, privindu-se în oglinda de pe hol.

— Sigur. Când?

— Doar pentru vreo două ore după-masa, cât timp sunt la nuntă.

Mama şi cu tata au o firmă pentru organizare de nunţi, care
se numeşte “To have and to hold[5]” şi e într-un magazin din
oraş. Mama a început afacerea după ce a renunţat la actorie ca
să ne facă pe fratele meu, Tom, şi pe mine. E specialistă în
organizarea de evenimente cu teme excentrice. Dar se pricepe şi
~~să probeze toate roch~~iile de mireasă pe care le primeşte;
bănuiesc că îi este dor de perioada când era actriţă şi se îmbrăca
în diferite costume.

— Când mâncăm? întreb.

— Într-o oră, îmi răspunde tata. Fac plăcinta ciobanului.

Grozav, îi zâmbesc şi parcă încep să mă simt om din nou. Plăcinta ciobanului făcută de tata e minunată.

— Mă duc sus puţin.

[5] Să iubeşti şi să respecţi, în traducere, fragment din jurămintele de căsătorie rostite de miri în cadrul slujbei oficiate în cadrul bisericii, în SUA.

— Bine, îmi răspund mama şi tata la unison.

— Ha! a crăpat un drac, strigă mama, sărutându-l pe tata pe
obraz.

Urc scările până la primul etaj şi trec pe lângă dormitorul
părinţilor mei. Pe măsură ce mă apropii de camera lui Tom, aud
ritmuri înăbuşite de hip-hop. Nu îmi plăcea să-i tot aud muzica,
dar acum, că a plecat la universitate, nu mă mai deranjează,
deoarece asta înseamnă că este acasă, în vacanţă.

— Hei, Tom-Tom, strig când ajung în dreptul uşii lui.

— Hei, Pen-Pen, răspunde el.

Mă îndrept spre capătul palierului şi încep să urc celălalt
rând de scări. Camera mea este la ultimul etaj. Cu toate că este
cu mult mai mică decât celelalte dormitoare, îmi place foarte
mult. Cu tavanul înclinat şi cu grinzi de lemn, creează o
atmosferă extrem de primitoare şi plăcută şi este atât de sus,
încât pot să întrezăresc la orizont, ca o linie subţire de albastru,
marea. Chiar dacă afară este întuneric, gândul că marea este
undeva, acolo, mă linişteşte. Aprind şiragul de luminiţe
colorate, de poveste, care-mi decorează oglinda de la măsuţa de

toaletă şi câteva lumânări cu aromă de vanilie. Apoi mă aşez pe
pat şi trag adânc aer în piept.

Acum că sunt acasă, simt că pot, în sfârşit, să stau să mă
gândesc liniştită la ce s-a întâmplat la restaurant. Este deja
pentru a treia oară când mi se întâmplă aşa ceva şi simt cum
teama prinde forma unui ghem care şi-a găsit culcuş adânc în
stomacul meu. Când mi s-a întâmplat pentru prima dată, am zis
că nu e decât o întâmplare bizară. A doua oară am sperat că nu
e altceva decât ghinion. Dar acum se întâmplă din nou... simt că
încep să tremur şi mă strecor sub plapumă. Pe măsură ce corpul
mi se încălzeşte, îmi revin în memorie frânturi din copilărie, de

când era mică şi mama îmi făcea din pături un cort în care să
mă joc. Stăteam în cortul acela cu un teanc de cărţi şi cu
lanterna şi citeam ore în şir. Îmi plăcea să am un loc în care să
mă ascund de restul lumii. Sunt pe punctul să închid ochii şi să
mă ghemuiesc mai bine sub plapumă, când aud trei bubuituri
puternice în peretele dormitorului. Elliot. Arunc plapuma de pe
mine şi bat şi eu de două ori.

Elliot şi cu mine suntem vecini de când ne ştim. Şi nu
suntem doar vecini, suntem chiar vecini de dormitor, ceea ce e
fain de tot. Am inventat codul de bătut în perete cu ani în
urmă. Trei bubuituri înseamnă *Pot să vin la tine?* Două
bubuituri drept răspuns înseamnă *Da, vino chiar acum*.

Mă ridic din pat şi mă strofoc să ies rapid din hainele de
şcoală ca să iau pe mine salopeta leopard de zăpadă. Elliot
urăşte salopetele. E de părere că cine le-a inventat ar trebui
spânzurat de şireturile de la pantofi, cu capul în jos de pe cheiul
Brighton, dar trebuie să ţinem cont de faptul că Elliot are un
adevărat simţ al modei. Nu în sensul că ar fi sclavul ei, doar că

are darul să facă să arate bine tot ce aruncă pe el la întâmplare.

Îmi place să-i surprind ținutele în fotografii.

Când aud că se trânteşte uşa lui de la intrare, mă privesc în oglinda de la măsuţa de toaletă şi oftez. Oftez cam de câte ori mă uit în oglindă. E un fel de gest reflex. *Uită-te în oglindă. Oftează. Uită-te în oglindă. Oftează.* De data aceasta nu oftez din cauza pistruilor mei şi a felului în care aceştia îmi acoperă faţa de parcă ar fi nişte pete de pe coaja unui ou de prepeliţă… abia dacă le văd în lumina lumânărilor. De data aceasta oftez din cauza părului. Cum se face că atunci când briza mării îi ciufuleşte părul lui Ollie, freza lui este extrem de atrăgătoare, dar dacă mi-l ciufuleşte mie, arăt de parcă mi-am băgat degetele

într-o priză. Dau rapid cu peria peste bucle, dar asta nu face
decât să le electrizeze şi mai tare. Parcă nu e destul că sunt
roşcată (Elliot insistă că este blond căpşună, evident este mai
degrabă căpşună decât blond), dar măcar dacă era drept ca al
lui Megan şi tot era ceva. Renunţ să-l mai aranjez cu peria.
Oricum pe Elliot nu îl deranjează. Doar m-a văzut când am fost
răcită şi nu m-am putut spăla pe cap o săptămână.

Aud soneria şi pe mama vorbind cu Elliot. Lui Elliot îi va
plăcea la nebunie rochia de mireasă. Lui Elliot îi place de mama
la nebunie. Şi mamei îi place de el. Toată familia îl place.
Sinceră să fiu, familia mea aproape l-a adoptat de fapt. Părinţii
lui Elliot sunt avocaţi. Amândoi lucrează foarte mult şi chiar şi
atunci când sunt acasă sunt ocupaţi să se documenteze pentru
vreun caz. Elliot este convins că a fost înlocuit la naştere şi
trimis acasă cu alţi părinţi. Pur şi simplu ei nu-l înţeleg absolut
deloc. Când le-a mărturisit că este homosexual, tatăl lui i-a
spus: Nu te îngrijora, fiule, sunt sigur că nu este decât o fază. De
parcă să fii homosexual este ceva de care te poţi dezbăra ca de

un năr av.

Îl aud pe Elliot tropăind pe scări în sus, iar uşa zboară la

perete.

— Lady Penelope, strigă el.

Este îmbrăcat într-un costum vintage, dintr-un material cu

dungi fine, cu bretele şi e încălţat cu nişte converşi roşii. Aşa

arată el când nu se îmbracă elegant.

— Lord Elliot, strig şi eu. (Aproape tot weekendul trecut l-am petrecut urmărind *Downton Abbey*, cap coadă.)

Elliot mă priveşte stăruitor prin ochelarii lui cu rame negre.

— Bine, spune-mi ce s-a întâmplat?

Am dat din cap şi am început să râd. Jur că uneori îmi
citeşte gândurile.

— Ce vrei să spui?

— Eşti foarte palidă. Şi ai pe tine salopeta aceea caraghioasă.
Nu o porţi decât atunci când eşti deprimată. Sau când ai teme la
fizică.

— Acelaşi lucru, spun râzând şi mă aşez pe pat.

Elliot se aşază lângă mine, părând îngrijorat.

— Am... am avut din nou un atac din acelea ciudate.

Elliot mă prinde pe după umeri cu braţul său subţire şi
musculos.

— Nu se poate. Când? Unde?

— La JB.

Elliot pufneşte sarcastic.

— Aha, nici nu mă mir. Ambianţa de acolo e oribilă. Acum
serios, ce s-a întâmplat?

Îi explic, simţindu-mă tot mai jenată, cu fiecare cuvânt pe
care îl spuneam. Totul pare acum atât de banal şi de prostesc.

— Nu ştiu de ce tot ieşi cu Megan şi cu Ollie, îmi spune
Elliot când ajung la capătul tristei mele poveşti din ziua aceea.

— Nu sunt chiar atât de îngrozitori, spun fără tragere de
inimă. Eu sunt de vină. De ce mă preocupă treaba aceasta atât

de mult? Adică, bine, am înţeles că s-a întâmplat o dată, dar
astăzi...

Elliot îşi lasă capul într-o parte, aşa cum face de fiecare dată
când se gândeşte la ceva.

— Poate ar trebui să scrii despre asta pe blog.

Elliot este singurul care ştie de blogul meu. I-am spus chiar
de la început deoarece: a) pot să îi spun orice, b) doar cu el pot

să fiu cu însămi, aşa că pe blog nu este nimic din ceea ce el nu
ştie deja.

Mă uit la el încruntându-mă.

— Crezi? Nu ar fi un subiect prea serios?

Elliot dă din cap.

— Deloc. Poate chiar te-ai simţi mai bine dacă ai scrie
despre asta. Te-ar putea ajuta să înţelegi ce se întâmplă. Şi nu se
ştie niciodată... poate că vreunul dintre cititorii tăi a trecut prin
aşa ceva. Mai ţii minte când ai scris articolul despre stângăciile
tale?

Dau din cap. Cu şase luni în urmă am scris pe blog despre
cum am cazut în cap în containerul de gunoi şi numărul celor
care îmi citesc regulat blogul a crescut de la 202 la puţin sub
1000 într-o săptămână. Nu am mai avut niciodată atât de multe
redistribuiri ale unui articol. Sau comentarii. Pare-se că nu sunt
singura adolescentă care are gena stângăciei.

— Poate că ai dreptate...

Elliot mă priveşte şi zâmbeşte şmechereşte.

— Lady Penelope, ştiu că am.

15 decembrie

Ajutor!!

Salutare, tuturor!

Vă mulţumesc pentru comentariile minunate pe care le-aţi
făcut la fotografiile de la Snooper's Paradise. Mă bucură că
iubiţi la fel de mult ca mine excentricitatea acelui loc.

Subiectul de astăzi nu este unul despre care să scrii cu
uşurinţă, deoarece este vorba despre ceva ce mi s-a
întâmplat şi care m-a speriat foarte tare... ceva ce mi se
întâmplă în prezent. Când am început să scriu acest blog,
am promis că voi fi cât se poate de sinceră, dar pe vremea
aceea nici prin cap nu-mi trecea că **Girl Online** va prinde
aşa aripi. Nu-mi vine să cred că am deja 5 432 de cititori
permanenţi — vă mulţumesc din suflet! Deşi gândul să-mi
deschid inima în faţa voastră este terifiant, Wiki e de părere
că îmi va face bine, aşa că haideţi să începem.

În urmă cu o lună de zile, am avut un accident de maşină.

Totul este bine, nu a murit nimeni sau altceva de genul
aceasta. Dar şi aşa, a fost totuşi una dintre cele mai
îngrozitoare experienţe din viaţa mea.

Eram în maşină cu părinţii mei şi ne întorceam acasă într-
una din serile ploioase în care apa pare să vină direct spre
tine ca un val uriaş. Chiar dacă tata a pus ştergătoarele să
meargă cu viteză de aproape 160 de km la oră, nu s-a văzut
nicio diferenţă. Parcă mergeam cu maşina într-un tsunami.
Numai ce intrasem pe o şosea cu două benzi, când o altă

maşină ne-a tăiat faţa. Nu sunt foarte sigură ce a urmat...
cred că tata a încercat să frâneze şi să vireze brusc, dar
şoseaua era atât de udă şi de alunecoasă că am derapat şi am
intrat pe platforma dintre sensuri. Apoi maşina s-a dat pur şi
simplu peste cap.

Nu ştiu dacă vouă vi s-a întâmplat vreodată, dar eu nu am
mai văzut aşa ceva decât în filme. Iar în filme, imediat după
ce maşina se răstoarnă se întâmplă ca aceasta să explodeze
sau să o agaţe un camion, aşa că singurul lucru la care mă
mai puteam gândi era: *Vom muri*. Îi strigam încontinuu pe
mama şi pe tata, neştiind dacă au păţit ceva sau nu, ei mă
strigau pe mine şi nu puteam ajunge la ei deoarece eram
prinsă în maşina răsturnată, singură, în spate.

Din fericire, nu am murit. Un bărbat tare cumsecade a văzut
ce s-a întâmplat şi a oprit ca să ne ajute. Apoi au ajuns acolo
poliţia şi salvarea, nişte oameni nemaipomeniţi şi ei. Ne-a
adus acasă o maşină de poliţie şi am stat treji sub plapumă,
în pat, bând ceai îndulcit, până a răsărit soarele. Acum totul

a revenit, oarecum, la normal. Părinţii mei nu prea mai
vorbesc despre accident şi avem o maşină nouă, care nu a
fost deformată, parcată pe alee în faţa casei.

Toată lumea îmi spune: “Eşti norocoasă că nu ai păţit
nimic”. Şi este adevărat. Ştiu asta. Şi totuşi, adevărul este că
deşi fizic nu am avut zgârieturi sau vânătăi, mă simt ca şi
cum ceva în mine s-a rupt.

Nici măcar nu ştiu dacă un accident de genul acesta poate
cauza aşa ceva, dar am mereu aceste momente ciudate de
panică. Dacă ceva mă deranjează foarte tare şi simt că nu

pot să scap din acea situaţie, încep să mă simt ca atunci
când am rămas blocată în maşină. Simt cum încep să ard
toată, tremur şi am senzaţia că nu mai pot să respir. Mi s-a
întâmplat deja de trei ori, aşa că tare mă tem că urmează şi
altele. Nu ştiu ce să fac.

Sper că nu vă deranjează că am scris despre asta. Promit să-
mi vin în fire până săptămâna viitoare. Promit să vă arăt o
mulţime de poze delicioase de la Choccywoccydoodah[6]. Dar
dacă cineva dintre voi a trecut prin ceva asemănător cu ceea
ce am descris eu şi îmi poate da câteva ponturi despre ce pot
să fac să nu se mai repete, vă rooog, scrieţi la comentarii.
Îmi ajunge că sunt Cea Mai Neîndemânatică Persoană din
Lume. Nu vreau să fiu şi cea mai panicardă!

Mulţumesc!

Girl Online e acum offline. xxx

[6] Ciocolaterie specializată în arta ciocolatei, unde sunt create produse fantezie din ciocolată.

CAPITOLUL TREI

Dimineaţa următoare mă trezesc în bine cunoscutul cor de ţipete de pescăruşi. Falange prelungi de lumină pală hibernală se agaţă de draperie şi intră prin crăpăturile ei. Asta e bine. În ultima vreme m-am trezit atât de devreme că încă era întuneric afară. Elliot a avut dreptate. Chiar mi-a prins bine să scriu pe blog. Am scris articolul aseară, după ce el a plecat acasă. Mi-a venit greu să scriu la început şi am vrut să renunţ, dar, după câteva propoziţii, toate gândurile şi sentimentele mele faţă de accident, până acum înăbuşite, m-au năpădit pur şi simplu.

După ce am postat articolul, nu am mai aşteptat, ca de obicei, să văd dacă apar comentarii sau dacă textul este redistribuit. Mă simţeam atât de somnoroasă, încât am închis laptopul şi m-am dus în pat.

În timp ce corpul meu încearcă să priceapă că trebuie să se trezească şi să facă faţă unei noi zile, mă frec la ochi şi mă uit prin cameră. Mama şi tata spun în glumă că nici nu era cazul să pună tapet la mine în cameră, deoarece nu prea există

centimetru de perete care să nu fie acoperit de fotografii. Mai nou, pentru că nu mai am loc pe perete, am început să prind fotografiile cu cârlige de rufe pe şiruri de aţă şi să le atârn deasupra patului ca pe nişte steguleţe. În majoritatea fotografiilor este Elliot prostindu-se pe plajă sau pozând în diferitele sale ţinute *vintage*. Este şi fotografia mea preferată în care mama, tata şi Tom stau în jurul bradului, în dimineaţa de Crăciun în urmă cu un an, cu cănile de cafea aburinde în mâini.

Îmi place la nebunie să surprind astfel de momente obişnuite.

Această fotografie îmi mai aminteşte şi de momentul care a urmat: mama m-a spionat, a văzut că mă ascunsesem după colţ,

cu aparatul de fotografiat în mână şi m-a chemat alături de ei
pe canapea, apoi am început să cântăm cu toţii o versiune
prostească a lui “We wish you a Merry Christmas”. Asta este
ceea ce îmi place cel mai mult la fotografii: cum reuşesc să te
ajute să păstrezi şi să retrăieşti la nesfârşit momente de fericire.

Îmi iau telefonul de pe măsuţa de lângă pat şi îl pornesc.

Trec câteva secunde de linişte, după care telefonul o ia razna de
atâtea notificări de e-mail. Merg la mesaje primite şi văd că este
plin de notificări primite de pe blog. Peste noapte au apărut o
mulţime de comentarii. Ridic laptopul de pe jos şi îl deschid, cu
inima bătându-mi cu putere. Chiar dacă am blogul de un an de
zile deja şi, chiar dacă cititorii mei fideli sunt minunaţi şi scriu
întotdeauna lucruri cât se poate de laudative, tot mă încearcă
un sentiment inexplicabil de teamă că într-o bună zi totul se va
nărui. Dacă cititorii mei sunt de părere că articolul de seara
trecută a fost prea serios, prea deprimant?

Dar totul e bine, de fapt mi-am făcut griji de pomană până
la urmă. În timp ce trec rapid cu cursorul prin comentarii, îmi

sar încontinuu în ochi cuvinte precum: “mulţumesc”,
“curajoasă” şi “plăcut la nebunie”. Trag adânc aer în piept şi
încep să le citesc cum se cuvine. Ceea ce citesc îmi umple ochii
de lacrimi.

ţ ţ ă ţ
ă ş ă
ă ă
ş ă ă
ţ ţ

ş
ş ă ă ă ăş

Şi mesajele curg tot aşa până când simt că mă învelesc ca
într-o pătură caldă, de iubire. Este plăcut oarecum să ai
confirmarea că “atacurile de panică” există cu adevărat, că nu
sunt doar zămisliri ale minţii mele care o ia razna. Există lucruri
pe care pot să le fac ca să simt că nu îmi pierd controlul. Îmi
pun în minte să nu uit să mă documentez pe tema aceasta mai
târziu.

Jos, aud cum se deschide uşa de la dormitorul părinţilor mei
şi un zgomot înăbuşit de paşi pe palier. Zâmbesc la gândul că
tatăl meu se duce să pregătească “Micul Dejun de Sâmbătă”.
Elliot şi cu mine acordăm mereu litere mari şi ghilimele
“Micului Dejun de Sâmbătă” pregătit de tata, deoarece este un
eveniment de anvergură. Nu cred să existe în toată casa vreo
tigaie care să rămână nefolosită în timp ce el amestecă şunca,
trei feluri de cârnaţi, cartofi prăjiţi, diferite feluri de ouă, cu
roşii şi verdeţuri ca să facă garnitură pentru cele mai pufoase
clătite făcute vreodată. Stomacul meu începe să facă gălăgie
numai când mă gândesc.

Bat de cinci ori în perete, codul pentru “*Te-ai trezit?*”.

Imediat, Elliot răspunde cu trei bubuituri: “*Pot să vin la tine?*”.

Bat de două ori în perete ca să îi răspund da. În momentul acesta mă simt de parcă tot corpul zâmbeşte cu gura până la urechi. Totul va fi bine. Atacurile mele de panică vor dispărea imediat după ce va trece şocul provocat de accident. Curând mă voi simţi din nou un om normal. Până atunci avem “Micul Dejun de Sâmbătă”.

* * *

— Ochiuri sau omletă, Elliot?

Tata îl priveşte răbdător pe Elliot. Este îmbrăcat în hainele
de gătit de sâmbătă: bluză gri cu glugă, pantaloni de trening şi
şorţ cu dungi albe şi albastre.

— Cum faci omleta? întreabă Elliot.

În alt context, întrebarea aceasta ar părea ridicolă, nu însă
atunci când este vorba despre tata. Este renumit că poate să
facă omletă în cel puţin două sute de feluri diferite.

— Cu ceapă tăiată fin şi cu o ploaie de arpagic, răspunde
tata cu accent fals franţuzesc.

Foloseşte mult accentul fals franţuzesc atunci când găteşte.
Crede că îl face să pară mai bucătar.

— Bate palma! strigă Elliot, ridicând mâna.

Tata bate palma cu o lingură de lemn.

— Atunci, omletă să fie, te rog.

Elliot este îmbrăcat în pijama şi în halat. Halatul este din
mătase şi are pe el un model în linii şerpuite cu roşu burgund şi
verde. Parcă a ieşit dintr-un film alb-negru. Nu-i mai lipseşte
decât pipa. Îmi torn suc în pahar exact când Tom îşi face
apariţia în încăpere, târându-se cu greu. O dovadă în plus că
“Micul Dejun de Sâmbătă” al tatei este grozav: îl ridică pe Tom
din pat înainte de ora 9 într-o zi de weekend. Că el e treaz sau

nu, asta e altă poveste.

— Neaţa! spune Elliot, un pic prea tare pentru urechile lui
Tom.

— Hm, mormăie Tom, lăsându-se să alunece într-un scaun,
trântindu-se cu capul pe masă.

— Cofeină pentru domnul Tom, spune Elliot, turnându-i
din cafetieră o cană mare de cafea tare, fără zahăr.

Tom îşi ridică de pe masă capul doar cât să poată lua o
înghiţitură.

— Hm, mormăie din nou, cu ochii lipiţi de somn.

Dinspre plită vine cel mai grozav miros de şuncă prăjită.

Încep să-mi ung o felie de pâine cu unt ca să mai uit de foame.

Cred că nu mai am mult şi încep să salivez.

— Salutare! Salutare! strigă mama, care intră ca o boare în

bucătărie.

Ea este de fapt singura dintre noi care este îmbrăcată,

deoarece se duce să deschidă magazinul imediat cum termină

de mâncat. Arată uluitor, ca de obicei. Are pe ea o rochie

dreaptă, scurtă, de culoare verde smarald, care se asortează

perfect cu buclele ei aurii. De câte ori mă îmbrac eu cu ceva

verde, am sentimentul groaznic că arăt ca o decoraţiune de

Crăciun în carne şi oase, dar mama reuşeşte cumva întotdeauna

să poarte această culoare cu stil. Face înconjurul mesei,

sărutându-ne pe rând pe cap.

— Şi cum se simte toată lumea în această frumoasă

dimineaţă de decembrie?

— Toată lumea râde, cântă şi dansează! răspunde Elliot, cu

cea mai preţioasă intonaţie de care e în stare.

— Splendid, răspunde mama şi mai elegant.

Se îndreaptă spre tata şi îl sărută pe ceafă.

— Miroase minunat, dragul meu.

Tata se răsuceşte pe călcâie şi o strânge în braţe. Toţi ne ferim privirea. Presupun că e un lucru bun faptul că părinţii mei se înţeleg încă atât de bine şi că nu stau cufundaţi cu orele într-o tăcere înverşunată ca ai lui Elliot, dar câteodată manifestările lor de afecţiune sub ochii noştri sunt uşor dezarmante.

— Rămâne să o ajuţi pe Andrea la magazin după-masă? mă întreabă mama, aşezându-se lângă mine la masă.

— Bineînţeles.

Mă întorc spre Elliot.

— Ai chef de o plimbare prin Lanes, acum de dimineaţă.

Imediat îl aud pe Tom cum geme. Urăşte tot ceea ce este
legat de haine sau de cumpărături, poate acesta este şi motivul
pentru care este acum îmbrăcat cu un tricou de fotbal
portocaliu, oribil, şi pantaloni roşii de pijama.

— Evident, răspunde Elliot.

Nu încape nicio îndoială că Elliot este fratele meu de suflet.

— Mergem şi până la maşinile de jocuri cu fise de pe chei?
am întrebat, plină de optimism.

— Bineînţeles că nu, răspunde Elliot, încruntându-se.

Îl lovesc cu şervetul. În timp ce mama se duce să ia nişte
sirop de arţar din dulap, Elliot se apleacă spre mine şi îmi
şopteşte:

— OMG, aseară blogul tău a fost uimitor. Ai văzut câte
comentarii au fost?

Am încuviinţat dând din cap şi am zâmbit, simţindu-mă
stupid de mândră.

— Ţi-am spus că totul va ieşi bine până la urmă, zice Elliot,
plin de el.

— Ce a ieşit bine? întreabă mama care a revenit la masă.

— Nimic, răspund eu.

— Filmul *Titanic*, răspunde Elliot.

Două ore mai târziu, Elliot și cu mine eram la capătul
cheiului, jucându-ne la automatele cu fise.

— Îmi pare rău, începe Elliot, ridicând vocea ca să acopere
sunetul făcut de soneriile mașinăriilor, dar chiar nu văd rostul
acestui joc prostesc. Absolut deloc.

Mai introduc o monedă și îmi încleștez degetele, în timp ce
mă uit cum iese tăvița pentru bănuți. Monedele de pe marginea
ei încep să tremure, dar rămân pe loc. Oftez din tot sufletul.

— Vreau să spun că seamănă cu MySpace, nu-i aşa? Sau cu
porridge-ul? Pur şi simplu nu are niciun rost.

Mai introduc o monedă şi încep să fredonez în minte “la, la,
la”, ca să nu-l mai aud pe Elliot cum se lamentează. Adevărul
este că urăşte jocurile de la automate la fel de mult cât îmi place
mie să le joc. Tăviţa începe să se mişte şi totul arată că am
pierdut, din nou. Dar apoi, una dintre monedele de pe margine
cade din senin, declanşând o adevărată avalanşă. Bat din palme
de bucurie în timp ce monedele se rostogolesc zornăind în
tăviţă.

— Da! strig, luându-l pe Elliot în braţe, doar ca să-l necăjesc
şi mai mult.

Mă priveşte încruntat, dar îmi dau seama după cum îi
strălucesc ochii în spatele ochelarilor săi cu rame roşii că
încearcă din răsputeri să nu rânjească.

— Am câştigat, zic culegând mărunţişul din tăviţă.

— Chiar aşa.

Elliot se uită la monedele pe care le am în mână. Nu mai
puţin de douăzeci de peni.

— Ce Dumnezeu o să faci cu asemenea sumă care îţi poate
schimba viaţa?

Îmi las capul într-o parte.

— Ei bine, pentru început, mă voi asigura că familiei mele
nu îi va lipsi nimic. Apoi îmi voi cumpăra o mini decapotabilă.
Apoi, cred că îi voi cumpăra prietenului meu, Elliot, nişte *simţ*
al umorului, strig printre hohote de râs, reuşind să-i evit riposta

verbală. Hai, vino, să ne învârtim puţin prin Lanes înainte să
merg la treabă.

The Lanes, Snooper's Paradise, este zona mea preferată din
Brighton, după ţărmul mării, evident. Labirintul de străduţe
pietruite şi micuţele magazine extravagante te fac să simţi că ai
început o călătorie în timp, în urmă cu două sute de ani,
imediat ce ai trecut de primul colţ de stradă.

— Ştiai că pe vremuri, cârciuma Cricketers' Arms[7] se numea
Baniţa şi Carul cu Peşte? îmi spune Elliot în timp ce treceam
prin faţa vechii cârciumi.

— Laviţa şi Carul cu Peşte? spun eu distrată, în timp ce
privesc o fată care venea spre noi.

Are pe cap o pălărie moale din fetru, galben-aurie şi este
îmbrăcată într-o salopetă elegantă, cu imprimeu. Arată uimitor.
Sar imediat să-i fac o fotografie, dar nu sunt pe fază o clipă şi ea
dispare după colţ.

— Nu, nu Laviţa şi Carul cu Peşte, ci Baniţa şi Carul cu
Peşte, spune Elliot. Baniţa este unitatea de măsură pe care o

---

foloseau pentru zece mii de heringi, pe vremea când Brighton
era un sat de pescari.

— Bine, bine, Wiki, îi răspund zâmbind.

Elliot este într-adevăr o adevărată Wikipedia care merge şi vorbeşte. Nu îmi dau seama cum reuşeşte să reţină tot felul de informaţii. Cu siguranţă creierul lui este echivalentul unui hard disk de şase terabyes. (Un hard de şase terabytes este actualmente cea mai mare unitate de disc din lume, alt detaliu pe care îl ştiu de la Elliot!)

7 Brațele jucătorului de cricket (în engleză în original).

Simt că telefonul vibrează în buzunar. Am primit un mesaj de la Megan. Instantaneu îmi amintesc ce s-a întâmplat cu o zi în urmă la restaurantul lui JB şi mi se usucă gura. Mesajul ei însă este suprinzător de prietenos.

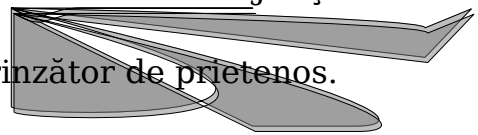

Salut! Rămâne să ne vedem în seara aceasta? Xoxo

Îmi ieșise complet din minte că trebuia să ne întâlnim în seara aceea. Pe la începutul săptămânii sugerasem să mai dormim una la cealaltă, așa cum obișnuiam să facem pe vremuri. Spusesem asta mai mult în glumă, dar, pe de altă parte, încercam să readuc prietenia noastră la ceea ce fusese înainte, ceva simplu, ca pe vremea când totul părea complet lipsit de griji.

— Cine este? întreabă Elliot în timp ce trecem prin faţa unuia dintre multele magazine de bijuterii din Lanes.

Vitrina se arcuieşte spre exterior, ca şi cum ar fi umflată de atâtea talere cu lănţişoare de argint, brăţări şi inele.

— Megan, bâigui sperând ca Elliot să nu audă sau să nu-i pese.

— Şi ce mai vrea şi ea? întreabă el.

Simt că mi se opreşte inima.

— Ah, doar să vadă dacă rămâne valabilă întâlnirea din
seara aceasta.

Elliot mă pironeşte cu privirea.

— Ce se întâmplă în seara aceasta?

Ochii mei stau aţintiţi pe strada pietruită.

— Am invitat-o să doarmă la mine.

— Să doarmă la tine? Hm, bună dimineaţa, suntem în clasa
a unsprezecea acum.

Îl privesc şi simt cum faţa îmi ia foc.

— Ştiu. Nu credeam că va dori să vină, ca să fiu sinceră.

— Şi atunci de ce ai invitat-o?

— Am crezut că va fi distractiv, am răspuns, ridicând din
umeri.

— Hmm, zice Elliot. Cam tot atât de distractiv cum ar fi o
seară petrecută împreună cu părinţii mei, la care se pare că sunt
acum condamnat.

— Îmi pare rău.

Îl iau pe Elliot de braţ. E îmbrăcat cu haina lui *vintage*, de
lână. E atât de călduroasă şi plăcută.

— Nicio problemă, spune Elliot oftând. Am de terminat
până luni un proiect amplu pentru ora istorie, aşa că e mai bine
că rămân acasă. Hei, ştiai că în clădirea de acolo era pe vremuri
Spitalul de ochi din Sussex şi Brighton?

Acesta este unul dintre motivele pentru care Elliot îmi este
atât de drag, nu poate să rămână supărat mai mult de zece
secunde. De-ar fi toţi prietenii ca el!

Trecem pe lângă Choccywoccydoodah tocmai când un cuplu
iese de acolo, aducând cu ei mirosul dulce al prăjiturilor

proaspăt făcute.

— Ne oprim rapid pe la Tic Toc să bem o ciocolată caldă?

întreb. Mai am o jumătate de oră până când trebuie să fiu la

magazin.

— Sigur, te aşteaptă o seară grea, nu? spune Elliot afectat.

Deschide uşa şi mă invită cu gesturi largi să intru.

În cafenea este plin de aburi şi este cald. Nu poate fi

tăgăduit faptul că la Tic Toc este cea mai bună ciocolată caldă

din Brighton. Iar Elliot şi cu mine ştim cel mai bine lucrul
acesta, deoarece am făcut adevărate studii ştiinţifice pe tema
aceasta. În timp ce Elliot se uită la prăjiturile de pe tejghea, eu
mă aşez la o masă şi îi răspund lui Megan la mesaj.

Sigur că da. Vino pe la 8 Px

— OMG! spune Elliot când se întoarce la masă. Au brioşe cu
o aromă nouă.

Are ochii mari cât cepele.

— Zmeură şi cafea Moca.

— Uau! Ca să vezi.

— Vrei una?

Dau din cap. Chiar dacă sunt încă plină de la micul dejun
am *întotdeauna* loc pentru brioşe.

— Fain. Mă duc să comand.

În timp ce Elliot se întoarce la tejghea, eu mă las pe spătarul
scaunului şi las aroma care pluteşte în cafenea să-mi inunde toţi
porii. Apoi uşa se deschide şi intră un băiat. Îl recunosc imediat
pe fratele mai mare al lui Ollie, Sebastian. Ollie vine şi el
tacticos în spatele lui. Înşfac rapid meniul şi mă prefac că îl
citesc cu atenţie, sperând că el nu o să mă vadă şi că vor merge

să se aşeze în colţul din partea cealaltă a încăperii. Dar aud cum
scaunul de la masa de lângă mine este tras cu zgomot pe
podeaua de lemn.

— Penny!

Îmi ridic privirea şi îl văd pe Ollie care mă priveşte zâmbind.

Fără-ndoială are cel mai drăguţ zâmbet, dulce ca un căţeluş. Se
aşază pe scaun lângă mine. De partea cealaltă a mesei,
Sebastian mă priveşte cu răceală. Sebastian este cu doi ani mai

mare decât noi şi este unul dintre cei mai populari, şi aroganţi,
elevi de liceu. Mai este şi campion regional la tenis. Umblă
vorba chiar că i-ar fi spus lui Andy Murray că ar trebui să-şi
exerseze mai mult lovitura de rever. Mi se pare verosimil.

— Ce vrei? îl întreabă pe Ollie scurt şi la obiect.

— Aş vrea un *milkshake* de ciocolată, răspunde Ollie.

Sebastian se uită urât la el de parcă ar fi cerut o cană cu
vomă.

— Pe bune? Nu-mi spune că vrei şi bombonele şi cereale
lângă.

Ollie dă din cap şi este pentru prima dată când îl văd
stânjenit.

Sebastian dă din cap şi el şi oftează.

— Eşti aşa un copil!

— Bine atunci. Ia-mi o cafea.

Obrajii lui Ollie sunt acum roşu aprins. E ciudat să-l văd atât
de încurcat. Îmi pare sincer rău pentru el.

Sebastian se duce la tejghea şi se aşază la coadă în spatele lui
Elliot, iar eu încep să mă îngrozesc gândindu-mă la ce va face
Elliot când va vedea că masa noastră a fost invadată de Selfie-ul
în carne şi oase.

— E surprinzător să dau aşa peste tine, îmi spune Ollie,

luându-şi fularul de la gât. Doar ce i-am trimis lui Megan un mesaj acum o jumătate de oră, ca să-i cer numărul tău de telefon.

— Serios? am întrebat cu o voce scârţâită, de şoricel. Tuşesc şi mai încerc o dată. De ce?

Acum vocea mea sună profund, ca a unui bărbat. Mă uit la faţa de masă şi îmi închipui cum prinde viaţă ca prin farmec şi începe să se înfăşoare în jurul meu ca să îmi ascundă ruşinea.

— Aveam de gând să te întreb dacă vrei să ne întâlnim
mâine pe la amiază.

Îl privesc pe Ollie, întrebându-mă dacă eram trează şi dacă
nu cumva tot ce se întâmplase până atunci nu fusese decât un
vis. Mă ciupesc de picior pe sub masă, ca să fiu sigură. Un pic
cam prea tare.

— Au!

Ollie mă priveşte îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Eu...

— Parcă te doare ceva.

— M-a durut. A fost... a.

Îmi storceam creierul să găsesc o explicaţie.

— Cred că m-a muşcat ceva.

— Muşcat? Ce te-a muşcat?

— Ăăă. Un purice?

Nu! Nu! Nu! Nu! Nu! striga la mine vocea mea interioară.

Ollie se îndepărtează uşor pe scaun.

— Adică... n-nu a fost un purice, încep să mă bâlbâi.
Evident! Nu am purici... nimic de genul acesta... doar că am
simţit ca şi cum...

Mă foiesc jenată, iar acum scaunul de piele scoate un
zgomot puternic. De parcă mi-au explodat maţele.

— Nu am fost eu. A fost scaunul, am scâncit.

De ce, vai, de ce trebuie să stau pe un scaun care scoate

sunete? Mă mişc din nou, doar-doar fac din nou acelaşi sunet şi
îi demonstrez lui Ollie că nu am eliminat gaze, dar bineînţeles
că acum scaunul nu mai scoate nici măcar un scârţâit.

Ollie mă priveşte fix. Apoi adulmecă aerul, de fapt miroase
aerul, cu o expresie chinuită pe faţă. Dumnezeule! Chiar crede

că m-am pârţâit. Crede că am purici şi că m-am pârţâit. Încep să
mă rog să cadă un asteroid peste cafenea sau să înceapă o
apocalipsă cu zombi, orice ca Ollie să uite ce s-a întâmplat.

— Vai! Atât este ora? spun fără să mă deranjez măcar să mă
uit la ceasul de la telefon. Trebuie să plec. Trebuie să ajung la
serviciu.

Mă ridic împiedicat de pe scaun.

— Cum rămâne cu mâine? întreabă Ollie.

— Da. Absolut. Trimite-mi un mesaj.

În sfârşit, scot şi eu pe gură cuvinte ce nu par spuse de vreun
alienat mintal. A fost chiar bine de tot. Dar imediat după aceea,
în timp ce luam haina mea şi pe a lui Elliot, mă împiedic de
fular şi mă izbesc de o chelneriţă care ducea o tavă plină cu
panini. Tacâmurile cad pe duşumea şi în cafenea se aşterne o
linişte colosală. Simt cum privirile tuturor mă ard. Reuşesc
cumva să ajung până la Elliot fără să mai produc şi alte dezastre.

— Trebuie să plecăm, şuier în urechea lui.

— Ce? Şi cum rămâne cu gustarea noastră?

— Ia-o la pachet şi vino la magazin. E o urgenţă.

Mulţumesc. Te pup.

Şi spunând asta, îi arunc haina în braţe şi mă împleticesc pe

uşă afară, în stradă.

CAPITOLUL PATRU

E nevoie de două ore ca obrajii mei să revină la culoarea lor normală. Elliot e de părere că lucrurile s-au desfăşurat destul de amuzant. Chiar mi-a zis că ar fi trebuit să-i spun lui Ollie vorba aceea: *De ce să strici un lighean de maţe?* Dar el nu înţelege că nu am fost niciodată mai aproape ca azi să obţin o întâlnire cu o persoană de care chiar sunt îndrăgostită. Pun pariu că în toată Istoria Întâlnirilor, nicio fată nu i-a spus băiatului care tocmai i-a dat întâlnire că are purici şi după aceea s-a pârţâit! Cel puţin aşa s-a auzit. Va rămâne în istorie ca răspunsul cel mai rău dat vreodată.

Mă uit prin magazin din spatele tejghelei. Andrea se află în partea cealaltă, lângă cuierele cu rochii şi ajută o femeie să se hotărască între o nuntă cu tema Barbie şi una cu tema Cenuşăreasa. Logodnicul tinerei femei stă îmbufnat într-un fotoliu din colţ după ce i s-a spus că nu organizăm nunţi cu tema Marele Premiu Automobilistic. Este doar ora trei, dar lumina de afară devine tot mai difuză. Cumpărătorii trec în

mare viteză pe stradă, cu feţe încruntate şi suflaţi de vânt. Mă
bucur că sunt aici, chiar dacă trebuie să lucrez. Ca să fiu sinceră,
nu prea simt că muncesc atunci când vin la magazin. Mama a
creat un spaţiu atât de frumos şi parcă te afli într-o peşteră a
zânelor în atmosfera creată de şiragurile de lumini decorative
care clipesc, de lumânările parfumate şi de muzică. Presupun că
suntem singurul magazin din Brighton, dacă nu chiar din
Regatul Unit, în care muzica de ambianţă se aude de pe plăcile
de vinil ale pick-up-ului. Pocniturile acului pe vinil nu fac decât
să adauge un plus de farmec atmosferei, mai ales dacă aceasta
este creată de selecţia noastră de cântece de dragoste. E

imposibil să pleci din “To have and to hold” fără să simţi că te
topeşti pe dinăuntru. Mă rog, asta dacă nu i-ai spus cumva
băiatului de care eşti îndrăgostită de şase ani că s-ar putea să ai
“mişcători”.

Ca să-mi iau gândurile de la “Ruşinea Puricilor şi a
Pârţâielii”, mă hotărăsc să verific decorul vitrinei. Mama
schimbă aranjamentul la fiecare două săptămâni, ca să expună
tema cea mai recentă. În acest moment este *Downton Abbey*,
aşa că manechinul mireasă din vitrină este îmbrăcată într-o
rochie cu mâneci lungi, cu volane din dantelă cu un guler atât
de înalt că pare mai degrabă o bluză. Observ că broşa de pe
guler e cam şuie, aşa că urc în vitrină ca să o îndrept. Când să
plec, observ un cuplu care se uita în vitrină. Femeia nu-şi poate
dezlipi ochii de la rochie şi, cu toate că nu aud ce spune, îmi
dau seama de pe buzele ei că exclamă: *Dumnezeule!*

Când mă întorc la tejghea, clopoţelul de deasupra uşii sună
şi cuplul intră în magazin.

— E cel mai drăguţ lucru pe care l-am văzut vreodată, spune
femeia, cu un puternic accent american.

Mă uit la ei şi zâmbesc.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

Îmi zâmbesc amândoi, dinţii le strălucesc de albi ce sunt şi
sunt drepţi precum claviatura unui pian.

— Da, ne întrebam dacă organizaţi şi nunţi internaţionale,
spune bărbatul.

Când se apropie de tejghea, simt o adiere de aftershave. Dar
nu din acelea ieftine pe care le foloseşte Tom înainte să iasă
seara în oraş. E mult mai subtil şi mai picant. După cum
miroase, pare scump.

— Păi, nu sunt sigură, îi spun.

Mama a mai organizat nunţi în străinătate. Dar numai
pentru prieteni. Cu toate acestea, nu voiam să-i pierd un
potenţial client.

— Ce v-ar interesa, mai exact?

— Ne căsătorim chiar înainte de Crăciun, îmi răspunde
bărbatul. Presupun că a văzut cât de stupefiată am rămas,
deoarece continuă: Da, exact *acum* de Crăciun, peste o
săptămână. Dar abia azi-dimineaţă am aflat că organizatorul
nostru de nunţi are alte angajamente...

— A fugit cu mireasa a cărei nuntă a organizat-o săptămâna
trecută, izbucneşte femeia.

Mă străduiesc din răsputeri să nu rânjesc cu gura până la
urechi. Este exact genul de păţanie pe care Tom şi Elliot ar găsi-
o extrem de amuzantă.

— Oh, vai, zic eu.

— Este atât de stresant, spune femeia. Mai ales că suntem
aici, în Marea Britanie, şi nu putem să ne întâlnim cu niciun alt
organizator de nunţi de la noi.

— Ne gândeam să anulăm totul, spune şi bărbatul.

— Apoi am văzut decorul adorabil din vitrină, continuă
femeia. Mă topesc după serialul *Downton Abbey*... suntem pur şi

simplu îndrăgostiţi de el în State.

Aşa că ne întrebam dacă am putea să vă propunem vouă să

ne organizaţi nunta, spune bărbatul.

— Ar fi atât de drăguţ, adaugă logodnica lui.

Bărbatul bosumflat din fotoliu mormăie ceva.

— Bineînţeles, spun eu repede. Mama mea se ocupă de

afacere, dar lipseşte momentan. Îmi puteţi da numărul de

telefon şi îi spun să vă sune când se întoarce?

— Sigur că da. Mă numesc Jim Brady, spune bărbatul,
întinzându-mi o carte de vizită.
E una dintre acelea costisitoare, pe care textul este în relief,
iar cartonul este gros, dar mătăsos la atingere.
— Iar eu sunt Cindy Johnson, în curând Brady, zice femeia
zâmbind, dându-mi şi ea o carte de vizită care părea să fie la fel
de scumpă.
— Evident că avem rezervarea deja făcută la restaurant aşa
că voi nu trebuie decât să amenajaţi sala, spune Jim.
— Ne căsătorim la Waldorf Astoria din New York, adaugă
Cindy.
După cât de insistent mă priveşte presupun că asta este un
lucru bun.
— E minunat, spun cu un zâmbet.
— Vai, toţi aveţi cel mai drăgălaş accent!
Cindy face ochii mari şi se întoarce spre Jim.
— Iubitule, dacă vom avea o nuntă în stil *Downton Abbey*,
poate ar trebui să ne spunem jurămintele cu accent britanic.
Se întoarce spre mine.
— Nu ar fi adorabil?
Îi zâmbesc şi dau din cap.
— Da, fără discuţie.
Bosumflatul din fotoliu se uită la mine şi îşi dă ochii peste
cap.

— De ce a traversat găina strada, s-a băgat în noroi şi a mai
traversat-o încă o dată? mă întreabă tata cum intru în
sufragerie.

Şi el şi Tom stau tolăniţi pe canapeaua în formă de L şi
ronţăie popcorn deasupra unui castron, în timp ce din televizor

răsună meciul de fotbal. Asta se întâmplă de fiecare dată când
sunt lăsaţi împreună acasă.

— Te rog, nu-i răspunde, zice Tom, implorându-mă din priviri. Vei regreta până în ultima zi a vieţii tale.

— Nu, nu va regreta, spune tata, rapid ca un fulger. Pen îmi
împărtăşeşte rafinatul simţ al umorului. Bine măcar că una
dintre odrasle mele îmi seamănă.

Bate cu palma în canapea în dreptul lui, iar eu mă duc şi mă
aşez lângă el. Are dreptate. Nu este nicio îndoială că avem
acelaşi simţ al umorului. Că e rafinat sau nu, asta este altă
poveste.

— Nu ştiu. De ce a traversat găina strada, s-a băgat în noroi
şi a mai traversat-o încă o dată? zic înşfăcând un pumn de
popcorn.

— Nuuuuu! se tânguie Tom, îngropându-şi capul sub o
pernă.

— Pentru că a vrut să ajungă murdară pe tărâmul celălalt.

Tata şi cu mine ne uităm unul la celălalt şi ne îndoim de râs.

De subb pernă, Tom începe să urle.

— Cum a fost la magazin? mă întreabă tata, imediat ce ne-
am mai liniştit puţin.

— Linişte şi pace, răspund şi observ pe faţa lui o umbră de

îngrijorare.

Pentru că cei mai mulţi aleg să se căsătorească vara, iarna este pentru noi perioada cea mai liniştită, dar atât de liniştită ca anul acesta parcă nu a fost niciodată.

— Ah, m-a întrebat un cuplu de americani dacă nu putem să le organizăm nunta la New York. Păreau foarte serioşi.

Tata ridică din sprâncene.

— Chiar aşa?

— Da. Vor o nuntă cu tema *Downton Abbey*. Dar vor totul
mega urgent. Trebuiau să se căsătorească acum, chiar înainte de
Crăciun, dar cel care le organiza nunta a fugit cu mireasa de la o
altă nuntă pe care a organizat-o.

Acum este rândul lui Tom să râdă.

— Şi eu vreau să aud de ce râdeţi, zice mama care tocmai
intrase pe uşă şi îşi dădea jos paltonul.

— De ce a trecut găina… începe să spună tata.

— Nu, începe să strige Tom. Nu de asta râdeam, ci de
motivul pentru care cuplul de americani a trebuit să-şi anuleze
nunta.

Mama se uită la noi de parcă am fi nebuni. Se uită deseori
aşa la noi.

— Pentru că organizatorul nunţii lor s-a făcut nevăzut cu
mireasa de la ultima nuntă de care s-a ocupat, o lămureşte
Tom, stricându-se din nou de râs.

Mama se aşază lângă mine şi mai nedumerită.

— Despre ce vorbeşte?

Îi spun despre Cindy şi Jim.

— Fac nunta într-un loc care se numeşte Waldorf Astoria,
adaug la sfârşit.

Mama şi cu tata ridică simultan din sprâncene, într-o
mişcare sincron.

— La Waldorf Astoria, spune tata, căzut în reverie.

— În New York, spune şi mama, la fel de visătoare.

— Da. Am numerele lor de telefon chiar aici.

Îi dau mamei cartea de vizită a lui Cindy şi pe cea a lui Jim.

— M-au întrebat dacă poţi să-i suni cât mai repede. Ştiu că

nu organizăm nunţi peste hotare, dar m-am gândit că ar fi bine

să vorbeşti tu cu ei. Sper că am făcut ceea ce trebuie.

Mama şi tata se uită unul la celălalt, după care mă privesc
amândoi zâmbind.

— Oh, ai făcut exact ceea ce trebuie, îmi spune mama,
strângându-mă la piept.

În timp ce mama şi tata povestesc despre Waldorf Astoria,
telefonul mă anunţă că am primit un mesaj. E de la Elliot.

OMG, tata tocmai m-a întrebat dacă am deja prietenă. Cred că ar trebui să angajez o echipă de majorete care să-l ajute să înţeleagă mai uşor. Distracţie faină în seara asta cu Mega-Scorpia :P

Îi răspund repede.

Asta sau i-ai putea ruga pe cei de la Choccywoccydoodah să scrie cu glazură pe un tort. Şi mulţumesc... cred ;) xxx

Aproape imediat, telefonul bâzâie din nou.

Salut, Pen, vrei să ne întâlnim mâine la Lucky Beach? Pe la 12? Am putea lua prânzul împreună... Ollie x

Mă uit şocată la telefon. Chiar dacă sunt Cea Mai Neîndemânatică Persoană din Lume şi chiar dacă are impresia

că aş putea avea purici și probleme cronice cu evacuarea gazelor

din intestine, Ollie vrea să ne întâlnim. Să luăm prânzul! La un
restaurant grozav! Dumnezeule! Cred că tocmai mi s-a dat
întâlnire!

CAPITOLUL CINCI

Dacă există ceva care să garanteze dispariţia zâmbetului de cred-că-tocmai-mi-s-a-dat-întâlnire de pe faţă, atunci cu siguranţă acel lucru trebuie să fie imaginea uneia dintre cele mai bune prietene, stând pe pat şi privind posacă în gol, gata parcă să se prăbuşească şi să moară de plictiseală. De douăzeci de minute de când a ajuns Megan la mine (deşi la fel de bine ar putea să fie şi douăzeci de zile, fiindcă aşa am senzaţia), orice propunere pe care o fac e întâmpinată ba cu o ridicare plictisită din umeri, ba cu un "nu, mulţumesc", rostit din vârful buzelor.

De ce a mai venit atunci dacă tot nu vrea să facă altceva decât să stea posacă toată noaptea? Apoi am înţeles. Era pedeapsa mea pentru ce se întâmplase la restaurantul lui JB cu o seară înainte. Evident că încă nu m-a iertat pentru faptul că i-am rupt unghia. Am tras un urlet pe dinăuntru. Ce mi-a venit să o chem să doarmă la mine? Cum de mi-am putut imagina că totul va fi, din nou, ca pe vremuri?

Sunt prietenă cu Megan din prima zi de gimnaziu, de când

profesorul ne-a aşezat pe amândouă în aceeaşi bancă. Voi fi
sinceră: la început, această prietenie s-a format mai mult din
frică. Îmi petrecusem toată vacanţa de vară făcându-mi griji că
nu voi lega nicio prietenie şi că îmi va fi sortit să-mi petrec
ŞAPTE ANI mergând din clasă în clasă singură. Dar nu a durat
mult până prietenia noastră s-a transformat din disperare în
ceva sincer, iar toate temerile mele au dispărut.

Cea mai frumoasă amintire cu Megan este cea de când
aveam doisprezece ani şi câinele meu, Milo, tocmai murise
(evident, moartea lui Milo nu este una dintre aspectele
frumoase, ci unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri care mi s-

au întâmplat vreodată). Când a aflat despre asta, Megan a venit la noi cu o plăsuţă plină de bunătăţi, cu o poezie pe care o scrisese ea despre Milo şi pe care o intitulase “Lăbuţe drăgălaşe” şi cu o fotografie înrămată în care eu îl alergam pe Milo prin parc. Aşa era pe vremuri: bună şi grijulie. Dar a început să facă actorie şi s-a schimbat, mai ales după ce a primit primul rol de televiziune. Megan îi spune rol de televiziune, dar de fapt a fost o apariţie într-o reclamă pentru un tub de lipici. Trebuia să lipească două bucăţi de carton una de cealaltă, să zâmbească spre cameră şi să spună: “Uau, e tare lipicios!” Nu a fost pe ecran decât vreo cinci secunde, dar dacă stai să o asculţi cum povesteşte despre asta, ai impresia că a fost distribuită în rolul principal al vreunui film. Iar de atunci are impresia că este cea mai grozavă. Acum, de câte ori sunt cu ea, am impresia că sunt la un interviu pentru postul de cea mai bună prietenă şi mă tem în permanenţă că ceea ce urmează să spun sau să fac nu este bine. Ca acum, de exemplu.

— Deci... spun eu. Ce ai vrea să faci?

— Habar n-am.

Privirea lui Megan scrutează toată încăperea şi se opreşte
asupra unei fotografii de pe perete.

— Dumnezeule! De ce ai pozat o piatră?

Simt un nod ciudat care mi se strecoară chinuitor în stomac.

În fotografie este o piatră albă ca zăpada cu trei găuri în ea.

După Elliot, pietrele găurite au fost considerate mereu
talismane.

— Este o piatră norocoasă, îi spun.

— De ce este norocoasă? întreabă Megan, uitându-se la
fotografie cu dispreţ.

— Pentru că are găuri. Pescarii le luau întotdeauna cu ei
când plecau pe mare, ca să îi protejeze.

Megan zâmbeşte forţat.

— Eşti atât de ciudată, Penny.

De obicei îmi place acest cuvânt, ciudată, însă de câte ori îl
foloseşte Megan ca să mă descrie, parcă este cel mai groaznic
lucru de pe planetă şi îmi vine să-i trag un pumn. Iau în braţe o
pernă şi oftez. Nu pot face faţă unei nopţi întregi care decurge
aşa. Trebuie să fac ceva ca să salvez situaţia.

— Vrei să ne punem măşti pe faţă? întreb plină de speranţă.
Am două măşti din acelea exfoliante cu căpşuni pe care le
foloseam noi.

Megan scutură din cap.

— Nu, mulţumesc.

Mă uit spre perete şi mă întreb dacă Elliot stă şi el aşezat în
pat. Mă simt îngrozitor să ştiu că este doar la câţiva centimetri
distanţă, iar eu sunt prizonieră aici, în această Seară de Iad a
Fetelor, fără să-l văd sau să-i vorbesc.

Când să o întreb din nou pe Megan ce ar vrea să facă, ea îşi
scoate papucii din picioare şi se strecoară în pat.

— Ce te-a apucat ieri la restaurant? mă întreabă, uitându-se

cu subînţeles la degetul de pe care îi lipsea unghia falsă. De ce
te-ai comportat atât de ciudat?

Mă gândesc ce scuză să inventez. Apoi îmi amintesc ce am
scris ultima dată pe blog şi cât de bine m-am simţit să vorbesc
deschis despre atacurile mele de panică. Nu i-am pomenit lui
Megan absolut nimic despre ele. Dar poate situaţia dintre noi se
va îmbunătăţi dacă sunt cinstită.

Inspir adânc.

— Ştii că acum ceva vreme eu şi ai mei am avut un accident
de maşină.

Megan mă priveşte absentă:

— Oh, da.

— Ei bine, de atunci am nişte atacuri ciudate de panică şi
mă simt ca şi cum aş fi blocată în maşină. Simt că mă năpădesc
valuri de căldură, nu mai pot respira şi...

— Vai, Doamne! Nu-mi vorbi mie despre panică! mă
întrerupe Megan. Nu-mi vine să cred că mai sunt doar două zile
până la piesă. Mi-e groază că mă fac de minune.

— Nu te faci de minune. Eşti cea mai bună dintre toţi.

— Vorbeşti serios? Mă priveşte cu ochii ei mari de culoarea
ciocolatei. Şi totuşi, e o presiune atât de mare să ştiu că succesul
piesei depinde atât de mult de mine. Jeff mi-a spus că-i
amintesc de Angelina Jolie în tinereţe, ceea ce e tare drăguţ, dar
face ca presiunea să fie şi mai mare.

— Da. Păi, sunt sigură că totul va fi bine.

Mă încearcă un sentiment de furie amestecată cu durere.
Încă o dată reuşeşte să fie din nou subiectul principal de
discuţie, deşi eu încercam să-i spun ceva personal şi cât se poate
de serios.

— Sunt atât de bucuroasă că există atâta chimie între mine
şi Ollie, continuă Megan. Jeff spune că suntem ca Angelina Jolie
şi Brad Pitt în filmul acela în care au jucat împreună, îl ştii, cel
la care lucrau când s-au îndrăgostit.

Megan se uită la mine şi îmi aruncă din nou unul din
zâmbetele acelea forţate.

— Ştii, Ollie îmi spune totul.

Simt că mi se face rău.

— Aha, deci ştii despre mâine.

Se încruntă.

— Ce e mâine?

Mă înroşesc instantaneu.

— M-a invitat să mâncăm împreună de prânz.

Parcă văd cum i se învârt rotiţele în minte, încercând să proceseze informaţia. Este clar că nu ştia. Este clar că Ollie nu-i spune chiar totul până la urmă.

— Ţi-a dat întâlnire? Unde?

Încă zâmbeşte, însă zâmbetul îi este atât de forţat, încât am impresia că îi plezneşte maxilarul de la atâta presiune.

— Lucky Beach, pe la amiază.

— Cum? Doar voi?

Este ceva în expresia ei şocată şi în felul în care a spus "doar voi" ce mă înfurie la culme. Ştiu că Ollie nu este de nasul meu în acea stupidă Ligă Şcolară a Farmecului şi a Măreţiei Universale, dar atunci când un băiat îţi dă întâlnire nu este normal ca prietena ta să se bucure pentru tine în loc să caşte gura ca un peşte în acvariu? Asta dacă nu cumva...

— Îţi place de Ollie? întrebarea îmi zboară de pe buze înainte să apuc să o cenzurez.

Megan îmi aruncă o privire rece.

— Bine-nţeles că îmi place Ollie.

— Nu, vreau să spun dacă-ţi *place* cu adevărat.

Megan îşi dă capul pe spate şi râde fals.

— Nu, normal că nu. E mult prea tânăr pentru mine.

O privesc şi îmi stăruie în minte întrebarea: *Cine eşti tu?*

Poate că Megan a fost cea mai bună prietenă a mea timp de şase
ani, acum însă parcă nici nu o mai recunosc.

CAPITOLUL ȘASE

Dacă vreodată cei de la Cartea Recordurilor au de gând să
includă un material despre Cea Mai Îngrozitoare Noapte
Petrecută cu Prietena, trebuie să ia legătura cu mine. Vorbesc
serios. Mă trezesc când afară este încă întuneric (un lucru deloc
plăcut într-o zi de duminică) şi stau în pat trimiţându-i lui
Elliot mesaje mentale prin peretele dormitorului. Când eram
mici obişnuiam să încercăm să visăm acelaşi lucru când ne
duceam la culcare. Credeam că acest lucru ar fi posibil dacă tot
dormim la un perete distanţă unul de celălalt, că ar fi ca şi cum
am putea pluti deasupra casei noastre într-o bulă uriaşă de aer.
Am avut cea mai proastă noapte din viaţa mea, încerc să-i
transmit.

Megan doarme tun în cealaltă parte a camerei pe canapea.

În timp ce o privesc, în minte se scrie titlul unui nou articol
pentru blog: ă ă ă ă
şi simt cum toată furia şi supărarea mea faţă de Megan încep să
clocotească în minte, nerăbdătoare să se reverse. Este atât de

frustrant când se întâmplă aşa ceva, iar eu nu pot de fapt să
scriu nimic. Odată, în toiul examenului de la matematică mi-a
venit o idee grozavă pentru blog; la vremea aceea eram sigură
că va fi cel mai amuzant şi cel mai interesant lucru pe care îl voi
scrie vreodată. M -am gândit şi la un titlu extrem de reuşit, ce
mai, aveam totul clar în minte. Dar imediat după aceea m-am
pierdut într-o mare de algebră şi imediat după ce am ieşit din
examen, singurele litere pe care le mai aveam în cap erau x şi y.
Nici acum nu-mi amintesc despre ce voiam să scriu atunci pe
blog.

Speriată la gândul că mi-aş putea pierde şi ideea de acum,
îmi iau telefonul de pe măsuţă şi mă ascund sub plapumă. Mi-

am pus telefonul pe silenţios când ne-am culcat aseară... la unsprezece jumătate!!! Acum văd că Elliot mi-a trimis un mesaj imediat după miezul nopţii.

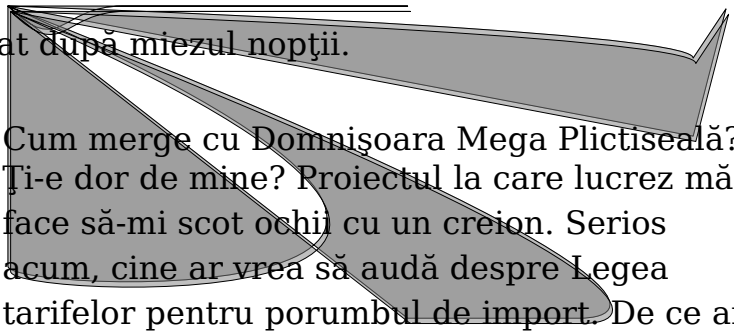

Cum merge cu Domnişoara Mega Plictiseală? Ţi-e dor de mine? Proiectul la care lucrez mă face să-mi scot ochii cu un creion. Serios acum, cine ar vrea să audă despre Legea tarifelor pentru porumbul de import. De ce ar avea nevoie porumbul de vreo lege?

Încep să-i scriu.

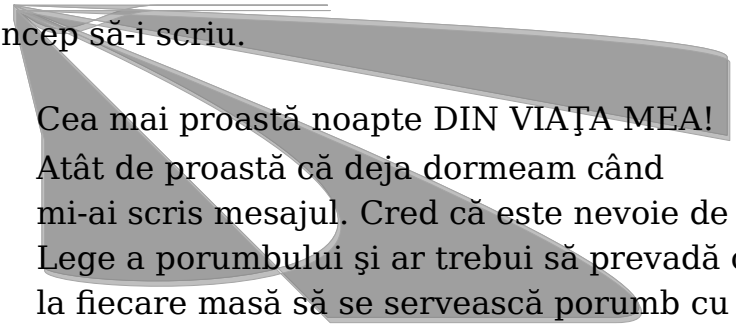

Cea mai proastă noapte DIN VIAŢA MEA! Atât de proastă că deja dormeam când mi-ai scris mesajul. Cred că este nevoie de o Lege a porumbului şi ar trebui să prevadă ca la fiecare masă să se servească porumb cu unt. MI-E ATÂT DE DOR DEŢINE!!!

Aproape imediat cum am terminat de scris mesajul aud o bătaie slabă în perete. Două bătăi, urmate de încă şase *Te — iubesc*. Mă pregătesc să bat înapoi, când o aud pe Megan mormăind.

— Cine bate?

— Nu ştiu, mint eu.

— E vecinul tău?

Megan l-a întâlnit pe Elliot de nenumărate ori; este
imposibil să nu ştie cum îl cheamă. Lucrul acesta mă face să o
urăsc şi mai mult.

— Habar n-am de ce-ţi petreci timpul cu el, continuă. E atât
de ciudat.

Mă sprijin în mâini, ca să nu mă năpustesc asupra ei şi să o
lovesc cu perna.

— Îmi dai, te rog, nişte cafea? întreabă.

— Da.

Chiar dacă mi-a insultat cel mai bun prieten, chiar dacă a
ruinat complet noaptea trecută şi îmi vine să o omor cu perna,
mă bucur atât de tare că am ocazia să scap de ea pentru câteva
minute, că sar din pat şi îmi iau halatul.

Jos în bucătărie, îl găsesc pe tata la masă, bând o cană de
ceai şi citind ziarul. Şi el este la fel de matinal ca şi mine. Părul
îi este încă ciufulit de somn, iar faţa îi este acoperită de o umbră
de barbă ţepoasă.

— Hei, mă întâmpină. Cum a fost noaptea cu prietena ta?

Mă uit la el şi ridic din sprâncene.

— Atât de bine, carevasăzică.

Dau din cap şi merg să pun ibricul pe foc. În urmă cu câteva
săptămâni, când am făcut împreună spaghete bolognese, i-am
mărturisit tatei că nu mă mai înţeleg atât de bine cu Megan.

— Tati?

— Da.

— Crezi că este posibil să nu mai simţi acelaşi lucru faţă de
un prieten?

Zâmbeşte şi dă din cap.

— Oh, sigur că da. Se întâmplă mereu, mai ales la vârsta
voastră, când vă schimbaţi atât de mult. Îmi face semn să mă
aşez lângă el. Ţi-am povesti vreodată despre Timothy Taylor?

Fac semn din cap că nu.

— A fost cel mai bun prieten al meu din şcoala primară.

Eram prieteni la cataramă. Dar apoi, când am intrat la gimnaziu, s-a schimbat atât de mult că nu am mai vrut să-mi petrec timpul cu el.

— De ce? Ce a făcut?

— A început să joace rugby, chicoteşte tata.

Tata este un suporter avid de fotbal şi nu-i înţelege deloc pe cei care preferă jocul de rugby.

— Serios acum, continuă el, nu a fost doar asta. A devenit şi plin de el. Nu mai aveam nimic în comun.

— Şi ce s-a întâmplat? V-aţi răcit?

— Noo. Ne-am îndepărtat pur şi simplu. Şi amândoi am găsit prieteni cu care aveam ceva în comun. Aşa că nu-ţi fă griji legate de Înălţimea sa.

Arată din cap spre scări.

— Vei fi în regulă. Câteodată trebuie să renunţi la anumiţi oameni din viaţa ta.

— Îţi mulţumesc, tati.

Mă ridic şi-l sărut pe creştet.

— Pentru puţin. Râde. Cine ar fi ştiut că pot să fiu atât de înţelept la oră atât de matinală... şi cu atât de puţină cofeină la bord?

Când mă întorc în dormitor, Megan este deja în picioare,

gata îmbrăcată. Chiui de bucurie în sinea mea. Sper că asta
înseamnă că pleacă repede.

— Cafeaua ta, spun întinzându-i cana.

O ia, dar nu zice mulţumesc. În schimb spune:

— Deci, cu ce te îmbraci la întâlnirea cu Ollie?

O privesc năucă. În toată nebunia cu Seara de Iad a Fetelor,
nici măcar nu am apucat să mă gândesc la asta.

— În locul tău, aş merge pe un stil cât se poate de lejer. Nu vrei să pari disperată. Ţi-aş împrumuta bluza mea cu glugă, dar nu cred că te prinde bine culoarea.

Ia o înghiţitură de cafea şi-mi zâmbeşte dulce.

— Mare păcat că eşti aşa roşcată. Nu prea îţi stă bine cu nimic, nu-i aşa?

Alunei, în acel moment, mi-am dat seama că dacă voiam să am vreo şansă să mă simt bine în dimineaţa aceea şi să aştept cu nerăbdare întâlnirea cu Ollie, Megan trebuia să plece. Imediat.

— Regret, dar tata mi-a spus că trebui să-l ajut cu ceva la magazin acum de dimineaţă.

Megan se încruntă.

— Duminică?

— Da. Aşa că mă tem că va trebui să pleci.

Megan pare sincer dezamăgită.

— Of, dar voiam să te ajut să te pregăteşti.

Mă forţez să-i zâmbesc.

— Nu-i nimic. Mă descurc.

Se uită la mine, ridicând din sprâncene.

— Eşti sigură?

— Oh, da. Categoric.

De fapt, se pare că atunci când este vorba să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Ollie, nu mă descurc chiar deloc. A trecut o

jumătate de oră de când a plecat Megan, iar camera mea arată
ca după o explozie nucleară. În tot vârtejul acela pe care l-am
făcut în timp ce probam lucruri pentru ca apoi să le smulg de pe
mine, nu mai există loc nici cât un vârf de ac în tot dormitorul
care să nu fie acoperit de vreun articol vestimentar. Mă uit la
pantalonii în dungi care atârnă prigoniţi de lampă. Cu ce o să
mă îmbrac?

Mă confrunt cu o dilemă reală. De genul acelora pe care oamenii le împărtăşesc în ziare în rubrici de genul "Sfaturi de la bunica". De obicei, când sunt în plină criză de găteală, Elliot este prima persoană căreia îi cer ajutorul, dar îmi vine greu să cred că va dori să mă ajute atâta timp cât este vorba despre Ollie. Mă plimb încoace şi-n colo prin cameră oftând. Nici măcar marea care se vede la orizont nu poate să mă facă să mă simt mai bine. Nu atunci când trebuie să ajung pe malul ei în mai puţin de o oră, iar eu NICI MĂCAR NU SUNT ÎMBRĂCATĂ ÎNCĂ.

Apoi îmi vine în minte întrebarea: *Cu ce m-aş îmbrăca dacă ar fi după mine?* Mă îndrept spre grămada de haine care zace pe podea lângă balansoar, trag din ea o rochiţă lejeră, neagră cu inimioare mov. O îmbrac şi o asortez cu o pereche de pantaloni strâmţi, negri. Mă privesc în oglindă: rochia îmi vine perfect şi face ca talia mea să arate foarte subţire. Mă pregătesc să mă încalţ cu o pereche de platforme când îmi revine în minte întrebarea: *Cu ce m-aş îmbrăca dacă ar fi după mine?* Cotrobăi

prin străfundurile dulapului după ghetele de motociclist. Apoi
îmi iau geaca de piele. *Ia-mă şi pe mine!* părea să strige aparatul
de fotografiat. Îl îndes în buzunar. M-am obişnuit să nu-mi mai
las aparatul de fotografiat acasă. Exact atunci se întâmpla să
ratez cele mai interesante ocazii pentru o fotografie. Şi cine ştie
ce ocazii se vor ivi cu Ollie...?! Mă înroşesc instantaneu la
gândul că Ollie m-ar putea ruga să fac o fotografie cu noi doi.
Cu toate că urăsc fotografiile selfie, nu m-ar deranja să fac una
cu el... da, bine, se poate să mă pripesc, dar orice fată are
dreptul să fie în al nouălea cer atunci când cel de care este
îndrăgostită îi dă întâlnire, nu-i aşa?

CAPITOLUL ȘASE

Bine-nţeles că atunci când ajung pe plajă, proaspăt descoperitul sentiment de încredere începe să dispară treptat.

Dacă nu vine? Dacă totul nu a fost decât o glumă proastă? Dacă mă împiedic exact când vrea să mă sărute? Oh, Dumnezeule, dacă mă sărută?! Nu te va săruta, fraiero! Şi aşa, vocea mea interioară broda la nesfârşit scenarii care începeau să frizeze isteria.

Mă hotărăsc să merg la cafeneaua de pe plajă, în speranţa că mă voi linişti dacă merg mai aproape de mare. Pietrele sunt ude. O să cazi! O să cazi şi o să te trezeşti cu alge pe fund, aşa cum ai păţit la petrecerea cu grătar de ziua lui Tom. Încep să merg mai încet. Marea este frumoasă şi liniştită, iar soarele de iarnă împrăştie luciri jucăuşe pe suprafaţa ei. Trag adânc în piept o gură de aer sărat. Şi încă una. *Dacă se uşurează un pescăruş pe capul tău?*

"Mai taci!" îmi spun cu voce tare, dar mă şi uit repede să văd dacă sunt pescăruşi deasupra mea. Când îmi covor privirea, îl

văd pe Ollie stând în faţa mea.

— Cum ai ajuns aici? este primul lucru care îmi vine în
minte.

— Am mers, îmi răspunde privindu-mă straniu. Te simţi
bine? Mi s-a părut că vorbeai de una singură.

— Cum? Oh, nu, eu doar... doar... cântam.

— Cântai?

— Da. Ştii tu... un cântec.

— Da, ştiu ce înseamnă să cânţi.

— Nici nu mă-ndoiesc de asta. Soz[8].

Soz?!! De când spun eu “soz”? M-am întâlnit cu Ollie de exact zece secunde şi deja cred că are impresia că sunt o lunatică “sozată” care cântă. Nu e deloc un semn bun pentru întâlnirea noastră.

— Ţi-ai luat aparatul de fotografiat? mă întreabă.

— Da, îi răspund şi simt cum inima începe să bată mai repede.

Este posibil ca deja să vrea să facem o fotografie împreună?!

— De ce? adaug.

— Mă întrebam dacă mi-ai putea face câteva prim-planuri aici la malul mării. Chiar mi-ar prinde bine câteva mai artistice, pentru profilul meu online. Iar tu eşti un fotograf extraordinar.

Mă zăpăceşte cu unul din zâmbetele lui mega-electrizante.

— Bine, bine.

Nu ştiu ce să înţeleg din toată treaba aceasta. Cu siguranţă nu poate fi acesta motivul pentru care m-a invitat în oraş, nu-i aşa? Cu siguranţă a spus “prânz” ieri când am vorbit.

~~Fotografiile par să fie ce~~va în plus. Ceva ce tocmai îi trecuse prin minte. Îmi spun să nu fiu atât de idioată încât să scot aparatul

foto din buzunar.

— Mă gândeam că poate putem face câteva lângă chei.

— Sigur că da.

Cum începem să ne plimbăm pe malul apei, o femeie care alerga se uită la noi şi ne zâmbeşte. Simt cum mă inundă un val de fericire. Probabil are impresia că eu şi Ollie suntem "împreună". Măcar de mi s-ar părea atmosfera mai destinsă şi

8 Este prescurtarea pentru *sorry* (în traducere scuze, îmi pare rău) în limbajul folosit de internauți.

mai plăcută. Îmi storc creierii ca să spun ceva interesant, care să
nu fie... penibil.

— Cred că eşti tare mândru de fratele tău.

Ollie mă priveşte absent.

— De ce?

— Păi, este atât de bun la tenis.

Ollie bombăne ceva şi priveşte fix în largul mării. Ceva în
expresia serioasă de pe faţa lui şi felul în care-i cade lumina pe
chip, accentuându-i linia maxilarului, mă face să cred că ar
putea ieşi o fotografie alb-negru extraordinară.

— Rămâi aşa, îi spun, scoţând aparatul foto.

— Ce e? se încruntă Ollie.

— Păstrează expresia de pe faţă şi uită-te din nou în largul
mării. Va ieşi o fotografie minunată.

— Oh, bine.

Pe loc, Ollie îşi îmblânzeşte expresia feţei şi îşi îndreaptă
privirea spre mare.

— Cum e?

— Perfect.

Focalizez şi ajustez unghiul până când umbra cade perfect
pe faţa lui, apoi fac poza.

— Lasă-mă să văd.

Se apleacă să vadă ecranul aparatului, iar capetele noastre
sunt atât de aproape încât aproape se ating. Miroase a

aftershave şi a mentă. Inima începe să-mi bată cu putere.

Fotografia e tare reuşită. Mă priveşte şi zâmbeşte. Cum stă atât de aproape, ochii îi sunt inadmisibil de albaştri. Îmi dau seama că dacă ar vrea să mă sărute, nici nu ar trebui să ne mişcăm. Ne uităm în continuare unul la celălalt pentru încă o secundă.

— Te pricepi la asta, ştii? îmi spune, cu o voce mult mai
blândă decât de obicei.

— Îţi mulţumesc.

Încurcată, îmi mut privirea şi momentul s-a risipit. Ne
plimbăm în continuare. Pe lângă noi mai trec doi alergători, iar
pietricelele se aud scrâşnind sub tălpile lor.

— Ce spui de una în care să stau întins pe plajă? zice el. Ca
să fie ceva diferit.

— Sigur.

În minte îmi apare brusc imaginea cu noi amândoi pe plajă,
înlănţuiţi unul în braţele celuilalt. Faţa mi se înroşeşte brusc.

Ollie se răsuceşte peste pietrişul plajei.

— Ce-ar fi să-mi faci una de deasupra mea?

— Sigur că da. Ar fi amuzant.

Mă aşez în picioare lângă Ollie şi încerc să fac poza, dar nu
iese bine. Nu este destul de centrată.

— Cred că trebuie să stau în picioare chiar peste tine, îi
spun.

Ollie se uită la mine şi zâmbeşte larg. Simt un fior urcând pe
şira spinării. Cu multă grijă, îmi trec un picior peste el şi mă
aşez deasupra. Privesc prin obiectiv. Îmi zâmbeşte
strengăreşte.

— Sper că nu te uiţi pe sub rochia mea, îi spun pe un ton
glumeţ.

Ollie chicoteşte.

— Ei, na!

Pentru o clipă, am senzaţia că am reuşit imposibilul şi am flirtat pentru câteva minute fără să mă pun într-o situaţie jenantă. Dar apoi, când să fac fotografia de ansamblu, simt cum pietrele încep să mi se mişte pe sub tălpi, iar picioarele încep să alunece în direcţii diferite. Încerc disperată să-mi păstrez

sprijinul, dar nu fac decât să înrăutăţesc situaţia deoarece mă
trezesc brusc pe stomacul lui Ollie.

— Îmi pare atât de rău, îi spun pe nerăsuflate, zvârcolindu-
mă încercând să mă ridic.

El mă prinde de încheietura mâinii, râzând.

— Să nu-ţi fie. E amuzant. Tu eşti amuzantă.

Îl privesc suspicioasă. Dar cuvintele lui nu au sunat ca
atunci cân Megan a spus “Eşti ciudată”. De fapt el a vorbit chiar
drăgăstos.

— Îţi mulţumesc, îi spun.

— Dumnezeule! Ce faceţi?

Amândoi tresărim când auzim vocea lui Megan. Mă întorc şi
o văd la câţiva metri distanţă, uitându-se insistent la noi.
Gemenele sunt în spatele ei, rânjind cu gurile până la urechi.

— Îi... Îi faceam o poză lui Ollie şi mi-au alunecat picioarele,
bâigui, cu faţa mai roşie decât o cutie poştală.

— Sunt sigură.

Megan mă fulgeră cu privirea. Observ că nu mai are pe ea
blugii şi bluza cu glugă cu care era îmbrăcată când a plecat de la
mine, ci poartă o rochie strâmtă, de culoarea prunei, şi cizme
până la genunchi.

Nu ştiu cum, dar reuşesc să mă ridic de pe Ollie fără să
provoc vreo vătămare niciunuia dintre noi.

— În definitiv, ce faceţi voi aici? întreabă Megan uitându-se
cu subînțeles la Ollie. Credeam că aţi ieşit la masă împreună.

— Cum de...?

Dintr-odată Ollie pare jenat.

— Nu e mare lucru. Nu voiam decât ca Penny să-mi facă
nişte poze pentru profilele mele online.

Megan se întoarce spre mine, iar zâmbetul ei pare chiar
victorios. *Vezi, ţi-am spus că nu e o întâlnire*, pare să spună.

— Fotografiile tale sunt grozave, spune Kira, venind spre
mine.

— Da, spune şi Amara. Mi-a plăcut tare mult cea pe care ai
făcut-o la vechiul chei pentru proiectul de la arte plastice.

Le zâmbesc neputincioasă.

— Şi, unde aveţi de gând să mergeţi să mâncaţi?

Ollie ridică din umeri.

— Nu m-am gândit, ca să fiu sincer.

Mă uit perplexă la el.

— Noi mergem la Nando. V-ar plăcea să veniţi cu noi?

— Sigur că da, răspunde Ollie pe nerăsuflate.

Brusc simt cum mă îneacă furia şi încep să dau cu piciorul în
pietre. Una dintre ele zboară din vârful ghetei mele şi privesc cu
groază cum loveşte un terier West Highland, care era în trecere
pe acolo. Acesta chelălăie de durere, iar stăpânul, un bărbat în
vârstă cu nişte sprâncene foarte stufoase, mă fulgeră din priviri.

— Îmi pare rău! A fost un accident, strig în direcţia lui.

Eu sunt un accident în carne şi oase, simt nevoia să adaug.
Nici măcar nu pot să mă înfurii fără să se întâmple ceva
obsedant de jenant.

— Penny, mă strigă Megan, încruntându-se furios de parcă

ar fi mama mea. Sărmanul căţeluş.

— Ştiţi ceva, cred că eu mă duc acasă, zic luptându-mă să-
mi temperez impulsul de a arunca o piatră în direcţia ei.

— Vai, chiar aşa?

Megan abia îşi poate ascunde încântarea.

— Dar cum rămâne cu pozele mele? întreabă Ollie,
dezamăgit cu adevărat.

Nici măcar nu pot să mă uit la el.

— Ţi le trimit pe e-mail mai târziu, bâigui.

— Bine atunci, ne vedem mâine la şcoală, zice Megan plină de vervă.

În timp ce gemenele spun la revedere în gura mare, îmi muşc cât pot de tare buza şi mă îndrept spre cealaltă parte a plajei. Gândurile îmi sunt încâlcite într-un amestec de furie şi derută. Un singur lucru însă îmi este mai clar decât lumina zilei: am terminat-o definitiv cu Megan.

CAPITOLUL OPT

— Promite-mi, te rog, te rog, te rog, că vei asculta calm şi în
liniştе tot ce am de spus, fără să faci nicio remarcă răutăcioasă
până nu termin? îl implor pe Elliot, acum că sunt acasă şi l-am
convocat cu zece ciocănituri în perete, cumplitul cod pentru
urgenţe.

Elliot se lasă pe spate pe scaunul balansioar şi-şi mângâie
bărbia înfundat în gânduri.

— Se poate ca ceea ce urmează să-mi spui să aibă legătură
cu Selfie-ul Mega Anost în carne şi oase? mă întreabă el.

— Da, dar poţi, te rog, să nu spui nimic nepoliticos despre ei
până nu termin de povestit? Cuvintele “Ţi-am spus eu” sunt, de
asemenea, interzise.

Elliot mă priveşte înfricoşat.

— Cum adică, interzis pentru totdeauna sau doar pentru cât
timp îmi spui ce s-a întâmplat?

— Pentru totdeauna.

Elliot suspină.

— Bine, dar atunci trebuie să-mi pui căluş la gură.

— Pe bune.

— Bine, bine. Buzele-mi sunt pecetluite.

Mă aşez pe pat cu picioarele încrucişate sub mine, uitându-

mă fix la plapumă şi încep să relatez şirul de istorii dureroase
trăit de la începutul Celei mai Groaznice Nopţi până la
cuvintele lui Ollie “nu e mare lucru”.

— Nu e mare lucru?

Vocea lui Elliot răsună ca un ecou.

— Ţi-am…

— Nu, nu o spune! strig acoperindu-mi urechile. Sincer, nu suport să aud aceste cuvinte. Nu pot să cred că am crezut că e vorba de o întâlnire adevărată.

— În ce o priveşte pe Mega Stricata? exclamă Elliot.

Mă încrunt.

— Mega Stricata?

Elliot dă din cap.

— Este un cuvânt pe care l-a inventat Shakespeare ca să descrie femeile cu o reputaţie îndoielnică.

— Ah, înţeleg.

— Este cu adevărat josnică, spune Elliot dezgustat. Nu pot să cred că a apărut pe nepusă masă la întâlnirea ta de prânz cu Ollie. Ţi-am s...

— Elliot!

— Bine, bine!

Elliot ridică mâinile prefăcându-se că se predă.

— Ştiu ce ar trebui să faci, îmi spune rânjind cu răutate. Ar trebui să editezi în Photoshop nişte pete şi o eczemă oribilă pe pozele *Domnului Selfie*. Poate chiar şi un nas în plus...

Îl privesc pe Elliot şi încep să râd. Sunt pe cale să-l îmbrăţişez puternic când în toată casa răsună inconfundabilul sunet de gong.

— OMG! OMG!

Elliot sare din scaun şi începe să bată din palme fericit.

— Adunare de familie.

Casa noastră este plină de obiecte de recuzită pe care mama
le păstrează ca amintiri din piesele în care a jucat. Printre
acestea se numără şi un gong imens din alamă, care stă acum în
holul nostru. Cand Tom şi cu mine eram mai mici, găseam
întotdeauna o scuză ca să batem în el, aşa că, în cele din urmă,

părinţii mei au născocit ideea de a folosi gongul doar pentru a
convoca adunări de familie. Mă dau jos din pat şi mă amuz de
exuberanţa lui Elliot, atât de vizibilă în expresia feţei lui.

— Probabil este vorba de ceva total neinteresant, cine vrea
curcan de Crăciun, de exemplu, zic.

Elliot mă priveşte nedumerit.

— De ce să fie asta? Toată lumea vrea curcan de Crăciun.

— Da, dar tata spunea ceva despre faptul că ar vrea să facă
friptură de gâscă anul acesta.

Elliot face o faţă dezgustată.

— Nu poate să gătească gâscă. E scârbos!

— De ce?

— Nu ştiu. Pur şi simplu aşa este.

Mă îndrept spre uşă cu Elliot pe urmele mele.

— *Rekao sam ti*, îmi şopteşte în ureche.

— Ce înseamnă? îl întreb.

— "Ţi-am spus eu", în limba croată. Nu mi-ai spus că nu am
voie să-ţi spun în limba croată, îmi spune printre chicote, în
timp ce îl împung cu degetele între coaste.

— Vrem curcan, anunţă Elliot cum intrăm în bucătărie.

Mama, tata şi Tom stau la masă. Mama şi tata par
surescitaţi. Tom stă prăbuşit cu capul pe masă.

— Hî? zice tata către Elliot.

— Pentru masa de Crăciun, explică Elliot. Vrem curcan, nu

gâscă. De asta ne-am adunat, nu-i aşa? Pentru masa de Crăciun.

— Ah! exclamă tata. Nu, de fapt nu despre asta este vorba.

Deşi, indirect, ar putea avea legătură. Se uită la mama şi ridică

din sprâncene.

Mama dă aprobator din cap, apoi se uită la Elliot şi îi

zâmbeşte trist.

— Mă tem că anul acesta nu vei putea fi cu noi la masa de
Crăciun, Elliot.

— Cum?! exclamăm şi eu şi Elliot la unison.

— Nu vom fi aici, spune mama.

— Cum? e rândul lui Tom să-şi ridice capul de pe masă şi să
ne ţină isonul mie şi lui Elliot.

Ne uităm cu toţii şocaţi la mama.

— Ce vrei să spui cu "nu vom fi aici de Crăciun"? întreabă
Tom.

— Unde vom fi?

Îmi mut privirea când la mama când la tata.

Mama şi tata se privesc unul pe celălalt şi zâmbesc.

— New York, spun amândoi.

— Nu cred! exclamă Tom, dar nu pentru că era bucuros.

La rândul meu şi eu sunt prea bulversată ca să pot spune
ceva.

Elliot pare că e gata să plângă.

— Am căzut de acord să organizăm nunta aceea, îmi spune
mama zâmbind. Cea în stil *Downton Abbey*... de la Waldorf.

— Ah, Dumnezeule! Elliot mă priveşte cu ochii cât cepele.
Norocoaso!

Ciudat este că nu mă simt deloc norocoasă. De fapt, simt pe
spate valuri de căldură şi palmele mi se umezesc. Mersul la New
York presupune o călătorie cu avionul, iar în acest moment mă

îngrozeşte doar gândul că trebuie să intru într-o maşină. Nu
vreau să merg nicăieri. Nu-mi doresc decât un Crăciun frumos,
acasă, alături de familie.

— Eu nu merg, spune Tom.

— Cum?

Tata îl priveşte contrariat.

— Melanie vine acasă săptămâna viitoare. Nu plec nicăieri
nici în ruptul capului. Nu am văzut-o de luni de zile.

Melanie este prietenia lui Tom. A fost plecată la studii în
Franţa tot trimestrul. Şi, dacă e să ne luăm după chestiile
sentimentale pe care le postează el pe Facebook în ultimul
timp, se cam usucă de dorul ei.

— Dar trebuie să vii, spune mama, părând de-a dreptul
supărată. Întotdeauna suntem împreună de Crăciun.

Tom scutură din capr.

— Dacă vreţi să fim împreună, trebuie să rămâneţi aici.

— Tom, spune tata, pe un ton coborât, ca de avertisment.

— Nici eu nu vreau să merg, spun încetişor.

— Cum… dar… mama mă priveşte fix.

Pare atât de supărată, încât mă simt groaznic.

— Vorbim despre un Crăciun la New York, zice. Credeam că
veţi sări în sus de bucurie că avem această ocazie.

— Mda, bodogăne Elliot. Chiar. Ce v-a apucat?

Mă uit la el, implorându-l din priviri, iar în cele din urmă
observ pe faţa lui o umbră de acceptare, ca şi cum a înţeles. Mă
ia de mână şi o strânge.

— Şi oricum, de ce trebuie să lucraţi de Crăciun? întreabă
Tom.

— Deoarece chiar avem nevoie de banii aceştia, răspunde
tata pe un ton atât de serios, că ne întoarcem cu toţii spre el.

— A fost o iarnă fără profit, spune mama. Angajamentul acesta este răspunsul la toate rugăciunile noastre. Plătesc mai mult decât am primi dacă am orgraniza zece nunţi aici. Plus cheltuielile noastre. Se uită la mine, rugător. Eşti sigură că nu vrei să vii?

— Nu pot, spun. Trebuie să...

— Faci proiectul la Literatură, completează Elliot în locul
meu. Acela care contează pentru certificatul de competenţă.

— Aşa e, răspund, zâmbindu-i recunoscător înainte să mă
întorc spre mama şi spre tata. Aşa că o să mă cam spetesc cu
asta de sărbători. Dar voi mergeţi. Noi ne descurcăm.

Tom dă şi el din cap.

— Da. Mergeţi voi. Putem sărbători Crăciunul când vă
întoarceţi.

Mama se uită la tata.

— Nu ştiu. Ce părere ai, Rob?

— Cred că trebuie să ne gândim la asta, răspunde tata.

Şi el pare la fel de supărat ca şi ea.

Mă simt mizerabil. Mă gândesc să-i spun adevărul, că doar
gândul că pot să fac un atac de panică blocată într-un avion la
mii de kilometri în aer îmi dă fiori reci, dar nu pot. Nu vreau să-
i îngrijorez. Sub nicio formă nu m-ar lăsa acasă dacă ar şti ce se
întâmplă şi ar rata afacerea care le oferă banii de care avem
atâta nevoie. Este cea mai bună soluţie ca ei să plece în America
şi eu să rămân acasă, dar nu pot ignora un sentiment de tristeţe.

Pe măsură ce intensitatea atacurilor mele de panică devine tot
mai mare, şi mai mare, lumea care mă înconjoară devine tot

mai mică.

17 decembrie

Te poţi înstrăina
de cea mai bună prietenă a ta?

Salutare, tuturor!

În primul rând, vă mulţumesc DIN SUFLET tuturor pentru
comentariile minunate şi sfaturile pe care mi le-aţi dat pe
blog pentru atacurile mele de panică. Este ciudat, dar faptul
că ştiu că sunt atacuri de panică şi că nu sunt eu nebună mă
face să mă simt mai bine. Sunteţi cei mai grozavi!

Acum, ştiu că v-am promis să scriu despre ceva mai vesel de
data aceasta, dar s-a întâmplat ceva şi trebuie neapărat să vă
spun şi vouă...

Când eram mică aveam o haină pe care o adoram, pur şi
simplu...

Era de un roşu aprins şi avea nasturi lucioşi, negri, în formă
de trandafiri.

Mai avea guler şi mânecuţe de blană.

Când eram îmbrăcată cu ea mă simţeam ca o prinţesă

frumoasă dintr-o ţară cât se poate de rece şi de îndepărtată
ca Rusia sau Norvegia (este frig în Norvegia, nu-i aşa?)

Îmi plăcea atât de mult haina aceea că o purtam tot timpul
pretutindeni, chiar şi atunci când vremea începea să se
încălzească.

Iar când vremea se încălzea prea tare, refuzam să-mi pun
haina în dulap. O ţineam pe spătarul scaunului, toată vara,
ca să o pot vedea tot timpul.

Iarna următoare, haina a început să mă strângă. Dar nu îmi
păsa, fiindcă nu suportam gândul să mă despart de ea.

În cea de-a treia iarnă crescusem într-atât de mult, încât nu
mai puteam să-mi închei nasturii.

Când mama mi-a spus că trebuie să port o altă haină de
iarnă, mi s-a rupt sufletul. Dar, după un timp, a început să-
mi placă şi haina cea nouă. Chiar dacă nu avea nasturii în
formă de trandafiri şi nici guler din blană, era de un verde
albăstrui superb, exact ca marea. Apoi, după o vreme, când
m-am uitat din nou la haina mea cea veche, gulerul de blană
mi s-a părut prea copilăresc şi parcă nu mai era haina mea,
aşa că am lăsat-o pe mama să o dea de pomană.

**În momentul de faţă, când sunt împreună cu una
dintre prietenele mele cele mai bune, simt că nu ne
mai potrivim.**

Tot ce spune pare răutăcios şi este supărător. Tot ce face
pare imatur şi egoist.

La început am zis că eu sunt de vină. Am crezut că poate am
spus eu ceva sau am făcut ceva greşit.

Apoi însă m-am întrebat dacă nu cumva prieteniile sunt
uneori precum hainele, iar atunci când nu te mai simţi bine
în ele, nu este din cauză că ai greşit cu ceva. Înseamnă doar
că trebuie să mergi mai departe.

Am hotărât că nu este cazul să mai stau înghesuită într-o
prietenie care mă jenează. Voi merge mai departe şi voi fi
prietenă doar cu oameni care mă respectă şi cu care mă simt
bine.

Voi ce spuneţi?

Aveţi şi voi prieteni de care este posibil să vă fi înstrăinat?
Mi-ar plăcea să văd ce aveţi de spus mai jos, în comentarii...

Girl Online e acum offline. xxx

CAPITOLUL NOUĂ

De obicei în plac zilele de luni. Ştiu, ştiu, sunt o ţicnită! Dar nu mă pot abţine, întotdeauna am considerat că începutul unei săptămâni este stimulant. Este o ocazie de a o lua de la capăt, având în faţa ta şapte zile nou nouţe, un fel de An Nou într-o mini formă amuzantă. Ziua aceasta de luni este diferită însă.

Ziua aceasta de luni este îngrozitoare şi îmi provoacă teamă din PATRU motive:

1. Mi-am dat seama că m-am înstrăinat de prietena mea/că o urăsc.
2. Trebuie să petrec ziua întreagă alături de prietena mea de care m-am înstrăinat/pe care o urăsc, pregătind piesa de teatru.
3. De asemenea, trebuie să-mi petrec ziua întreagă cu tipul alături de care mi-am petrecut week-endul făcându-mă de râs, pregătind piesa de teatru.
4. Este ziua premierei.

Până să ajung la şcoală, simt că tot cerul cade pe mine şi că îi port greutatea pe umeri.

— Pen, cât mă bucur că ai ajuns! mă întâmpină strigând

domnul Beaconsfield cum intru în hol.

Pare extrem de agitat, nici măcar nu şi-a amintit să-şi punăgel în păr. Bretonul îi atârnă bleg pe frunte.

— Unde sunt ceilalţi? îl întreb, rotindu-mi privirea prinholul pustiu.

— Au urcat în studioul de film ca să facă o repetiţie generalăîn timp ce noi, tu, rezolvi cu decorul.

Mă uit spre scenă.

— Ce s-a întâmplat cu decorul?

— Mă tem că prietenul meu, artistul graffiti, m-a lăsat baltă,

aşa că am nevoie de ajutorul tău.

Sunt săptămâni deja de când domnul Beaconsfield face mare

caz de faptul că are un prieten, artist de stradă, care vine să ne

decoreze scena ca să arate şi mai mult ca un ghetto. Ar fi trebuit

să-mi dau seama că nu avea să iasă nimic. Probabil că

apropierea domnului Beaconsfield de stradă se rezumă la

urmărirea filmului artistic *Corrie*.

— Ce vreţi să fac? îl întreb, în timp ce el îmi întinde o pungă

de plastic.

— Fă nişte graffiti pe rulotă şi pe peretele din spate, spune

domnul Beaconsfield cu atâta degajare de parcă mă ruga să spăl

pe jos. Trebuie să mă întorc la ceilalţi. Biata Megan se descurcă

tare greu cu ultima parte.

— Să fac nişte graffiti?

Mă uit în pungă. Este plină de sprayuri cu vopsea.

— Ce fel de graffiti? întreb.

Domnul Beaconsfield pare şi mai stresat.

— Nu ştiu. Fă şi tu o semnătură cu înfloriturі acolo. Se

presupune că eşti asistentul de scenografie.

Mă încrunt. Este adevărat că trebuie să-i ajut cu scenografia

şi că sunt şi fotograful oficial al evenimentului, dar nu m-aş fi oferit niciodată să colaborez dacă aş fi ştiut că asta presupune să devin un fel de Bansky[9]. E adevărat, am scris I LUV 1D pe o bancă în parc, acum trei ani... dar nu cred că asta se poate lua în considerare.

[99] Pseudonimul unui artist graffiti, activist politic, regizor și pictor englez.

— Bine. Am să mă duc acum spre studioul de film, spune domnul Beaconsfield, înşfăcându-şi mapa de pe unul dintre scaune. Cobor la prima pauză să văd cum te descurci.

Şi înainte să scot vreun sunet, şi-a luat tălpăşiţa.

Mă uit la peretele gol din platou. Asta e nebunie curată. Dacă mă apropii de el cu vreun spray cu vopsea îl distrug şi dacă sunt sigură de ceva pe ziua de azi este faptul că nu vreau să intru în vreo încurcătură. Aşa că fac exact ce fac de obicei în situaţii de urgenţă, îi trimit un mesaj lui Elliot. Ne ştim orarele pe dinafară, aşa că ştiu că este la ora de latină. Elliot spune că profesorul de latină e atât de bătrân că vorbea latina când încă aceasta nu devenise o limbă moartă, aşa că sper să-mi răspundă fără să fie văzut.

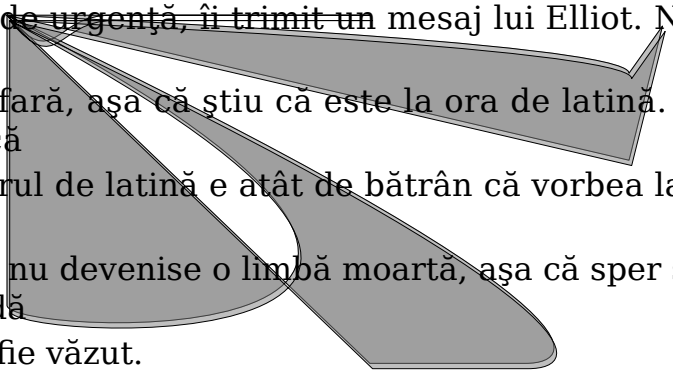

AJUTOOOOOOOR!!!! PROFESORUL DE ARTĂ DRAMATICĂ VREA SĂ FAC GRAFFITI ÎN PLATOU, ŞI CÂND SPUN GRAFFITI, MĂ REFER LA GRAFFITI ADEVĂRAT!!! CRED CĂ A ÎNNEBUNIT. TE ROG, AJUTĂ-MĂ, PÂNĂ NU ÎNNEBUNESC ŞI EU!!! CE SĂ FAC?!!!

Trimit mesajul, apoi urc pe scenă şi merg la rulota de decor.

Poate aş putea să exersez o “semnătură şi înfloriturі” în spatele
ei. Dacă nu-mi iese, nimeni din sală nu va şti, iar dacă descopăr
printr-0 minune că am vreun talent ascuns pentru arta graffiti,
atunci salvez situaţia... şi piesa.

Iau un spray din sacoşă şi îi scot capacul. Care ar fi
semnătura mea dacă aş fi artist graffiti? N-am nici cea mai mică
idee, aşa că mă hotărăsc să desenez ceva în schimb. Dar ce? Ce

s-ar putea desena într-un ghetto din New York ca să se potrivească foarte bine cu *Romeo şi Julieta*? Poate un fel de inimă ruptă în două?

Apăs cu grijă pe butonul de la spray. Nu se întâmplă nimic, apăs un pic mai tare şi din tub ţâşneşte un jet de vopsea mov aprins. Încerc să fac o inimă, dar seamănă mai degrabă cu nişte fese. Din fericire, exact în acel moment, aud că am primit un mesaj pe telefon. Este de la Elliot.

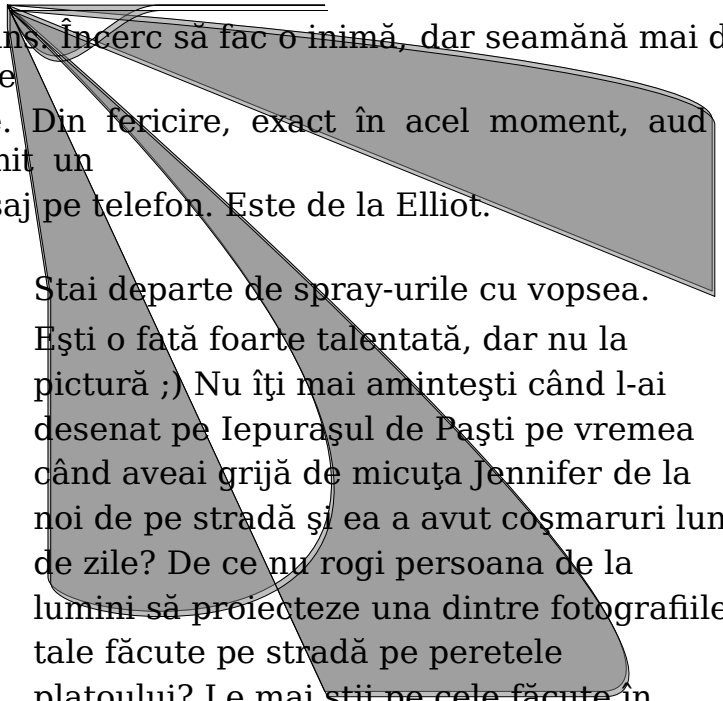

Stai departe de spray-urile cu vopsea. Eşti o fată foarte talentată, dar nu la pictură ;) Nu îţi mai aminteşti când l-ai desenat pe Iepuraşul de Paşti pe vremea când aveai grijă de micuţa Jennifer de la noi de pe stradă şi ea a avut coşmaruri luni de zile? De ce nu rogi persoana de la lumini să proiecteze una dintre fotografiile tale făcute pe stradă pe peretele platoului? Le mai ştii pe cele făcute în Hastings? Una dintre acelea ar merge grozav. PS profesorul de latină tocmai şi-a rupt un dinte pus încercând să muşte dintr-un măr.

Citind mesajul, respir uşurată. Am soluţia pentru ceva ce părea de nerezolvat, iar acest lucru mă umple de speranţă.

Poate că ziua de astăzi nu va fi chiar atât de rea, până la urmă...

Şi am dreptate... restul zilei se scurge surprinzător de liniştit. În timp ce actorii stau ascunşi de domnul Beaconsfield în studioul de film, repetând frenetic, Tony, băiatul din clasa a

unsprezecea, care se ocupă de lumini, tocmai face o repetiţie
tehnică şi poate proiecta fără probleme în fundal una dintre
fotografiile mele artistice făcute pe stradă. Arată extraordinar.

Când o văd, în sfârşit, pe Megan după miezul zilei spre
după-masă totul este bine. Încă o dată, faptul că am scris pe
blog pare să mă ajute să clarific anumite probleme care mă
frământă şi acum, că am acceptat faptul că m-am înstrăinat de
prietena mea, simt că nu mai sunt supusă unei presiuni atât de
mari. Nici măcar faptul că-l văd pe Ollie nu mi se mai pare
ciudat. EL şi Megan au atâtea emoţii din cauza piesei, încât sunt
mult prea ocupaţi să repete replicile.

Chiar înainte să se ridice cortina, domnul Beaconsfield ne
cheamă pe toţi în culise.

— Dragii mei, veţi fi extraordinari! spune el. Şi, după cum
spune eroul meu, Jay-Z, nu vă trăiţi viaţa încorsetaţi, zburaţi!

Ne uităm cu toţii la el gură-cască.

— Baftă! îngaimă el. Ah şi Pen, am nevoie să-mi mai faci o
fotografie la sfârşitul spectacolului, când toată lumea iese la
rampă. Poţi să te strecori rapid pe scenă şi să faci nişte poze?

Dintr-o dată, simt cum mă fulgeră un sentiment de frică.

Asta înseamnă că trebuie să urc pe scenă în faţa unei săli pline de oameni, cu alte cuvinte CEL MAI TERIBIL COŞMAR AL MEU. Dar apoi domnul Beaconsfield se grăbeşte să verifice dacă este pregătită camera de filmat, cameramanul ştie ce are de făcut, şi dacă toată lumea este la locul ei.

Scot aparatul de fotografiat din geantă şi mă duc în culise.

Va fi bine, îmi spun. Până la urmă, nu e ca şi cum ar trebui să-mi amintesc nişte replici. Nu trebuie decât să merg pe scenă, să fac o poză şi să ies. Ce s-ar putea întâmpla...?

CAPITOLUL ZECE

Piesa decurge fără probleme. Toată lumea îşi aminteşte
replicile şi le spune atunci când trebuie, până şi accentul lui
Ollie pare să sune bine. La scena în care Julieta moare, pot să
jur că aud oameni plângând în public.

În timp ce ţopăie de nerăbdare în spatele scenei ca să iasă la
rampă, domnul Beaconsfield se uită la mine şi zâmbeşte larg:

— Nu a fost minunat? Nu au fost grozavi? îşi revarsă
sentimentele ca un torent.

Îi zâmbesc şi eu.

— Au fost geniali!

— Să nu faci poza până când nu ies toţi actorii la rampă,
inclusiv eu, îmi şopteşte.

Dau din cap şi-mi pornesc aparatul.

Pe măsură ce actorii ies din celălalt buzunar al scenei ca să
mulţumească publicului, aplauzele se înteţesc şi se transformă
într-un vuiet pentru Megan şi Ollie. Şi, cu toate că în ultimul
timp Megan m-a făcut să vreau să îi trag un pumn, să o sufoc
sau să dau cu pietre după ea, nu pot să nu mă las cuprinsă de
emoţia momentului. Sunt cu adevărat mândră de ea.

Aplauzele sunt atât de puternice că simt cum îmi vibrează în

tot corpul. În timp ce actorii se aliniază frumos, Megan îi face
semn domnului Beaconsfield să li se alăture, o scenă pe care ei
o repetaseră cu multă atenţie înainte, în ciuda gesturilor
exagerate ale domnului Beaconsfield care îşi arunca mâinile în
aer, simulând 0 surprindere stânjenitoare. Aştept ca el să ajungă
în mijlocul lor și pornesc pe scenă. Şi cu toate că mă temeam de
momentul acesta, nu este deloc chiar atât de rău. Publicul este
atât de prins să ovaţioneze actorii, încât eu mă simt invizibilă.

Până în momentul în care fac ultimul pas spre centrul scenei
şi întreaga lume pare să se prăvălească. Doar că nu este întreaga
lume, ci eu, fiindcă m-am împiedicat de şiretul de la converşi şi
mă îndrept periculos cu capul înainte.

Imediat îmi dau seama că aceasta nu este o căzătură pe care
să 0 pot evita cu eleganţă. Alunec mult prea repede şi abrupt,
iar singurul lucru la care mă pot gândi este aparatul de
fotografiat pe care-l ţin în mână. Nu trebuie să-l stric. Nu pot
să-l las să se trântească de podea. Aşa că aterizez într-o poziţie
cât se poate de ciudată, pe coate şi cu fundul în sus. Pe coate,
faţa în jos şi cu fundul spre public.

Sunetul respiraţiei întretăiate de mirare şi şoc, multiplicat
cam de trei sute de ori, se aude în toată sala. Tăcerea oribilă
care-l urmează este tulburată doar de vocea mea interioară care
se întreabă *De ce se simte fundul meu atât de bine?* Mă uit peste
umăr să verific şi observ, spre disperarea mea, că fusta mi se
ridicase până în talie. Un cor *de de ce-uri* îmi răsună din nou în
urechi. De ce mi-am luat fusta scurtă şi evazată? De ce mi-am

dat jos în culise colanţii pentru că mi se făcuse prea cald? De ce,
vai, de ce, din toată lenjeria intimă pe care o am, aleg astăzi să
iau pe mine cea mai spălăcită şi mai uzată pereche de chiloţi cu
unicorni.

Stau în patru labe, paralizată de un amestec de uimire şi
groază care mă năpădeşte de îl simt în tot corpul. Apoi, publicul
începe din nou să aplaude puternic, dar, de data aceasta,
ovaţiile nu sunt ca cele de dinainte. Sunt batjocoritoare şi
presărate cu urlete de lup şi hohote de râs. Îmi ridic privirea şi o
văd pe Megan cu ochii aţintiţi asupra mea. Văd o mână întinsă
în faţa mea. E a lui Ollie. Asta mă face să simt cum iau foc de
ruşine. Trebuie să plec de aici. Trebuie să cobor de pe scenă.

Dar în loc să mă ridic şi să fug, iau o altă decizie cumplită:
rămân în patru labe şi încep să merg de-a buşilea. Cu
încetinitorul. Sau cel puţin aşa mi se pare. Până ajung în culise,
sala vuieşte de hohote de râs. Mă împleticesc, îmi iau repede
geanta şi fug.

Nu mă opresc din alergat până nu ajung acasă. Mă clatin
când ajung în hol şi respir greu. Alerg în cea mai mare viteză în
dormitor, evitând orice contact uman în casă şi mă prăbuşesc
pe pat. Sunt atât de ruşinată, ATÂT DE RUŞINATĂ, că nici
măcar lui Elliot nu-mi vine să-i povestesc. Mai bine rămân aici
pe pat şi sper că până la urmă o să mă încing şi o să mă înroşesc
atât de tare încât o să mă topesc şi nu va mai trebui să dau ochii
cu nimeni niciodată.

Dar va trebui să dau ochii cu lumea. *Cum o să pot să dau
ochii cu lumea? Ce mă fac?* Îmi iau telefonul din geantă. Verific
cu ochii mijiţi telefonul, abia îndrăznind să mă uit pe ecran în
caz că găsesc acolo o mulţime de mesaje batjocoritoare, dar, din
fericire, nu e nimic. Intru pe internet. Dacă tot nu am puterea

să îl sun pe Elliot, cel mai bun lucru pe care ar trebui să-l fac
este să dau o căutare pe Google.

Cum scapi de o umilinţă cumplită? scriu întrebarea în
motorul de căutare. Am patruzeci şi patru de milioane de
rezultate. În regulă, e bine, undeva printre ele voi găsi şi eu
răspunsul de care am nevoie. Intru pe primul *link*. Mă trimite
pe un website care se numeşte *Positively Positive*[10].

Caută în umilirea ta o lecţie este sfatul dat de articol.

Întotdeauna lucrurile par să se îndrepte într-o direcţie mai bună
atunci când de ele legăm un raţionament sau o semnificaţie.

— Hm...

[10] Site de articole și mesaje motivaționale.

Lecţiile zilei de astăzi:

Lecţia 1: Când urci pe scenă în faţa a 300 de oameni,
asigură-te întotdeauna că ai şireturile legate.

Lecţia 2: Şireturile desfăcute sunt un adevărat pericol
pentru sănătate: dacă te împiedici de ele, pot cauza căzături
atât de puternice că te trezeşti cu fusta în cap.

Lecţia 3: Dacă ești îmbrăcată cu o fustă suficient de scurtă
cât să-ţi ajungă rapid în cap în cazul în care te împiedici de
şireturi pe scenă în faţa a 300 de oameni, asigură-te că nu ai
pe tine cea mai penibilă pereche de chiloţi.

Lecţia 4: Niciodată, dar niciodată, sub nicio formă, nu purta
chiloţi multicolori cu unicorni.

Lecţia 5: Niciodată, dar niciodată, sub nicio formă, nu purta
chiloţi multicolori cu unicorni care sunt atât de vechi încât
sunt SPĂLĂCIŢI şi UZAŢI PE MARGINE, indiferent cât sunt
de comozi.

Lecţia 6: Dacă eşti atât de lipsită de inteligenţă încât iei pe
tine chiloţi multicolori cu unicorni care sunt atât de vechi

încât acum sunt spălăciţi şi roşi pe margini, iar tu ajungi să-i
expui văzului tuturor celor 300 de oameni din sală, măcar
nu merge de-a buşilea, repet: NU IEŞI DE-A BUŞILEA de pe
scenă cu ei la vedere.

Viaţa mea s-a sfârşit! Iar site-ul ăsta vinde braşoave.

Încercarea de a găsi un motiv pentru umilinţa mea m-a făcut să
mă simt de un milion de ori mai rău. Mă cutremur rememorând
întreaga păţanie oribilă. Viaţa mea e un dezastru. Sunt un

pericol public. Ce e mai trist este faptul că singurul loc în care
mă simt fericită şi încrezătoare este blogul meu.

Instinctiv, intru pe blog de pe telefon. Am douăsprezece
comentarii la postarea mea despre înstrăinarea de prieteni. Le
citesc şi mă calmez puţin. Din nou sunt mesaje prietenoase şi
solidare.

ţ

a ş

ă ţ

Ş ă

ţ

Ochii mi se umplu de lacrimi şi îmi cuprind genunchii cu
braţele. Sunt absolut sinceră pe blog, sunt pe deplin eu însămi,
iar cititorii par să mă simpatizeze cu adevărat. Aşa că nu se
poate să fiu chiar aşa de lepădat? Şi cel puţin niciunul dintre ei
nu mi-a văzut lenjeria.

Dacă e să-l ascult pe Elliot, în prezent sunt şapte miliarde de
oameni care trăiesc pe planetă. Din toate aceste miliarde doar
vreo trei sute mi-au văzut chiloţii cu unicorni. Acesta este

echivalentul a mai puţin de o pietricică de pe întreaga plajă din
Brighton. Bine, e adevărat că mulţi dintre cei trei sute de
oameni sunt colegi de-ai mei, dar chiar şi aşa, vor uita în curând
episodul. Mă strecor în pat şi închid ochii. *Miliarde de oameni*
nu ţi-au văzut chiloţii, îmi şopteşte blânda mea voce interioară,
ca şi cum mi-ar spune o poveste. *Miliarde de oameni nu ţi-au*
văzut chiloţii.

Sunt în mijlocul unui vis extraordinar despre un calendar gigantic de advent cu sute de uşi, când dintr-odată aud bâzâitul alertelor pentru e-mail. Bâjbâi pe întuneric ca să le opresc, dar se aude încă un bâzâit şi încă unul. Mă uit chiorâş să văd cât este ceasul. Este ora 1 dimineaţa. De ce primesc atâtea e-mailuri la ora aceasta? În timp ce telefonul meu continuă să anunţe mesaje noi, primul lucru la care mă gândesc este că oamenii scriu comentarii pe blog, dar când intru în căsuţa poştală văd că sunt toate notificări pentru Facebook.

Megan Barker te-a etichetat într-o postare, mă anunţă prima dintre ele. Celelalte îmi spun că diferiţi oameni au făcut comentairii la acea postare, jumătate dintre cei care au jucat în piesă, din câte îmi pot da seama. Simt că mi se face rău în timp ce intru pe link şi aştept să se încarce pagina. Pe pagină este un video cu actorii la rampă. Mă trec transpiraţii reci când mă văd urcând pe scenă și împiedicându-mă. Camera focalizează şi apropie imaginea tot mai mult, exact pe chiloţii mei de chiar poţi vedea cât sunt de uzaţi, ba chiar poţi să vezi cum, de pe

margine, atârnă o aţă pe interiorul coapsei mele. Arunc
telefonul pe podea.

Dumnezeule!

Am uitat complet că piesa de teatru a fost filmată. E
îngrozitor. Mai rău decât îngrozitor. Simt cum mă furnică prin
tot corpul groaza şi ruşinea. Ce o să mă fac? *Respiră adânc şi*
rămâi calmă, îmi pun. Pot să şterg postarea, nu-i aşa?

Îmi iau laptopul şi aprind veioza de lângă pat. Telefonul
bâzâie din nou. Înghit în sec şi intru pe Facebook de pe
computer. Emblema roşie din colţul de sus din partea dreaptă
mă informează că am douăzeci şi două de notificări noi. Vai,
nu!

Şaptesprezece persoane au dat deja *like* filmului postat. Mă forţez să mă uit la comentarii. *Hopa*, a comentat Megan sub postarea originală. Cele mai multe comentarii se reduc la hohote de râs virtuale, *LOL*, şi feţe îmbujorate de ruşine. Văd apoi comentariul făcut de Bethany care, în piesă, a fost asistenta medicală: *Bleah, e atât de scârbos!* Sub el, Ollie a scris: *Cred că e mai degrabă simpatic.* Nu cred că am fost vreodată mai îngreţoşată. Îmi plimb cursorul peste postare şi scot eticheta.

Acest lucru face ca filmul să dispară instantaneu de pe pagina mea, dar apare încontinuu pe pagina de activităţi recente, deoarece diferiţi colegi care au jucat în piesă scriu comentarii și îl distribuie.

Cum a putut Megan să-mi facă aşa ceva? Eu nu aş putea niciodată să-i fac aşa ceva. Îi trimit fulger un mesaj.

— Poţi, te rog, să ştergi acel film?

Stau şi mă holbez la ecran aşteptând un răspuns, însă nimic. Hai odată, bombăn încontinuu. Dar nu primesc niciun semn de viaţă de la Megan.

După aproximativ o jumătate de oră se mai liniştesc spiritele

pe Facebook. Probabil prietenii mei de la şcoală s-au dus la
culcare. Ar trebui să încerc şi eu să dorm. Dar cum aş putea să
fac asta? Dimineaţa toţi ceilalţi vor vedea filmul. Parcă aş sta pe
o bombă cu ceas aşteptând să explodeze.

Zac în pat ore întregi, controlând şi re-controlând telefonul.

Actualizând şi re-actualizând pagina de Facebook în speranţa că
Megan mi-a văzut mesajul şi a şters filmul. Pe la 5.30 dimineaţa,
când încep să-mi pierd puţin câte puţin minţile de oboseală, îi
mai trimit un mesaj implorând-o să ia filmul de pe Facebook.
Apoi mă întind înapoi în pat şi închid ochii. “Va fi bine”, îmi
spun. Cum se trezeşte, va vedea mesajul meu şi va şterge filmul.

În cele din urmă adorm, cu intermitenţe, când se lumineazăde ziuă. Apoi îl aud pe Elliot care bate în perete… şi bate, bate codul nostru secret care echivalează cu apelarea serviciului 112.

Sar ca săgeata în picioare, cuprinsă de teamă. Bat înapoi, spunându-i să vină la mine. Soneria telefonului mă anunţă că am primit un mesaj text. *Te rog, te rog, să fie de la Megan*, îmi spun în timp ce apuc telefonul. Dar e de la Elliot.

OMG DRAGA MEA! NU INTRA
PE INTERNET PÂNĂ NU AJUNG
LA TINE. VIN CHIAR ACUM.

Aud cum se trânteşte uşa lui de la intrare şi zgomotulpaşilor lui. Cobor în fugă scările, ca să îi deschid.

— Acum te-ai trezit? mă întreabă Elliot cum deschid uşa.

Dau din cap.

— Bine. Nu vreau să intri în panică, dar s-a întâmplat cevaîngrozitor, îmi spune pe un ton grav.

— E în regulă. Ştiu, îi răspund.

— Ştii?

Nu pot să nu remarc faptul că Elliot pare puţin dezamăgit.

Prea îi place să fie el cel care dă veştile proaste.

— De film spui? îl întreb în timp ce îl conduc pe scări.

Exact când ajungem pe palier, uşa de la camera alor mei se

deschide şi tata iese din dormitor. Când îl vede pe Elliot, dă din
cap şi zâmbeşte.

— E şapte dimineaţa, spune el.

— De fapt mai e un minut până la şapte, dar mulţumesc
domnule P., răspunde Elliot, uitându-se la ceas.

Tata ridică din sprâncene şi oftează.

— Nu, nu îţi spuneam cât este ceasul. Îţi dădeam de înţeles
că e puţin cam devreme pentru vizite, nu-i aşa?

— Nu este niciodată prea devreme să oferi sprijin moral
prietenilor tăi, îi spune Elliot cât se poate de serios.

Imediat tata se uită la mine îngrijorat.

— E totul în regulă, iubito? Aseară te-ai dus atât de repede
la tine în cameră de parcă luase ceva foc.

— Da, sunt bine, îi răspund. Doar...

— Probleme cu temele îmi termină Elliot ideea. Plictisitoare
mai sunt verbele alea franţuzeşti.

— Dar Penny nu face franceză, tata mă sfredeleşte cu
privirea de parcă ar vrea să pătrundă în mintea mea ca să-şi dea
seama ce se întâmplă de fapt cu adevărat.

— Nu, dar eu fac, răspunde Elliot pe nerăsuflate. De aceea
am nevoie de ajutorul lui Penny.

— Aha, se încruntă tata, apoi se scarpină în cap. Nu pare
deloc convins. Bine atunci, după ce lămuriţi problemele la
franceză, coborâţi la micul dejun. Fac ouă ochiuri şi trebuie să
vorbim despre New York, spune cu accent american.

— Aşa o să facem, îi răspund peste umăr în timp ce alerg cu
Elliot pe al doilea rând de scări.

Cum ajungem în cameră, închid bine uşa.

— De ce nu mi-ai spus? mă întreabă Elliot.

— Mi-a fost prea ruşine, mă prăbuşesc pe pat. Şi oricum se
va rezolva. I-am trimis lui Megan câteva mesaje şi am rugat-o să
şteargă filmul, aşa că, să sperăm că dispare de pe Facebook
imediat ce se trezeşte.

Elliot se uită fix în ochii mei.

— Când ai intrat ultima dată pe Facebook?

— Pe la cinci dimineaţa, îi spun şi simt un gol în stomac.

De ce am senzaţia că Elliot ştie ceva ce eu nu ştiu? Şi cum de a putut vedea filmul? Am şters eticheta din postare aşa că nu avea cum să ajungă pe pagina lui de activităţi recente. Nu este prieten cu colegii mei de şcoală. Îmi deschid laptopul şi reîncarc pagina de Facebook. Vai, nu!

Un copil din clasa a noua m-a etichetat într-un *link* cu clipul video şi acum filmul este pe YouTube. Am fost etichetată şi pe un alt *link* pe grupul neoficial al şcolii de pe Facebook. Clipul video este şi aici.

— Îmi pare rău, scumpo, îmi spune Elliot pe un ton grav. Se pare că eşti pe punctul să devii virală.

CAPITOLUL UNSPREZECE

— Penny! exclamă mama cum intru în bucătărie. Ce s-a
întâmplat?

Mă aşez la masă şi mă prind cu mâinile de cap. Dacă nu aş fi
atât de amorţită, aş plânge în hohote.

— E pe punctul să devină virală, anunţă solemn Elliot,
aşezându-se lângă mine.

— A luat un virus? întreabă tata întorcându-se spre mine.
Mi s-a părut mie ieri că erai cam ofilită, iubito. Vrei un
Lemsip[11]?

— Nu, vreau să spun că va deveni foarte populară în mediul
online, explică Elliot. Ca Rihanna atunci când pe Twitter s-a
postat clipul acela cu ea goală.

— E un clip video cu tine dezbrăcată?

Tata se aşază la masă faţă în faţă cu mine. Nu l-am văzut
niciodată atât de serios.

— Nu, îi răspund şi dau din cap.

— Păi, mai degrabă semi-dezbrăcată, spune Elliot,
îngândurat.

— Este pe internet un clip video cu tine semi-dezbrăcată?

Tata se ridică de pe scaun şi se aşază la loc. Se uită la mama.
Mama vine şi se aşază lângă mine, apoi mă ia de mână.

— Ce se întâmplă, draga mea?

De atât a fost nevoie ca să mă podidească plânsul.

— E-un-videoclip-cu-mine-în-chiloţii-cu-unicorni, îi spun printre hohote.

— Aşa că, e chiar mai rău decât dacă ar fi fost dezbrăcată complet, spune Elliot.

11 Remediu pe bază de lămâie împotriva răcelii și gripei.

— Chiloţi cu unicorni? Tata este complet derutat. Ce chiloţi
cu unicorni? Ce videoclip? Îmi explică şi mie cineva ce se
petrece aici?

— Penny a căzut pe scenă aseară când făcea o poză şi şi-a
arătat chiloţii tuturor din public, explică Elliot.

— Cei mai răi chiloţi ai mei, izbucnesc şi mai tare în plâns.
De fapt, au fost preferaţii mei, de aceea i-am purtat, îmi ridic
privirea înlăcrimată spre mama. Erau atât de comozi. Dar gata!
Acum nu mai vreau decât să le dau foc.

— Cui vrei să-i dai foc? întreabă Tom, târându-se în
bucătărie ciufulit de somn.

— Chiloţilor ei cu unicorni, explică Elliot.

— În regulă, e clar. Încă dorm şi visez, spune Tom
scurgându-se pe un scaun.

— Deci practic nu eşti dezbrăcată în filmul acesta? întreabă
tata.

— Mda, categoric visez încă, bolboroseşte Tom, aşezându-şi
capul pe masă şi închizând ochii.

Dau din cap.

— Păi atunci, e totul în regulă, nu-i aşa? spune tata,
privindu-mă cu optimism. Şi ce dacă ţi-au văzut chiloţii pentru
o secundă? Au uitat până azi.

— Te rog, spune-mi că visez, bolboroseşte Tom, ţinând încă
ochii închişi.

— Dar nu i-au văzut doar o secundă, hohotesc eu. Totul e pe
internet, înregistrat de aproape şi cu încetinitorul. Toată lumea
poate vedea filmul iarăşi şi iarăşi. Şi sunt atât de şterşi şi de
uzaţi.

— Ce e şters şi uzat? întreabă tata.

Elliot şi cu mine răspundem la unison:

— Chiloţii ei cu unicorni!

— Chiloţii mei cu unicorni!

— Of, Doamne!

Mama mă strânge la pieptul ei.

— Nu ai chiloţii aceia de când aveai doisprezece ani?

— Mami!

Îmi zâmbeşte blajin.

— Îmi pare rău.

Tom ne priveşte somnoros.

— Nu visez, nu-i aşa?

Elliot face semn din cap.

— Mă tem că nu.

— În regulă. Tata pune amândouă palmele pe masă. Cine a
pus filmul pe internet?

— Megan, răspund.

— Mega-scorpia, bombăne Elliot.

— Megan?

Mama pare surprinsă.

— Da. Ea a postat filmul pe pagina ei de Facebook, acum
cineva l-a distribuit pe YouTube şi altcineva l-a pus pe pagina
de Facebook a şcolii.

Încep să plâng din nou când mă gândesc că toată şcoala nu
va face decât să apese butonul de play la nesfârşit şi îmi va
vedea chiloţii.

Tom se uită la mine cu ochi mari.

— Vorbeşti serios?

Îi fac semn din cap că da.

— Mda, zice Tom, sare în picioare şi deodată pare să fie cât
se poate de treaz.
— Ce faci? îl întreabă mama, privindu-l îngrijorată.

— Am de gând să mă duc la şcoală, să-i găsesc pe toţi care
au pus filmul pe internet şi să-i fac să-l şteargă.

Nu l-am văzut niciodată pe Tom atât de nervos.

Mama sare ca un arc în picioare şi îl prinde de mână.

— Nu poţi să faci aşa ceva, nu mai eşti elev acolo.

Tom o priveşte încruntat.

— Şi ce dacă. Penny este elevă acolo şi este sora mea. Nu am
de gând să stau cu mâinile încrucişate.

Îi zâmbesc recunoscătoare.

Tata dă din cap.

— E în regulă, fiule. Mă ocup eu de asta. Singurul lucru de
care avem acum nevoie e să dai tu de bucluc.

Mă apucă de mână pe mine:

— Nu-ţi fă griji, draga mea. Mă duc acum de dimineaţă la
școală şi îi oblig să dea jos filmul de pe pagina de Facebook.

Dau din cap.

— Este pagina neoficială, profesorii nu au niciun control
asupra ei. Şi deja l-au distribuit atâţia. Oricum o să-l vadă toată
lumea.

Îmi imaginez cum voi intra în şcoală şi cum toată lumea se
va uita la mine şi va râde. Dintr-odată simt că parcă mă trage
cinevas ub apă. Nu pot să respir, nu pot să înghit şi corpul meu
începe să scuture într-un mod ciudat. Pur şi simplu nu mai pot
să fac faţă altor drame din viata mea.

— Pen? Te simţi bine?

Vocea lui Elliot pare înăbuşită şi îndepărtată.

Vocile tuturor se contopesc într-una singură, ca atunci când

faci un acord fin la aparatul de radio. “Penny?”, “Pen?”, “Scumpa

mea”, “Aduceţi-i nişte apă”, “Dumnezeule, o să leşine!”

Simt că cineva mă prinde de umeri. Cineva puternic. E tata.

— Respiră rar, draga mea. Respiră adânc.

E vocea mamei.

— Uite nişte apă.

E vocea lui Tom.

Închid ochii şi respir o dată încet şi adânc. Încă o dată. Îmi imaginez marea cu valurile care se izbesc de mal şi se rostogolesc înapoi în larg. Şi încet, încet, corpul meu se opreşte din tremurat.

— Penny? Ce s-a întâmplat adineauri? mă întreabă mama.

Este atât de îngrijorată, încât mă face să plâng din nou. Dar sunt prea speriată ca să plâng, ca să nu se declanşeze un alt atac de panică, aşa că mă concentrez pe respiraţie.

— Te simţi bine? zice tata.

Încă mă ţine strâns de după umeri. E plăcut. Parcă aş fi ancorată într-un loc.

— Să le spun? mă întreabă Elliot cu blândeţe.

Îi dau voie dintr-un semn făcut din cap şi, în timp ce eu mă concentrez pe respiraţie, Elliot povesteşte despre atacurile de panică pe care le tot am de la accident încoace.

Mama şi tata au feţele palide, ca de mort.

— Îmi pare rău, este primul lucru pe care-l pot scoate pe gură.

Tata se uită la mine şi dă din cap.

— Cum? De ce îţi pare rău?

— Ar fi trebuit să ne spui, îmi spune mama.

— Nu am vrut să vă îngrijorez. Oricum, am crezut că situaţia se va îmbunătăţi, acum, că a mai trecut puţin timp.

— Să fac nişte ceai? întreabă Tom, iar noi îl privim ca trăsniţi.

Tom nu se oferă *niciodată* să facă ceai. Îi zâmbesc şi dau din
cap.

— Aşa, să începem cu ce este mai important, spune tata, pe
un ton foarte serios, ca de afaceri. O să avem de grijă să primeşti
ajutor ca să ţii sub control aceste atacuri de panică.

— Da, sunt foarte multe lucruri pe care le poţi face, adaugă
mama. Ştiu şi eu câteva exerciţii de respiraţie, de pe vremea
când aveam trac.

— Tu aveai trac? întreb suspicioasă.

E greu să-mi imaginez că mama mea mega-încrezătoare s-ar
fi putut teme de ceva.

Mama dă din cap.

— Oh, da. A fost îngrozitor. Câteodată îmi era chiar rău,
fizic, înainte de spectacol, dar am reuşit să controlez acele stări
şi ştiu că vei reuşi şi tu, scumpa mea.

— Aşa este, zice şi tata zâmbind. Şi voi suna la şcoală să le
spun că nu mergi astăzi pentru că eşti bolnavă.

Îmi ia mâinile într-ale lui.

— Cred că nu ar mai trebui să mergi până după Anul Nou.
Aşa, lucrurile vor avea ocazia să se liniştească. Nu au mai rămas
decât două zile de şcoală.

Zâmbesc fără vlagă.

— Mersi, tati.

— În al treilea rând, spune el privind-o pe mama, vrem să vii
cu noi la New York.

Elliot suspină.

Mă uit la tata alarmată.

— Dar eu…

— Şi vrem să vină şi Elliot, mă întrerupe tata.

— Dumnezeule!

Elliot cască o gură atât de mare, că practic îi văd amigdalele.

— Oricum ne gândisem să vă întrebăm pe amândoi astăzi,

spune mama zâmbind. Dar acum, că s-a întâmplat asta, e un

motiv în plus să vii.

— Este vorba doar de patru zile, zice tata. Plecăm cu avionul

joi şi ne întoarcem duminică, în Ajun de Crăciun. Se uită la Tom

şi zâmbeşte. Aşa că vom putea petrece Crăciunul împreună.

Îl privesc pe Elliot. Rânjeşte de parcă a câştigat la loterie.

— Cred că îţi va face foarte bine să evadezi acum, îmi spune

mama. Îţi va da ocazia să treci peste accident aşa cum se cuvine

şi să te detaşezi de toată absurditatea asta cu filmul.

— Da, până ne întoarcem va fi Crăciunul şi totul va fi ca şi

cum nu s-a întâmplat nimic, zice tata.

— Are dreptate, spune Elliot chiar înainte să-i sune

telefonul.

Se uită pe ecran şi se încruntă înainte să răspundă.

— Salut, tata.... Sunt în vecini. Unde altundeva aş putea fi?...

Bine, bine. Vin într-un minut.

Închide telefonul, cerându-şi scuze din priviri.

— Era tata care se întreba dacă merg astăzi la şcoală. Ar fi

mai bine să plec.

Se întoarce şi mă prinde de amândouă mâinile.

— Ştiu că ai emoţii că trebuie să mergi cu avionul, dar noi
toţi te putem ajuta, nu-i aşa?

Se uită la părinţii mei şi încep toţi să dea din cap de parcă ar
fi căţeluşii aceia pe care îi pun oamenii la geamul din spate al
autoturismelor.

— Sigur că o vom face, draga mea, spune mama, zâmbind.

— Vom fi alături de tine, spune şi tata.

Telefonul lui Elliot sună din nou.

— Bună, mamă... tocmai i-am spus lui tata... sunt alături...

mă întorc în două secunde.

Îşi pune telefonul în buzunar şi suspină.

— Vă jur că părinţii mei nu vorbesc între ei despre nimic.

Dintr-odată pare tare îngrijorat.

— Of, sper să mă lase să vin cu voi. Dacă vor spune nu?

— Nu te îngrijora, dragule, îi spune mama. O să trec pe

acolo să vorbesc cu ei mai târziu. Sunt sigură că nu vor avea

nimic împotrivă, mai ales că cei doi clienţi ai noştri suportă

toate cheltuielile.

Elliot dă din cap şi zâmbeşte şmechereşte. Apoi se întoarce

spre mine şi mă priveşte optimist.

— Deci? Ce zici, Pen?

Trag adânc aer în piept şi zâmbesc.

— Zic că mergem la New York.

20 decembrie

Cum îţi înfrunţi propriii demoni?

Salutare, tuturor!

Vă mulţumesc din nou pentru comentariile făcute la articolul despre prietenie. Ştiu că pare ciudat pentru că nu vă cunosc pe niciunul dintre voi, dar chiar vă consider pe toţi prietenii mei. Sunteţi întotdeauna drăguţi şi amabili, iar sprijinul pe care mi-l oferiţi înseamnă atât de mult pentru mine.

Aşa că, probabil vă amintiţi recentul articol despre atacurile de panică pe care le am de la accident. Ei bine, săptămâna aceasta am avut parte de un Moment al Pantofului de Cleştar.

Wiki şi cu mine numim Momentul Pantofului de Cleştar acea clipă în care se întâmplă ceva foarte rău, dar care, în final, se dovedeşte să aibă un rezultat bun. La fel cum Cenuşăreasa îşi pierde pantoful de cleştar şi la sfârşit rămâne cu prinţul.

Pe la începutul acestei săptămâni, mi s-a întâmplat ceva cu
adevărat odios, îngrozitor de oribil ce a declanşat încă unul
dintre atacurile acelea tâmpite de panică. Dar cred că totul
va duce la ceva cu adevărat bun.

Voi pleca undeva săptămâna aceasta şi trebuie să călătoresc
cu avionul.

Acest lucru mă nelinişteşte foarte tare, dar sper că dacă pot face asta, dacă îmi pot înfrunta frica, poate că va dispărea pentru totdeauna.

Când eram mică, credeam că sub patul părinţilor mei stă o vrăjitoare. De fiecare dată când trebuia să trec pe lângă camera lor ca să ajung în a mea, alergam cât puteam de repede ca vrăjitoarea să nu vină călare pe mătura ei zburătoare şi să mă transforme într-o broască.

Apoi, într-o zi, tata m-a văzut cum alergam speriată pe palier şi m-a întrebat ce s-a întâmplat.

Când i-am spus, m-a făcut să merg cu el în dormitor şi a luminat pe sub pat cu o lanternă.

Singurul lucru care era acolo era o cutie de pantofi.

Câteodată trebuie să-ţi înfrunţi demonii, deoarece în felul acesta îţi dai seama că, de fapt, ei nu există.

Că de fapt nu vei muri şi nu vei fi transformată într-o broască.

Voi face acest lucru săptămâna aceasta în momentul în care mă voi urca în avion.

Voi ce părere aveţi?

Aveţi şi voi demoni pe care să-i înfruntaţi?

Poate putem să facem acest lucru împreună.

De ce nu scrieţi care este teama voastră cea mai mare şi cum
aveţi de gând să o înfruntaţi, în comentarii?

Multă baftă, şi vă spun săptămâna viitoare cum m-am
descurcat.

Girl Online e acum offline. xxx

CAPITOLUL DOISPREZECE

— În momentul ăsta ai avea nevoie de o Sasha Fierce[12] a ta,

îmi spune Elliot în timp ce ne aşezăm la o masă în cafeneaua din aeroport.

— O ce?

Inima îmi bate nebuneşte în timp ce mă uit prin sala de aşteptare de la decolări. Cât de curând vom fi chemaţi să ne îmbarcăm. Apoi va trebui să urc într-un avion care nu ştiu cum va sta la mii de kilometri în aer fără să se prăbuşească. Dar dacă se prăbuşeşte? Dacă...

— Sasha Fierce, zice Elliot. Alter-ego-ul lui Beyoncé, persoana care devine pe scenă.

Îl privesc încruntată.

— Despre ce vorbeşti?

Elliot se lasă în scaun şi îşi întinde picioarele lungi. E îmbrăcat cu un pulover Harvard vintage, pantaloni pe picior, cu dungi, şi ghete verzi aprins, care se potrivesc de minune cu ramele verzi aprins de la ochelari. Cum poate părea atât de calm şi de liniştit când suntem pe punctul să urcăm într-un ~~tub~~ gigantic de metal şi apoi să pornim ca o săgeată spre cer?

— Când Beyoncé şi-a început cariera muzicală era o fire tare
liniştită şi timidă şi ura să urce pe scenă, începe să povestească
Elliot. Aşa că a inventat un alter-ego, Sasha Fierce, care era
curajoasă, temperamentală şi neîmblânzită. Aşa, de fiecare dată
când urca pe scenă putea pretinde că este Sasha, iar acest lucru
o ajuta să fie sigură pe ea şi cu părul şfichiuitor.

— Păr şfichiuitor?

— Da, ştii tu...

[12] Neîmblânzitp, energică, curoajoasă (în context), din engl.

Elliot îşi aruncă înainte şi înapoi capul, ceea ce face ca
ochelarii lui să-i zboare de la ochi şi să aterizeze la mine în
poală.

— Aşa, îi zic eu întinzându-i ochelarii, şi cum ar trebui să
mă ajute chestia asta?

— Ai nevoie să-ţi creezi propria versiune de Sasha Fierce, iar
apoi să pretinzi că eşti ea atunci când te urci în avion.

Elliot se mângâie pe bărbie, aşa cum face ori de câte ori stă
pe gânduri.

— Ce-ai zice de Sarah Nărăvaşa?

— Nu! Parcă aş fi o psihopată.

Îi privesc pe părinţii mei care stau la coadă să ia cafea şi un
ceai de muşeţel pentru mine. Deşi gura îmi este mai uscată
decât deşertul, nu doresc să se întoarcă, deoarece asta înseamnă
că ne bem băuturile şi apoi ne pregătim să urcăm în avion şi
apoi...

— Bine. Ce zici atunci de Connie cea sigură pe ea.

Ridic din sprâncene şi mă uit la el.

— Pe bune?

Elliot oftează.

— Bine atunci. Te gândeşti tu la ceva.

Spre noi se îndreaptă o femeie, trăgând un geamantan pe
rotile, mic şi roz. E îmbrăcată cu blugi gri, strâmţi, pe picior,

ghete negre cu botul ascuţit şi o pelerină superbă. E atât de
naturală, sigură pe ea şi senină. Şi părul ei, brunet, lucios, tuns
bob este fără cusur şi din el strălucesc şuviţe de culoarea
mahonului. Când trece pe lângă mine, observ că are la gât un
colier pe care este scris cuvântul PUTERNIC. E ca un semn din
partea universului, din acelea despre care îmi tot povesteşte
mama.

— Puternic, şoptesc eu.

Elliot se uită la mine.

— Cum?

— Unul din numele alter-ego-ului meu este Puternic.

Elliot încuviinţează.

— Aşa. Da, e bine. Cum rămâne cu celălalt nume?

Rămân puţin pe gânduri. Cum mi-aş dori să mă facă să mă simt acest alter-ego al meu, în afară de puternică. Liniştită, presupun. Dar Liniştita cea Puternică este un nume absurd. Cum mă gândesc însă la linişte şi la sentimentul pe care îl presupune, îmi vine în minte imaginea oceanului.

— Oceania, mă reped să spun.

Elliot dă din cap.

— Oceania cea Puternică. Hm, mda, cred că merge.

Oceania cea Puternică. Pe măsură ce încerc tot mai des în gând acest nume, parcă şi văd o carte de benzi desenate, cu o super-eroină îmbrăcată într-un costum strâmt de culoarea mării, cu pelerină şi cu părul lung, ruginiu, curgându-i în valuri pe umeri. Sunt Oceania cea Puternică, îmi spun şi, curios lucru, începe să funcţioneze, îmi şi văd alter-ego-ul pe placă, pe creasta unui val, privind liniştită orizontul, ca o super-eroină.

Exact atunci mama şi tata au revenit la masă cu băuturile.

— Totul e în regulă? întreabă mama, uitându-se la mine.

— Da, îi răspund, reuşind chiar să şi zâmbesc.

În timp ce mama, tata şi Elliot pălăvrăgesc despre New York
şi despre locurile pe care vor să le viziteze acolo, eu mă
concentrez asupra unui exerciţiu de respiraţie pe care l-am
învăţat de la mama şi adaug detalii imaginii Oceaniei celei
Puternice. Dacă Oceania cea Puternică ar trebui să urce într-un
avion, nici măcar nu ar clipi. Ar păşi la bord cu paşi mari, cu

capul sus şi privirea fix înainte. Dacă Oceania cea Puternică ar fi
avut un accident de maşină, nu ar fi îngăduit ca asta să-i
ruineze tot restul vieţii. Ar fi neînfricată, curajoasă şi ar lupta
fără încetare împotriva răufăcătorilor. Simt cum telefonul îmi
vibrează în buzunar, trezindu-mă din reverie.

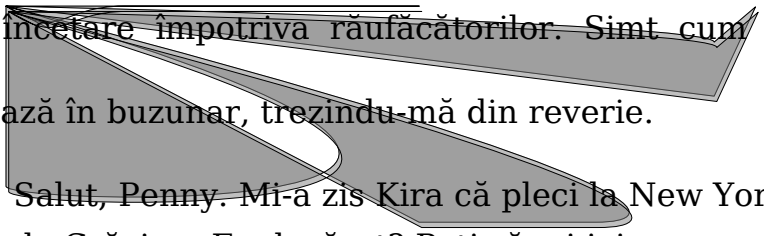

Salut, Penny. Mi-a zis Kira că pleci la New York de Crăciun. E adevărat? Poţi să-mi iei un parfum Chanel din duty-free? Îţi dau banii când te întorci. Mersi. Xoxo

Este primul semn de la Megan toată săptămâna. Chiar dacă
nu am fost la şcoală de când cu incidentul cu piesa, nici măcar
nu s-a deranjat să mă întrebe dacă sunt bine. Până şi Ollie mi-a
trimis mesaj pe Facebook ca să vadă dacă totul este în regulă.
Nu are nicio scuză pentru filmul postat, chiar dacă l-a şters apoi
de pe pagina ei.

Îmi închid telefonul şi îl pun în geantă. Cum ar fi procedat
Oceania cea Puternică dacă ar fi apărut pe internet un film
compromiţător cu ea. Îmi imaginez cum alter-egou-ul meu râde
despre asta cu gura până la urechi după care sare pe placa de

surf, pornind în căutarea a noi aventuri. Şi dintr-odată se
întâmplă ceva bizar, încep să mă simt foarte bine. Am avut
parte de ceva supărări în ultima perioadă, dar nu le-am lăsat să
mă copleşească. Şi nu numai că nu le-am lăsat să mă
copleşească, dar plec la New York, într-o mare aventură. Se prea
poate să fiu stângace, să intru în panică sau să fac nişte alegeri
groaznice când vine vorba despre lenjeria intimă, dar ce
urmează să fac e grozav. Eu sunt grozavă, fiindcă sunt Oceania
cea Puternică.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Din fericire, toţi patru avem locurile alăturate, în partea de
mijloc, iar eu sunt făcută sandviş între Elliot şi tata. Asta mă
face dintr-odată să mă simt în siguranţă, dar imediat cum
avionul porneşte motoarele, simt senzaţia oribilă de înţepenire
a gâtului.

— Aşadar, povesteşte-mi mai multe despre Oceania cea
Puternică, îmi şopteşte Elliot în ureche.

— Are o placă de surf fainã de tot, spun strângând puternic
braţele scaunului.

Elliot dă din cap apreciativ.

— Ce frumos. Cred că trebuie să-i inventăm şi ei o expresie
specifică.

Se aude vocea pilotului.

— Însoţitori de bord, pregătiţi-vă pentru decolare!

Vocea lui este clară şi, într-un fel încurajant, îmi aminteşte
de cea a tatei.

— Ce vrei să spui? îl întreb pe Elliot.

— Păi, aşa cum spune Batman: “La batmobil, Robin” sau
Judecătorul Dredd: “Eu sunt legea”.

— Aha. Bine.

Motoarele vuiesc şi avionul începe să se mişte.

Închid ochii şi încep să-mi storc creierii după o denumire

specifică Oceaniei cea Puternică.

— Şi Ţestoasele Ninja Mutante Adolescente spun:

“Cowabunga”, iar Lobo: “Să mă pupi, amice”.

Deschid ochii şi mă uit la Elliot.

— Nu voi alege ca expresie specifică “Să mă pupi, amice”.

Avionul porneşte ca fulgerul pe pistă. Îmi revine în minte
imaginea maşinii derapând zgomotos în ploaie şi o aud pe
mama strigând. Mă întorc şi mă uit la ea, dar povesteşte cu tata
şi zâmbeşte.

— Ce zici despre "Iată-mă, am sosit să vă scot din
încurcătură"? întreabă Elliot.

— Asta a cui este?

— A lui Mighty Mouse.

Încep să râd.

— Oceania cea Puternică nu poate să spună acelaşi lucru ca
Mighty Mouse.

— "Simţul meu de păianjen dă alarma?" sugerează Elliot,
rânjind.

Încep să râd şi să fiu speriată în acelaşi timp. Avionul începe
să se clatine şi să se ridice în aer, lăsând pământul în urmă.

— Eşti bine? şopteşte Elliot, punându-şi mâna peste a mea.

Dau din cap şi strâng din dinţi.

— Dacă te rog, îmi mai spui expresii ca să nu mă mai
gândesc că mi-e frică?

Ochii lui Elliot lucesc de fericire.

— Cum să nu.

Până când avionul şi-a încheiat urcarea, am ştiut fiecare
expresie a tuturor supereroilor, de la Captain America la

Wolverine.

— Eşti bine, Pen? mă întreabă tata, îngrijorat.

Îi fac un semn din cap şi zâmbesc, gândindu-mă că sunt cea mai norocoasă fată din lume pentru că îi am lângă mine pe mama, pe tata şi pe Elliot... asta dacă mai trăiesc să mă dau jos din avion.

Se dovedeşte că Elliot este cel mai bun partener de zbor.

Vorbeşte fără să se oprească de şase ore. Chiar şi atunci când ne uităm împreună la film, face încontinuu remarci amuzante. Iar în momentele ciudate când simt că devin agitată, de exemplu când se aprinde becul pentru centura de siguranţă sau când intrăm în vreo zonă cu turbulenţe, mă concentrez asupra felului în care respir şi mă forţez să-mi aduc în faţa ochilor imaginea Oceaniei cea Puternică.

În timp ce însoţitorii de bord se pregătesc pentru aterizare, simt un fior de nerăbdare amestecat cu frică. Când avionul îşi începe coborârea, oamenii care stau în locurile de la geam se grăbesc să admire priveliştea, în schimb eu păstrez privirea înainte, la spatele scaunului din faţa mea. *Sunt puternică precum oceanul*, îmi repet la nesfârşit în minte. Apoi, simt o zgâlţâitură uşoară şi suntem pe pământ. Sunt atât de fericită şi de uşurată, încât îmi vine să plâng.

— Am reuşit, îi şoptesc lui Eliot. Am ajuns.

În timp ce ne ridicăm de pe locurile noastre ca să ieşim, mă uit pe geam şi mi se opreşte respiraţia. Totul arată atât de

american: de la camioanele cu cabine argintii alungite, până la
muncitorii cu şepci albastru-închis şi pantaloni în stil militar,
care lucrează la roata avionului care se află lângă al nostru.

Rânjetul lui Elliot e atât de larg încât ai impresia că i se
întinde pe toată faţa, de la o ureche la cealaltă.

— Suntem în New York, şopteşte plin de entuziasm. Suntem
în New York!

Nici măcar faptul că a trebuit să stăm aproape două ore la
vamă nu ne-a topit entuziasmul. În timp ce ne aşezăm la coadă
la taxi, Elliot şi cu mine rânjim încontinuu, ca nebunii, dând din
cap de parcă nu ne vine să credem.

— Nu pot să cred că suntem aici, nu mai conteneşte să
spună Elliot, bătând din palme.

În timp ce privesc cum demarează taxiurile galben
strălucitoare pline de clienţi, mă simt ca şi cum avionul ne-a
lăsat în mijlocul unui platou de filmare. Totul pare atât de
diferit şi totuşi atât de familiar. Mama, săraca, nu pare chiar
atât de entuziasmată; cum am aterizat a trebuit să începă să
dea telefoane în stânga şi-n dreapta pentru nuntă. Tocmai acum
vorbeşte cu Sadie Lee, cea care se ocupă de catering. Se pare că
au avut nişte probleme când au căutat prepeliţe pentru meniul
în stilul *Downton Abbey*.

— Bine, presupun că asta ar trebui să meargă, spune în timp
ce măsoară trotuarul în sus şi-n jos pe lângă noi. Şi nu uita
crema de vanilie pentru budinca de pâine.

Tata se duce lângă ea şi îi pune o mână pe umăr. Ea se lasă
pe umărul lui. Cu toate fricile şi nerăbdarea, am cam uitat că
mama a venit aici ca să lucreze. Mă alătur lor pentru o
îmbrăţişare de grup.

În cele din urmă ne vine rândul pentru taxi.

— Unde? întreabă şoferul, sărind din maşină.

E de culoare, oacheş, îmbrăcat cu un pulovăr negru, blugi şi
se încruntă teribil.

— La Waldorf Astoria, vă rog, spune tata, ceea ce-i provoacă
lui Elliot încă o criză de aplaudat vesel.

— Asta este cea mai grozavă zi din viaţa mea, dintotdeauna,
strigă el.

Şoferul de taxi se uită la el de parcă ar fi nebun, apoi observă
muntele de bagaje (am avut nevoie de două valize uriaşe doar
pentru ţinutele pentru nuntă).

— Pe toţi sfinţii! spune. Sunteţi siguri că nu aveţi nevoie de
o camionetă?

Mama îi zâmbeşte, încercând să-şi ceară scuze.

Şoferul de taxi începe să arunce bagajele în portbagaj,
mormăind în barbă.

— Nu-ţi fă griji, îmi spune încet Elliot. Aşa trebuie să fie
şoferii de taxi din New York, grosolani, e emblema lor.

Şoferul îşi îndreaptă spatele şi se uită la Elliot.

— Cum mi-ai zis că sunt?

Elliot practic încearcă să intre în pământ.

— Nicicum. Ziceam şi eu că totul e parte din imaginea pe
care v-o faceţi ca şoferi de taxi în New York.

— Ce face parte din imaginea mea?

— Să fii… grosolan.

Elliot priveşte în jos, sperând să se deschidă şi să-l înghită cu
totul.

— Nu e vorba de nicio imagine, fiule, tună vocea şoferului.
Acum urcă în maşină.

Ne facem cu toţii loc în taxi. Nu îndrăznesc să mă uit la
Elliot de teamă că încep să mă hlizesc. Sunt copleşită de emoţii,
energie şi neastâmpăr, încât simt că aş putea exploda. Pe
măsură ce taxiul se îndepărtează de aeroport, rămân fără aer.

Totul este uriaş: de la autostrada care se desfăşoară în faţa

ochilor noştri, până la panourile publicitare gigantice, aliniate
de-a lungul drumului.

— Şi, a nins pe aici? îl întreabă tata pe şoferul de taxi, făcând
exact ce fac toţi britanicii atunci când nu ştiu ce să facă:
întreabă despre vreme.

— Nu, răspunde şoferul. Unde dracu’ crezi că te duci?

începe să urle scoţând capul pe geam când un camion îi taie

faţa.

Strâng pumnii atât de tare că îmi intră unghiile în palmă.

Imediat, mama şi Elliot, care stau de o parte şi de alta a mea,

pun câte o mână pe genunchii mei. Închid ochii şi mă gândesc

la Oceania cea Puternică.

Odată intraţi în inima New York-ului simt cum capul stă să-

mi explodeze din cauza minunatelor locuri pe care le-am văzut.

Mă aşteptam să vad zgârie-nori, dar nu credeam să-i şi zgârie

chiar aşa. Şi nu mă aşteptam să văd atâtea clădiri vechi

amestecate printre cele noi. Pe fiecare stradă de care trecem văd

o biserică veche, din piatră, ascunsă printre turnurile

strălucitoare. Iar cetăţenii sunt chiar mai fascinanţi. Trotuarele

sunt pline de oameni de afaceri şi de cei care aleargă pentru

cumpărăturile de Crăciun. Când îmi fură atenţia o persoană

interesantă, o alta se iveşte în raza mea vizuală. Privesc cum o

femeie frumoasă în costum gri închis precum cărbunele şi cu

pantofi sport albastru strălucitor îşi croieşte lin drumul printre trecători, pentru ca să dispară apoi într-un bar cu sucuri naturale. După aceea, ochii îmi cad pe un tip hispanic cu părul liliachiu care iese dintr-o librărie de mărimea unui hangar şi care imediat este înghiţi de grămada de oameni. La o trecere de pietoni, mai văd un poliţist care muşcă dintr-un hotdog şi o călugăriţă în veşminte bleumarin, alunecând prin prăpădul de mulţime atât de calmă de parcă e în transă. Oriunde îmi arunc ochii, nu văd decât ocazii extraordinare ce aşteaptă să fie imortalizate pe pelicula foto. Până şi zgomotele par mai răsunătoare aici, un cor de sirene, claxoane şi strigăte. Lângă mine, Elliot mă strânge încontinuu de mână de atâta exaltare.

Într-un sfârşit, ajungem în Park Avenue. Şoseaua e atât de
largă că semafoarele sunt suspendate deasupra lor pe nişte
stâlpi uriaşi şi se leagănă uşor în bătaia vântului. Sunt la fel de
galbene precum taxiurile care sunt aşa de dese că par să fie tot a
doua maşină de pe stradă. Fac ochii tot mai mari pe măsură ce-i
desfăt cu imaginea hotelului somptuos care se aliniază cu
strada. Nu mă pot gândi decât la pozele minunate pe care le voi
face aici.

Când maşina trage în faţa hotelului, până şi tata pare să
rămână fără grai. Faţada din marmură gri pare să se întindă pe
zeci de metri. Doi brazi uriaşi de Crăciun strălucind de luminiţe
roşii şi aurii stau de o parte şi de alta a uşii turnante de la
intrare, precum străjerii de pază. Când ies din taxi, simt ceva
rece pe vârful nasului.

Mă uit în sus şi constat că începe să ningă. Nu tare, doar
câţiva fulgi care se zbenguie ca şi cum s-ar fi furişat dintr-un
nor, ca să vadă ce se mai întâmplă.

— Bună dimineaţa, doamnă!

Mă uit în direcţia din care vine vocea şi văd un uşier

îmbrăcat în cea mai elegantă uniformă care-mi zâmbeşte.

Răspund cu un zâmbet timid.

— Neaţa.

— Bine aţi venit la Waldorf, spune venind să ne ajute cu valizele.

Privesc brazii de Crăciun, luminiţele sclipitoare şi fulgii care scânteiază în aer precum pudra argintie şi nu mă mai simt ca într-un film. Mă simt ca într-un basm. În timp ce mergem după uşier în hotel, strâng pumnii şi îmi doresc ca basmul să aibă un final fericit.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Imaginaţi-vă cel mai minunat palat dintr-un basm, incredibil şi luxos, pe care mintea voastră îl poate evoca. Apoi mai adăugaţi marmură, mai mult aur, mai multe candelabre şi mai multă strălucire şi sclipire şi poate vă apropiaţi de ceea ce înseamnă Waldorf Astoria.

— Uau, exclamă Elliot în timp ce-şi roteşte privirea prin holul hotelului.

— Travelodge din Hastings nici nu se compară, nu-i aşa copii? spune tata făcându-ne cu ochiul.

Nu pot să scot un sunet de uimire.

Mama pare cam speriată.

— E colosal, îi şopteşte lui tata.

Şi nu sunt sigură dacă se referă la hol, la hotel sau la nunta pe care trebuie să o organizeze.

Până suntem conduşi în camerele noastre şi eu şi Elliot suntem ca doi peştişori de acvariu, care deschid şi închid gura şi nu suntem în stare să scoatem altceva decât “Dumnezeule!”.

Avem două camere care comunică una cu cealaltă, chiar lângă camera părinţilor mei.

— Avem nevoie de aşa ceva şi acasă, strigă Elliot de după uşa care desparte cele două camere. Ce grozav ar fi să pot veni

să te văd, fără să mai trebuiască să merg pe afară.

— Ar fi fain, spun cocoţându-mă pe marginea patului.

Camera mea pare desprinsă dintr-un conac vechi. Toată mobila e din mahon lucios, scaunele, biroul şi patul au toate pe picioare ornamente sculptate. Schema coloristică e roşu de Burgundia şi auriu, ceva ce nu aş alege niciodată pentru dormitorul meu de acasă, dar aici este perfect. Privesc spre

geam. Draperiile din catifea curg din tavan până în podea şi
sunt legate cu panglici late, albe.

— Doamne Dumnezeule, acesta e...! sar din pat şi mă reped
spre geam.

Elliot vine după mine.

— E clădirea Empire State, spune cu răsuflarea tăiată în
timp ce admirăm oraşul în zare.

Ne întoarcem unul spre celălalt şi ne privim pentru o clipă,
apoi începem să ţopăim de jur împrejur ca doi copii în
dimineaţa de Crăciun.

Toată după-masa, mama şi tata sunt prinşi în întâlniri cu
Cindy, cu Jim şi cu managerul serviciului de catering. Ar fi
trebuit ca până la ora cinei, Elliot şi cu mine să dormim pe
rupte din cauza diferenţei de fus orar, dar suntem mult prea
entuziasmaţi ca să mergem la culcare. În loc de asta, ne-am
făcut un culcuş din perne la mine în pat şi am pornit să
explorăm canalele televiziunii americane.

În acelaşi timp, Elliot caută pe laptop informaţii interesante
despre Waldorf Astoria. Laptopul meu stă încă ascuns în
valiză.

Am decis să-l las acolo pentru restul călătoriei. Am oprit şi

internetul pe telefon. Vreau să simt cu adevărat că mă desparte
un ocean de restul colegilor de şcoală şi de Ruşinea Chiloţilor
cu Unicorni.

— Dumnezeule, Pen, fii atentă aici! Elliot începe să citească
de pe ecranul computerului. “Waldorf Astoria a fost creat de doi
veri învrăjbiţi pe nume Waldorf şi Astor, care şi-au construit
fiecare câte un hotel unul lângă celălalt.

Mă priveşte şi începe să râdă.

— Apoi, când s-au împăcat, au construit un coridor care să
le unească.

— Serios?

— Da. Elliot continuă să citească. Ah, dar nu este clădirea
aceasta. Asta a fost construită în 1931. Hotelul original a fost
doborât ca să se poată construi clădirea Empire State.

Ne uităm amândoi încă o dată pe geam şi mă cuprinde acel
sentiment de ciupeşte-mă-ca-să-fiu-sigură-că-nu-visez.

— N-o să-ţi vină să crezi când ai să auzi asta, îmi spune
Elliot cu ochii mari. Acesta este hotelul care a inventat serviciul
în cameră.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Deloc. Şi, şi... continuă Elliot abia stăpânindu-şi
entuziasmul, pe vremuri, aici exista un peron secret de tren.

— Cum?

— Era pentru VIP-urile care voiau să vină aici în secret,
preşedintele ţării, de exemplu.

Elliot mă priveşte cu ochii cât cepele.

— Oh, Pen, îmi place la nebunie locul acesta.

În cele din urmă, comandăm ceva de mâncare în cameră
deoarece, aşa cum spune Elliot “ar fi nepoliticos să nu o facem,
dat fiind că ei au inventat conceptul”. Am comandat o salată
Waldorf, deoarece şi ea a fost inventată tot aici şi o pizza
Margherita imensă, începe să mi se facă somn când mama cu

tata ajung şi ei în cameră. Tata e calm şi relaxat ca de obicei,
însă mama e super-stresată.

— Sunt atâtea de făcut, se vaită ea, trântindu-se pe patul
meu. Ştiam eu că trebuie să venim mai din timp.

— Va fi bine, îi spune tata zâmbindu-i încurajator. Avem
toată ziua de mâine la dispoziţie ca să punem totul în ordine. Şi
Sadie Lee este un adevărat star.

Mama încuviinţează.

— Da, este uimitoare. Budinca ei de pâine este divină.

Mama se întoarce spre mine.

— Cindy şi Jim se întrebau dacă ai putea să faci pentru ei
nişte fotografii de genul "din culise". Pentru ziua nunţii au un
fotograf profesionist, dar spuneau că ar fi drăguţ dacă ai putea
să faci nişte poze amuzante de culise începând din ziua în care
începem să pregătim şi să aranjăm totul ca să arate ca în
Downton Abbey. Să surprinzi lucruri mărunte care ar scăpa
ochiului unui fotograf profesionist.

— Vorbeşti serios?

Simt în stomac aripi de fluturaşi.

— De ce eu?

— Le-am arătat câteva fotografii pe care le-ai făcut la
celelalte nunţi şi au fost impresionaţi.

Tata începe să dea din cap şi să mormăie mândru.

— Chiar au fost.

— Chiar ar trebui să fie, spune Elliot. Penny este un fotograf
extraordinar.

Simt că sunt toată numai un zâmbet pe dinăuntru.

— Uau! Şi când încep?

— Mâine, în timp ce eu fac toate pregătirile, spune mama.

— Elliot, nu-ţi fă griji, zice tata. În timp ce fetele sunt
ocupate, noi putem să vizităm puţin oraşul. Ce-ai zice de un tur
al muzeelor?

Elliot îşi ridică privirea spre tata şi, spre surprinderea mea,
observ că ochii îi lucesc de lacrimi.

— Ar fi grozav, zice încet. Serios, sunteţi cei mai tari. Vă
mulţumesc că m-aţi adus aici.

— Ah, dragule. Cu cea mai mare plăcere.

Şi cu toţii îl sufocăm pe Elliot într-o îmbrăţişare.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Dimineaţa următoare sunt trezită de un ciocănit.

— Pen, te-ai trezit?

Primul meu gând este cum de pot să aud atât de clar vocea lui Elliot prin peretele de la dormitor. Apoi deschid ochii şi surprind cu coada ochiului un colţ de aşternut alb, un colţ de covor roşu de Burgundia şi îmi amintesc totul dintr-odată. Sunt la Waldorf Astoria. Sunt în New York. Am supravieţuit zborului cu avionul.

— Da, răspund ridicându-mă în şezut.

Elliot vine prin uşa care separă cele două camere.

— Sunt treaz de secole, spune el. Sunt prea agitat ca să dorm. Mă uit la ceas şi observ că am dormit zece ore. Este o realizare incredibilă.

Elliot se trânteşte pe marginea patului meu şi-şi deschide laptopul.

— Da, ştiu că nu ai de gând să intri pe internet cât suntem aici, dar trebuie să vezi ceva.

Brusc simt că mi se face rău.

— Nu, te rog, Elliot. Nu vreau să văd nimic legat de filmul acela idiot. Vreau să uit de el.

Elliot dă din cap şi zâmbeşte.

— Nu este vorba despre film, ci despre blogul tău.

Îl privesc fix.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că tu, draga mea, eşti din nou senzaţia
internetului, dar de data aceasta e un lucru bun.

— Cum?

Merg de-a buşilea în pat lângă el şi întorc laptopul spre
mine. Văd articolul despre înfruntarea propriilor demoni.

— Du-te-n jos, îmi spune Elliot.

Fac ce-mi spune. 327 de comentarii.

— Ce...

Rămân blocată în faţa ecranului. Nu mai avusesem niciodată
atâtea comentarii. Niciodată.

— Toţi au scris despre fricile lor şi despre cum vor să le
înfrângă, îmi spune Elliot. Au şi distribuit textul. Uită-te câţi
abonaţi ai!

Mă uit în partea dreaptă a ecranului.

— Zece mii?

Elliot dă din cap.

— Zece mii şapte sute cincisprezece, mai exact.

Mă las să cad pe spate, împietrită.

— Oh, uau!

— Ar trebui să le citeşti, Pen. Unele dintre ele sunt chiar
emoţionante. O fată spune că are de gând să înfrunte persoana
din clasa ei care o intimidează şi mai e alta care spune că va
încerca să scape de frica de dentist. Şi, oh Doamne, trebuie să o
citeşti pe aceasta. Elliot începe să caute printre comentarii.
Uite. Îndreaptă ecranul spre mine.

ă ă

ţ ş ă ă ă

ă ă ă ţ ţ ă
ş ă ă ş ă
ă ă
ă ă ş ă
ş ă ă ă
ă ă ă ă ş ţ ă

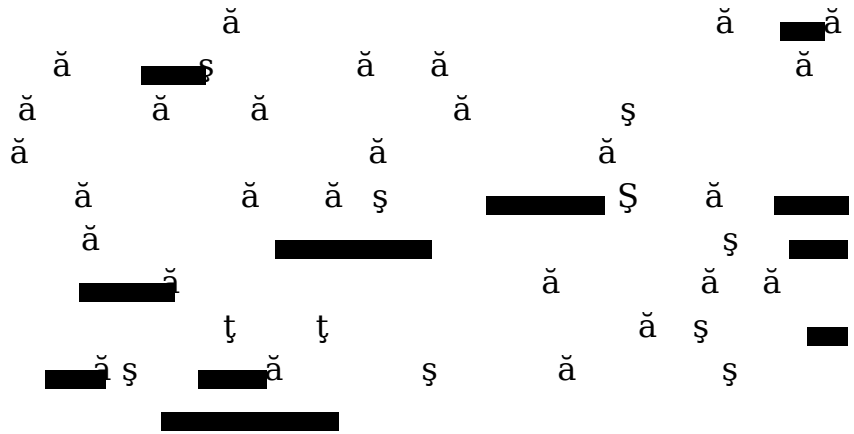

Îl privesc pe Elliot, iar ochii mi se umplu de lacrimi.

— Of, Doamne!

Elliot dă din cap.

— Ştiu. Uite aici. Coboară cursorul la ultimele comentarii.

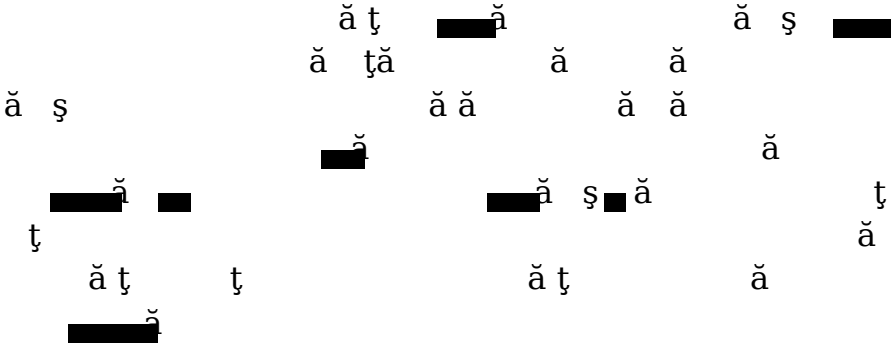

Lacrimile îmi curg pe obraz. Le şterg şi mă uit fix în ochii lui

Elliot.

— Nu-mi vine să cred că ceea ce am scris...

— Ştiu.

Elliot mă cuprinde cu braţul pe după umeri.

— Sunt atât de mândru de tine, Oceania cea Puternică.

Mă ghemuiesc la pieptul lui:

— Îţi mulţumesc, Elliot.

Dă din cap şi mă priveşte încruntat.

— Mulţumesc, Bestialule de Waldorf.

Ridic din sprâncene.

— E noul meu supranume.

Nimic nu bate Micul Dejun de Sâmbătă al lui tata, însă micul dejun de la Waldorf vine categoric tare din urmă. După ce ne-am delectat cu bacon prăjit şi crocant, clătite cu afine şi sirop de arţar în aceeaşi farfurie (ar putea suna ciudat, dar e de fapt grozav), mama şi cu mine am urcat în salonul unde urmează să aibă loc nunta, în timp ce tata şi Elliot se pregătesc să facă un tur al oraşului. Cu toate că sunt extrem de flatată şi încântată de faptul că am fost rugată să fac nişte fotografii pentru Cindy şi Jim, nu pot să nu fiu uşor nostalgică. Sper să am ocazia să ies în oraş mai târziu. Ard de nerăbdare să văd mai mult din New York.

Cum intrăm în salon, o privesc pe mama şi oftez:

— Ah, totul este perfect, mamă.

Ea dă din cap si spune:

— Da, ştiu.

Toate portretele de pe pereţi, covoarele pufoase şi mobila veche creează o atmosfera desprinsă exact din serialul *Downton*

Abbey.

Mama îşi aşază agenda “To have and to hold” pe o măsuţă lângă uşă, iar eu deschid imediat aparatul foto. A pus agenda chiar lângă veioza veche şi valoroasă, care pare să rezume perfect tema nunţii. Focalizez suficient cât să se distingă literele de pe agendă şi fac fotografia.

— Aşadar, aceasta este încăperea unde urmează să aibă loc ceremonia nunţii, spune mama, arătând cu mâna rândurile de

scaune cu şnit aurit aranjate în faţa unui şemineu impresionant.

Apoi, după ceremonie, oaspeţii urmează să fie conduşi în sala de mese pentru micul dejun nupţial.

— De ce se numeşte *micul dejun* nupţial? întreb în timp ce merg după mama spre nişte uşi duble, uriaşe, care se află în cealaltă parte a încăperii.

— Nu sunt sigură, îmi spune mama. Poate pentru că este prima masă ca soţ şi soţie.

Îmi notez în minte să nu uit să-l întreb pe Elliot; el trebuie să ştie.

— Oh, uau!

Uşile duble se deschid spre o încăpere şi mai somptuoasă, plină de mese rotunde. Candelabre vechi, uriaşe, sunt suspendate din tavan, cu becuri asemănătoare lumânărilor. Pe fiecare masă se află o coroniţă împletită din ilice de Crăciun şi muguri de trandafir. În capătul îndepărtat al camerei, masa mare, principală este decorată pe margini cu o pânză cu imaginea sepia a steagului britanic.

— Totul arată cu adevărat minunat şi foarte britanic.

— Mama, arată grozav!

Mă priveşte cu optimism.

— Crezi?

— Categoric!

— Bună ziua, bună ziua! Iar aceasta trebuie să fie
domnişoara Penny!

Mă întorc şi văd o femeie care intră pe o uşă mică din
cealaltă parte a camerei. E îmbrăcată cu o bluză pe gât,
pantaloni eleganţi, iar părul lung şi grizonat este prins într-un
coc. Deşi este evident că are peste şaizeci de ani, este încă
izbitor de frumoasă, cu pometi frumoşi şi cu ochi de culoarea

castanei. Rujul este roşu închis, o nuanţă care îi vine tare bine
în contrast cu tenul ei ca de porţelan.

— Bună, Sadie Lee. Da, ea e Penny.

— Mă bucur să te cunosc, îmi spune Sadie Lee, oferindu-mi
un zâmbet cu ochi strălucitori. Am auzit atâtea despre tine.

Înainte să pot răspunde, mă îmbrăţişează strâns. Miroase
frumos. O combinaţie liniştitoare de săpun şi scorţişoară.

— Cum aţi dormit? întreabă Sadie, uitându-se când la
mama, când la mine.

— Grozav, îi răspund.

Mama, în schimb, dă din cap.

— Mă tem că am fost prea agitată ca să pot dormi.

Sadie Lee se uită la ea și zâmbeşte.

— Draga mea, nu ai niciun motiv să fii agitată. Te descurci
minunat. Sau, cum ar spune cei din *Downton Abbey*, va fi pur şi
simplu splendid.

Sadie Lee îşi dă capul pe spate şi râde sănătos, cu poftă.

Există anumite persoane de care te îndrăgosteşti fără să
clipeşti din secunda în care le vezi. Categoric, Sadie Lee este o
astfel de persoană.

— Penny va face câteva fotografii din culise pentru familia
Brady, îi explică mama.

— Ce idee minunată, zice Sadie Lee cu zâmbetul pe buze.

Ştii, tocmai mă pregătesc să pun ceva la cuptor pentru bufetul
recepţiei, aşa că sunteţi mai mult decât binevenite să faceţi
nişte poze în bucătărie, dacă vreţi.

— E perfect, nu-i aşa, Penny? spune mama.

Se uită la mine.

— Te descurci Penny? Eu trebuie să merg şi să verific dacă
toate costumele personalului care va servi la nuntă se potrivesc
ca mărime.

— Sigur că da.

Mama pleacă, iar eu o urmez pe Sadie în bucătărie. După
atmosfera de “lume veche” din celelalte camere, este ciudat să
văd acum mese lungi din inox şi cuptoare de mărime
industrială.

— Mâine vom găti cel mai mult, îmi explică Sadie Lee. M-
am gândit însă că pot face de azi prăjiturile pentru bufet.
Pregătesc un ceai tradiţional britanic.

— Nu ai personal care să te ajute? o întreb privind de jur
împrejurul bucătăriei goale.

Ea dă din cap.

— Oh, nu. Nu astăzi. Mâine însă voi avea o armată întreagă
de bucătari.

Îi fac câteva fotografii lui Sadie Lee în timp ce coace
prăjiturile şi iau câteva prim-planuri cu cartea ei de bucate,
plină de fainã. Apoi mă hotărăsc să merg să fac nişte fotografii şi
în sala în care se va mânca. Dar ies din bucătărie pe altă uşă şi

intru într-o altă încăpere imensă. Aceasta are în mijloc un ring
de dans acoperit de parchet frumos finisat şi de mese rotunde
de o parte şi de cealaltă. Dau să plec, când aud acorduri line de
chitară ce vin dintr-un colţ îndepărtat al camerei. E atât de
întuneric încât cu greu disting silueta unei persoane care se află
pe scenă.

Mă duc să cercetez mai de aproape, furişându-mă pe
covoarele de lângă ringul de dans. Când mă apropii de scenă,
sunetele de chitară se aud tot mai tare şi mai aud pe cineva
cântând şi din gură. Cântă atât de încet că nu înţeleg cuvintele,

dar indiferent ce este sună foarte frumos şi trist. Mă apropii în
vârful degetelor şi văd silueta unui tânăr care stă aşezat pe
scenă cu picioarele încrucişate, cu spatele la mine şi care cântă
la chitară. Este înconjurat de echipamente muzicale: o baterie,
o orgă şi un stativ cu microfon. Imaginea are ceva magic, aşa că
nu rezist să nu scot aparatul de fotografiat şi să mă furişez şi
mai aproape. Focalizez şi fac poza, însă, spre oroarea mea, uit să
închid bliţul şi scena este brusc inundată de lumină.

— Hei!

Persoana misterioasă care cântă sare brusc în picioare, se
răsuceşte pe călcâie şi îşi pune mâinile pe faţă.

— Cum ai intrat aici? strigă cu un accent puternic de New
York. Cine te-a trimis aici?

— Îmi pare rău. Nu m-am putut abţine. Arătai atât de...

Din fericire, reuşesc să mă opresc înainte să comit un Mare
Act de Ruşine Colosală şi schimb foaia.

— Fac nişte fotografii pentru nunta care va avea loc aici
mâine. Cum ai intrat *tu* aici? Eşti cel care cântă la nuntă?

— Dacă sunt cel care cântă la nuntă?

Mă priveşte din spatele degetelor răsfirate. Pe încheietura
mânii are tatuat un portativ cu note.

— Da. Faci o repetiţie? merg mai aproape de scenă, iar el
face un pas în spate, de parcă s-ar teme de mine. În locul tău,
nu aş cânta cântecul acesta mâine.

Rămâne nemişcat în picioare, cu mâinile încă acoperindu-i
jumătate de faţă.

— De ce nu?

— Păi, nu prea e de nuntă. Adică e foarte frumos, cât am
auzit din el, dar e prea trist şi nu cred că se potriveşte cu emoţia
unei nunţi. Ar trebui să cânţi ceva care să semene mai mult cu

Dirty dancing. Întotdeauna are mare succes la nunţi. Aveţi aici *Dirty dancing*?

El îşi coboară mâinile de pe faţă şi se uită la mine încercând să-şi dea seama dacă nu cumva am picat de pe altă planetă. Şi acum, că reuşesc să-l văd cât se poate de bine, sunt atât de uimită că nu m-ar mira ca din cap să-mi iasă o bulă pe care să scrie cu majuscule "UAU". El este ceea ce Elliot ar numi Rock-otastic: păr brunet, ciufulit, linie a maxilarului bine definită, blugi prespălaţi şi ghete roase.

— Mda. Avem şi aici *Dirty dancing*, spune el cu o voce mult mai blândă acum, parcă încercând să nu izbucnească în râs. De fapt a fost făcut aici în America.

— Ah, da. Sigur că da.

Revine din nou sentimentul că îmi vine să intru în pământ de ruşine. Până şi la New York sunt o ruşine. Sunt o ruşine internaţională iminentă. Dar mă cuprinde din senin un sentiment ciudat: unul puternic, de hotărâre. *Nu* am să mă fac de ruşine în această călătorie. Chiar dacă asta înseamnă să nu vorbesc cu nimeni altcineva în afară de Elliot, mama şi tata.

Chiar dacă asta înseamnă să nu vorbesc cu niciun Rock-otastic
în New York.

— Păi, îmi pare rău dacă te-am deranjat şi succes mâine, îi
spun cu obrajii arzând, după care mă întorc să plec.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

— Nu sunt cel care cântă la nuntă, îmi spune, înainte să fac un pas.

Mă opresc brusc.

— Nu eşti?

— Nu.

Mă întorc şi mă uit la el. Îmi zâmbeşte; un zâmbet simpatic, pieziş, care scoate la iveală mai multe gropiţe.

— Atunci, ce faci aici?

— Îmi face plăcere să intru în hoteluri şi să când piese triste în saloanele lor pentru nunţi, îmi răspunde, rânjind şi mai tare.

— O alegere interesantă pentru carieră, îi spun.

— Este, îmi răspunde dând din cap. Salariul este totuşi mic.

Dacă este un nebun? îmi şopteşte vocea mea interioară. *Un nebun din New York. Dacă a intrat prin efracţie în salonul hotelului? Dacă trebuie să-l arestez eu până vine poliţia? Oare aici oamenii pot aresta până vine poliţia? Aaaah! Ce mă fac?*

Cu toate acestea nu pare să arate ca un nebun. Acum zâmbeşte, pare o persoană simpatică, dar totuşi...

— De ce te încrunţi? zice.

— Mă gândeam.

— La ce te gândeai?

— Nu eşti... nebun, nu-i aşa?

Râde cu putere.

— Nu. Adică, da, dar doar în sensul bun al cuvântului. Am descoperit că viaţa este mult mai frumoasă dacă uneori te porţi şi nebuneşte.

Dau din cap. Înţeleg prea bine ce vrea să spună.

— Cum te numeşti? mă întreabă luându-şi chitara şi
sprijinind-o de stativ.

— Penny.

— Penny.

Numele meu sună grozav când îl rosteşte el.

— Eu sunt Noah. Bănuiesc după accent că eşti britanică, nu-
i aşa?

— Da.

— Fain. Şi eşti fotograf?

— Da, mai bine zis fotograf amator, dar sper că într-o zi voi
fi profesionist. Mama mea aranjează sala pentru nunta care are
loc aici, de aceea m-au rugat să fac nişte poze din culise. Ce faci
cu adevărat aici?

— Cu adevărat?

îşi înclină capul într-o parte, zâmbind încontinuu şmechereşte.

Dau din cap.

— Şi bunica mea lucrează pentru nunta aceasta.

— Bunica ta?

— Da. Sadie Lee. Se ocupă de catering.

— Oh, da. Am cunoscut-o.

Respir uşurată. *Nu e nebun. Am cunoscut-o pe bunica lui. Îmi
place tare mult de bunica lui. Nu e nevoie să îl arestez eu până
vine poliţia.*

— Am adus-o cu maşina de dimineaţă şi mi-a zis că, dacă

vreau, pot să mai stau pe aici, dar să nu încurc pe nimeni,
continuă Noah. Aşa că am venit pe aici, am văzut chitara şi nu
am rezistat să nu cânt.

— Deci eşti muzician?

Îmi zâmbeşte amuzat.

— Nu, nu chiar. E ceva ce fac în timpul liber. Ţi-e foame?

— Cum? Ah, da, puţin.

Sare de pe scenă. Cu cât se apropie mai mult, cu atât e mai
drăguţ. Are ochii la fel de adumbriţi ca ai lui Sadie Lee şi, exact
ca ai ei, par să licăre atunci când zâmbeşte. Mă face să mă simt
ciudat şi parcă plutesc, ca şi cum aş fi făcută din pene şi pot fi
luată de vânt în orice secundă.

— Să mergem să luăm ceva de mâncare de la Sadie Lee.

Înainte de asta, însă, îmi spune uitându-se fix în ochii mei, spui,
te rog, tomată?

— Cum?

— "Tomată". Te rog, poţi să spui asta pentru mine?

Rânjesc şi dau din cap. Categoric e nebun, dar un nebun
frumos.

— Bine. Toomaatăă.

— Ha! Bate fericit din palme. Too-maaa-tăă, mă imită. Ador
felul în care voi britanicii pronunţaţi. Vino!

Apoi se îndreaptă cu paşi mari spre bucătărie.

De acolo vine un miros extraordinar, mai ales din direcţia
unui bufet pe care stau aliniate tăvi cu fursecuri cu dulceaţă şi
brioşe micuţe care urmează să intre în cuptor şi care stau lângă
tăvile cu prăjiturile scoase deja din cuptor. Sadie Lee e la

chiuveta imensă, spălând un vas mare de mixer.

— Salut, buni, strigă Noah. Ai nişte mâncare care trebuie
gustată? Eu şi Penny aici de faţă murim de foame.

— Noah! exclamă Sadie veselă, de parcă nu l-a mai văzut de
ani de zile. Penny! strigă când mă vede şi pe mine. V-aţi
întâlnit!

— Da. Penny m-a prins pe când făceam pe cântăreţul de la
nuntă.

Sadie pare încurcată.

— Cel care cântă la nuntă? Dar tu…

— Nicio problemă. Dacă erai acolo înţelegeai, o întrerupe

Noah, apoi se uită la mine şi îmi face cu ochiul înainte să se

întoarcă din nou spre Sadie Lee. Aşadar, ce pui la cale în

bucătăria asta?

Se uită la tava cu fursecurile cu dulceaţă, proaspăt scoase

din cuptor, mâncându-le din priviri.

— Oh, nu. Nu o să faci asta! spune Sadie Lee lovindu-l cu un

prosop de bucătărie. Acestea sunt pentru nuntă.

— Cum, toate?

— Da, toate, dar dacă voi vreţi…

Exact în acel moment, mama intră ca o furtună în bucătărie.

— E un dezastru!

Plânge şi din cauza aceasta Sadie Lee şi Noah o privesc

alarmaţi. Dar eu nu mă agit. Am văzut-o pe mama reacţionând

aşa pentru că arsese o felie de pâine prăjită.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— S-a rupt tiara, spune, uitându-se nedumerită spre Noah,

apoi spre mine. Exact în două, iar Cindy este cât se poate de

fermă şi spune că e obligatoriu să aibă o tiara autentică

edwardiană. Nu ştiu ce să fac. Am lăsat nişte mesaje la câteva

magazine de antichităţi, dar...

Telefonul mamei începe să sune, iar ea şi-l trânteşte la
ureche.

— Alo? Oh, da, vă mulţumesc că m-aţi sunat. Caut o tiară
din epoca edwardiană. Este pentru o nuntă care are loc mâine,
deci e urgent.

O privim în linişte.

— Aveţi? Cât costă? În ce stare e? Nemaipomenit!

Mulţumesc. Da. În după-masa aceasta. Mulţumesc. La revedere.

Mama oftează uşurată.

— Aşa, ne spune. Este un magazin în Brooklyn care are una.

Apoi, zâmbetul mamei dispare brusc uitându-se la noi încruntată.

— Dar cum ajung în Brooklyn, când mai trebuie încă să fac ajustările la rochiţele fetiţelor cu florile. Şi mai trebuie să verific tortul miresei. Şi să mă întâlnesc cu Cindy şi cu Jim.

Îşi ridică mâinile în aer.

— Totul e în regulă, spune Sadie Lee, în accentul ei tărăgănat, din sud, dintr-o dată calm şi liniştitor. Se poate duce Noah.

— Sigur că da, spune Noah, dând din cap.

— Noah e nepotul meu, explică Sadie Lee.

— Aha, înţeleg. Îmi pare rău, spune mama întinzând mâna. Nici nu m-am prezentat.

— Nu-i nimic, răspunde Noah. Care este adresa magazinului?

Mama îi scrie adresa pe un bileţel.

— Vrei să vii cu mine, Penny, şi să vezi câteva locuri din Brooklyn?

Inima mea se dă pese cap de bucurie. Mă uit la mama.

— Eşti de acord, mama? Mi-ar plăcea să ies puţin.

Mama abia dacă se uită la mine, din cauza unui mesaj pe
telefon.

— Sigur, sigur.

Mă duc la ea şi o prind de mână.

— Totul va fi bine, îi spun încet.

Îmi mulţumeşte cu un zâmbet.

— Mersi, draga mea. Voi suna din nou la magazin şi voi
plăti tiara de pe cardul de credit ca să nu o vândă nimănui până
ajungeţi voi. Poftim, ia asta... e frig afară. Îşi dă jacheta jos şi mi-
o dă mie, apoi se uită la Sadie şi la Noah. Vă mulţumesc,
dragilor.

— Pentru nimic, spune Noah.

Se întoarce spre mine şi zâmbeşte.

— Să mergem aşadar, doamna mea, spune cu un accent
britanic caraghios. Trăsura vă aşteaptă.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Suntem chiar lângă lifturile de serviciu, când Noah se
opreşte.

— Scuze, am uitat să-i spun ceva lui Sadie. Mă întorc
imediat.

În timp ce el dă fuga înapoi în bucătărie, mintea mea începe
să compună un mesaj de actualizare a statusului pe Facebook:

Penny Porter se pregăteşte să iasă în Brooklyn cu un tip super
drăguţ din New York, care parcă a coborât din paginile revistei
Rolling Stone. Dau din cap şi încep să râd. Nu sunt genul de om
căruia să i se întâmple astfel de lucruri. Eu sunt fata care dă în
gropi, care spune băieţilor că are purici şi care-şi arată în public
cea mai proastă pereche de chiloţi… de aproape. Poate că ce se
întâmplă e un vis. Poate că de fapt sunt acasă în Brighton şi
dorm. Poate e încă noaptea de după piesă. Poate eu…

— În regulă. Să mergem.

Noah iese ca furtuna din bucătărie cu faţa toată un zâmbet.
Îmi întinde ceva. În mână are două brioşe făcute de Sadie Lee.

— Nici nu-şi va da seama că lipsesc, spune rânjind. Putem să

fim degustătorii lor oficiali. Nu cred că îşi doresc să cadă careva
lat la nuntă din cauza vreunei intoxicaţii de la prăjituri, nu-i
aşa?

Dau din cap.

— Nu, categoric nu.

Muşc o dată din prăjitură şi e atât de moale şi de pufoasă, că
practic mi se dizolvă pe limbă.

— Oh, uau!

Noah dă din cap.

— Ştiu. Sadie Lee face cele mai bune prăjituri din New York,
dacă nu din lume.

Cheamă liftul.

— Deci, care este cel mai amuzant lucru care ţi s-a
întâmplat?

Îl privesc indiferentă.

— Pardon?

Începe să râdă.

— Doamne, accentul tău e atât de simpatic!

Liftul soseşte şi ne urcăm în el, dar sincronizarea nu este cea
mai bună, deoarece acum ne aflăm într-un spaţiu foarte mic,
puternic iluminat şi nicicum nu pot să ascund faptul că roşesc.

— Care este cel mai amuzant lucru care ţi s-a întâmplat?
repetă Noah.

Scoate din buzunar o căciulă groasă de lână pe care şi-o
îndeasă pe cap.

— Cum, dintotdeauna?

— Da.

Mintea mi se goleşte complet. În timp ce liftul începe să
coboare etajele, parcă mă uit la un ceas care face numărătoarea
inversă: 20, 19, 18... Care *este* cel mai amuzant lucru care mi s-a
întâmplat vreodată? 17, 16, 15... Apoi brusc îmi vine răspunsul şi
sunt atât de disperată să spun ceva încât zic pe nerăsuflate:

— Ziua Misterelor Magice!

— Cum ai zis? Noah se uită la mine.

Rahat! Simt că faţa mea e în flăcări.

— Ziua Misterelor Magice, mormăi privind intens ecranul

electronic al liftului. 10, 9, 8...

— Ce e Ziua Misterelor Magice?

5, 4, 3...

— Este o zi pe care au inventat-o părinţii mei când fratele
meu şi cu mine eram mici. O sărbătoream o dată pe an.

Liftul ajunge la parter şi uşa se deschide, dar Noah nu se
clinteşte.

— Şi ce se întâmpla de Ziua Misterelor Magice? întreabă.

Îndrăznesc să arunc o privire în dreptul lui. Spre
surprinderea mea, pare sincer interesat.

— Păi, de regulă se desfăşura într-o zi a săptămânii şi ne
luam liber de la şcoală. Tata făcea un tort uriaş al Misterelor
Magice, pe care îl mâncam la micul dejun, prânz şi cină. Era
una dintre reguli: de Ziua Misterelor Magice trebuia să mănânci
tort la fiecare masă. Cealaltă regulă era că trebuia să plecăm
într-un Tur al Misterelor Magice.

Noah zâmbeşte.

— Ca în cântecul celor de la Beatles.

Dau din cap.

— Da. Mama şi tata luau o hartă, unul dintre noi trebuia să
închidă ochii şi să pună un deget oriunde pe hartă, apoi plecam
cu toţii într-o aventură în acel loc.

Uşile liftului se închid din nou, iar Noah apasă grăbit pe
buton ca să le deschidă iar.

— Pare grozavă această Zi a Misterelor Magice, spune cu

nostalgie în glas.

Ieşim din lift într-o parcare subterană imensă.

— Într-adevăr, aşa era, îi răspund, uşurată de faptul că nu se lasă descurajat de tradiţiile cam smintite ale familiei mele. Îmi plăcea faptul că era secretul nostru. Că în timp ce ceilalţi mergeau la şcoală sau la serviciu, noi ne desfătam cu tort şi plecam în aventură. Îmi mai plăcea faptul că niciodată nu ştiam când se întâmpla. Părinţii ne luau prin surprindere.

— La fel ca o zi de Crăciun surpriză? întreabă Noah.

Mă uit la el şi zâmbesc.

— Da, exact.

Dă din cap şi, chiar în lumina difuză din parcare, îmi dau
seama că este impresionat.

— Totuşi nu trebuie să spui nimănui ce ţi-am zis, adaug eu.

Trebuia să jurăm că păstrăm secretul, deoarece părinţii mei
spuneau celor de la şcoală că suntem bolnavi.

Noah dă din cap.

— Prima regulă a Zilei Misterelor Magice: să nu vorbeşti
despre Ziua Misterelor Magice, spune pe un ton extrem de
serios.

— Exact.

Noah zâmbeşte.

— Şi, o mai sărbătoriţi?

Dau din cap şi încep să râd.

— Nu, nu am mai sărbătorit-o de ani de zile. Presupun că
suntem prea mari pentru aşa ceva.

Noah se încruntă.

— Cum ai putea să fii prea mare pentru Ziua Misterelor
Magice? Cum ai putea să fii prea mare pentru tort şi pentru
aventură?

Râd.

— Ai dreptate.

Noah scoate din buzunar cheia de la maşină şi apasă pe ea.

În faţa noastră, o camionetă Chevrolet începe să sune şi să
aprindă şi să stingă farurile.

— Câţi ani ai? întreabă Noah.

— Cincisprezece... aproape şaisprezece.

Pe loc, vocea mea interioară începe să o ia razna. *De ce ai spus "aproape şaisprezece"? O să pară că îl placi. O să pară...*

— Aşa. Iar eu am optsprezece, zice Noah. Categoric nu suntem prea mari pentru tort şi pentru aventură.

Ne ducem spre camionetă, iar eu mă îndrept rapid spre locul pasagerului. Noah mă urmează.

— Ce-ai zice dacă am sărbători astăzi Ziua Misterelor Magice, şopteşte conspirativ.

— Mă uit fix la el.

— Vorbeşti serios?

Dă din cap şi se uită înjur, ca şi cum s-ar asigura să nu ne audă careva.

— Deja am mâncat prăjitură, iar acum te pot duce într-un Tur Magic al Brooklyn-ului.

Nu mă pot stăpâni să nu zâmbesc.

— Ar fi minunat.

— Groooo-zav, mă corectează cu un pronunţat accent de New York. Acum eşti în Marele Măr[13], trebuie să spui "Va fi grooo-zav!"

— Va fi grooo-zav, spun în timp ce deschid uşa de la camione-tă şi dau să intru.

Noah se încruntă.

— Aha. Conduci tu?

— Cum? Nu. De ce spui asta...oh....

Mă uit imediat în maşină şi văd că totul e de-a-ndoaselea,
iar eu am deschis uşa şoferului. Miraculos însă, nu mă topesc de
ruşine.
— Îmi pare rău. Am uitat că voi aici conduceţi pe partea
greşită a drumului.

13 Big Apple, felul în care este supranumit orașul New York.

Mă strecor pe lângă Noah spre cealaltă parte a maşinii.

— Hei, nu noi suntem cei care conduc pe partea greşită a drumului, strigă el din partea cealaltă a maşinii. Conducem pe partea care trebuie, clar ca bună ziua.

Intru în maşină şi observ un carneţel boţit pe scaunul din dreapta. Îl ridic şi mă aşez. Mă simt atât de ciudat să stau pe partea aceasta fără să am volanul în faţă.

— Ah, stai. Am să iau eu asta, spune Noah luându-mi carnetul din mână şi punându-l în bordul maşinii.

Mă întreb ce secrete conţine acel carnet. Poate că Noah îmi este coleg de condei. Poate este poet. Are aer de poet, cu părul ciufulit şi cu ochii închişi la culoare. Arunc o privire prin camionetă şi mă copleşeşte din nou acel sentiment cum că aş fi într-un univers paralel ciudat. Pe bord sunt împrăştiate carcase de CD-uri, plectre[14], iar de oglinda retrovizoare atârnă un fir împletit de mărgele negre. Până şi camioneta lui Noah este demnă de un Rock-otastic.

— Aproape toată lumea conduce pe partea dreaptă a drumului, zice Noah, punând cheia în contact. Doar voi, britanicii, sunteţi cam singurii care mai conduceţi pe partea

stângă.

— Doar pentru că majoritatea face ceva nu înseamnă că este

şi bine, îi zic în timp ce îmi pun centura de siguranţă. Ce părere

ai despre război, despre faptul că elevii sunt obligaţi la şcoală să

facă ore de ştiinţe exacte sau despre Cola cu gust de cireşe?

Greşit, greşit, greşit.

— Cola cu gust de cireşe? întreabă Noah ridicând din

sprâncene.

14 Sau pană. Placă mică de metal, de os, de celuloid sau de alt material, cu

care se ciupesc coardele unor instrumente muzicale.

— Foarte greşit, îi răspund, strâmbându-mă. Are gust de
medicament.

Îmi dau seama doar când Noah iese spre Park Avenue că m-
am urcat într-o maşină fără să simt că intru în panică. Pare-se
că profilele bine conturate şi zâmbetele cu ochi sclipitori şi
gropiţe reuşesc să distragă atenţia mai bine decât orice alter-
ego de super erou şi tehnici de respiraţie. Imediat însă ce ne
apropiem de prima intersecţie mare simt că încep să tremur.
Ieri, în taxi, totul a fost bine, deoarece eram în spate făcută
sandviş între mama şi Elliot, dar faptul că stau în faţă mă face să
mă simt vulnerabilă şi expusă.

— Deci, eşti la liceu? îl întreb, prinzându-mă strâns de
mânerele scaunului.

Noah dă din cap.

— Naaa, mi-am luat liber o vreme de la şcoală.

— Adică ţi-ai îngheţat anul?

— Într-un fel. Aşadar, domniţă Penny, dacă ai fi un instrument muzical, ce ai fi?

Îmi dau seama că Noah nu se dă în vânt după întrebările
standard.

— Un instrument muzical?

— Î-hî.

Un taxi trece ca fulgerul pe lângă noi pe banda interioară şi
simt cum inima mi se opreşte pentru o secundă. Închid ochii şi
încerc să pretind că nu suntem în maşină, pe stradă, unde
putem oricând să murim.

— Violoncel, spun doar pentru că este instrumentul meu
preferat.

— Eram sigur, spune Noah.

Deschid ochii cât să mă uit dintr-o parte la el.

— De ce?

— Fiindcă sunt frumoase şi misterioase.

Apoi se întâmplă cel mai ciudat lucru: faţa lui Noah se
aprinde, atât de tare s-a înroşit.

— Oricum, nu ai de gând să mă întrebi ce instrument aş fi
eu? spune, din nou stăpân pe sine.

Mă simt foarte ciudat. Ca şi cum tocmai s-a întâmplat ceva
foarte important, dar eu nu îmi dau seama ce anume.

— Dacă ai fi un instrument muzical, ce ai alege să fii? întreb
eu.

— Presupun că astăzi aş fi o trompetă.

— Astăzi?

— Da. Trec prin faze muzicale diferite. Ieri a fost categoric
ziua tobei mari, astăzi, însă, mă simt mai mult trompetă.

— Înţeleg, îi spun, când, de fapt nu înţelegeam deloc. Şi, de
ce trompetă?

— Pentru că trompetele au întotdeauna un sunet atât de
vesel. Ascultă!

Apasă butonul de play al aparatului stereo. Maşina răsună
de notele cântate de o trompetă. Deşi nu recunosc piesa, am
ascultat destul din colecţia de muzică a lui tata ca să îmi dau
seama că este jazz. Iar Noah are dreptate. Trompeta chiar are

un sunet vesel, după cum auzeam. Dă volumul mai încet şi se
uită la mine.

— Vom trece în curând peste Podul Brooklyn. L-ai mai
văzut?

Dau din cap.

— Nu. Am ajuns doar ieri. Nu am prea apucat să vizitez
nimic.

— Nu? Noah se uită la mine, eu dau din nou din cap. Atunci este foarte bine că azi este Ziua Misterelor Magice, nu-i aşa?

Dau să răspund, când văd o maşină care iese ca o săgeată de după un colţ şi se îndreaptă direct spre mine.

— Oh, nu! strig, ridicându-mi mâinile de frică.

Noah râde.

— Este în regulă. Au voie să conducă pe partea aceasta.

Aminteşte-ţi că suntem pe partea *dreaptă* a drumului.

Simt cum corpul îmi îngheaţă pe scaun, dar mintea mea parcurge în spirală drumul înapoi spre acea noapte rece şi ploioasă, spre maşina care se răstoarnă. Ţipătul mamei, lumea întreagă răsucindu-se cu susul în jos. *Stai liniştită*, mă îndeamnă vocea mea interioară. N*u te speria. Gândeşte-te la Oceania cea Puternică*. Dar vocea mea calmă se pierde şi acum, tot ce aud e doar scrâşnetul ascuţit ale frânelor şi ţipetele mele după mama şi după tata. Îmi muşc buza de jos ca să nu încep să plâng. Dar nu ajută. E ca şi cum sunt bântuită de accident. Pur şi simplu, nu mi-l pot scoate din minte. Simt în tot corpul o căldură toropitoare, pustiindu-mă precum un incendiu de

pădure. Nu pot înghiţi. Nu pot respira. Trebuie să ies din
maşină. Simt că o să mor.

— Cred că te cam sperie, să fie totul invers faţă de cum eşti
obişnuită, continuă Noah.

Vocea lui se aude tot mai slab și înfundat, sub țiuiturile
care-mi chinuie urechile.

Închid ochii şi mă fac una cu scaunul. Simt cum lacrimile
îmi lasă dâre pe obrajii fierbinţi şi vreau să urlu de disperare. De
ce nu se opreşte chinul acesta? De ce se întâmplă mereu? De ce
nu pot să-mi revin după accident?

CAPITOLUL OPTSPREZECE

— Hei! Te simţi bine?

Dintr-odată, vocea lui Noah se aude mai pătrunzător.

Încerc să-mi mişc capul, însă tot corpul este paralizat. Simt cum maşina se întoarce şi apoi se opreşte. Deschid precaută ochii. Am oprit pe o stradă laterală, mărginită de clădiri impozante. Noah mă priveşte fix; pare foarte îngrijorat.

— Îmi p-pare r-rău, mă bâlbâi, iar dinţii încep să îmi clănţănească.

Brusc, în câteva secunde, starea de fierbinţeală s-a transformat în fiori reci.

Noah se apleacă spre partea din spate a maşinii şi ia de acolo un pled scoţian.

— Poftim, îmi spune, punându-mi pătura peste genunchi.

Trag pătura peste umeri şi mă învelesc strâns în ea.

— Îţi mulţumesc.

— Ce s-a întâmplat adineauri?

Vocea lui e atât de blândă şi arată atâta îngrijorare, încât fac eforturi uriaşe să nu mă topesc în propriile lacrimi.

— Îmi pare rău, îi spun din nou.

Se pare că doar atât sunt în stare să scot pe gură.

Noah îşi dă părul la o parte de pe faţă şi mă priveşte pătrunzător.

— Nu mai spune asta. Nu ai niciun motiv ca să îţi pară rău.

Ce s-a întâmplat?

Corpul meu tremură încă nestăpânit. Mă simt strivită de atâta dezamăgire. Nu pot să cred că după ce am trecut cu bine de călătoria cu avionul, mi se întâmplă, din nou, un astfel de

episod. Aşa va fi viaţa mea de acum înainte? Chinuită de atacuri
de panică idioate?

Noah deschide torpedoul şi începe să cotrobăiască pe acolo.

Scoate o ciocolată.

— Ai nevoie de ceva dulce, îmi zice desfăcând ambalajul şi
întinzându-mi ciocolata.

Mă forţez să iau o înghiţitură. Noah are dreptate, încep să
mă simt puţin mai bine imediat ce simt cum se topeşte în gură.

— Îmi...

— Dacă mai spui "îmi pare rău" o singură dată va trebui să
te oblig să asculţi muzica preferată a lui Sadie Lee, o baladă
western country, şi nu cred că ai vrea asta, îmi spune Noah. Se
numeşte "Ai aruncat în toaleta disperării inima mea plină de
regrete[15]" .

— Bine atunci, nu îmi pare rău, îi spun zâmbind fără vlagă.

— Bine. Acum spune-mi ce s-a întâmplat?

— Am... am avut un accident de maşină cu ceva vreme în
urmă şi de atunci am încontinuu aceste atacuri de panică
nenorocite. Îmi pare atât de r....

— N-o spune!

Arunc o privire spre Noah. Pare în continuare îngrijorat.

— Cam aiurea, zice el. Ar fi trebuit să spui ceva... înainte să
ne urcăm în maşină.

— Ştiu, dar ca să fiu sinceră, am uitat. Mă simţeam atât de
bine...

— Vorbeşti serios?

Mă uit la Noah şi dau din cap. Zâmbeşte puţin. Apoi faţa îi
redevine serioasă.

15 *You flushed my sorry heart down the toilet of despair* (în original).

— Cum vrei să facem? Lăsăm maşina undeva şi mergem cu
metroul? Vrei să te duc înapoi la hotel?

— Nu.

Chiar dacă mă simt fără vlagă după atacul de panică, ştiu
sigur un singur lucru: nu vreau ca aventura mea cu Noah să se
încheie.

Stăm o vreme în linişte, mă rog, în câtă linişte îţi oferă New
York-ul în diversitatea de sirene, claxoane şi strigăte care se aud
în fundal. În mod ciudat, nu a fost deloc un moment stânjenitor. Chiar dacă am avut o criză de paroxism în prezenţa
unui băiat pe care îl plac cu adevărat, la nici o oră de când l-am
întâlnit, nu mă simt deloc aşa cum m-am simţit cu Ollie atunci
la cafenea sau pe plajă. Din nu ştiu ce motiv bizar, nu simt să
mă macine vreun sentiment de jenă. Noah are ceva ce mă face
să mă simt în siguranţă.

— Am o idee, spune Noah, rupând în cele din urmă tăcerea.

Îl privesc plină de speranţă.

— Ce-ai zice să mergem tot cu maşina, dar de data aceasta
eu am să conduc foarte încet şi îţi voi spune tot ceea ce urmează
să fac. Aşa că dacă trebuie să fac un viraj, te anunţ că trebuie să

fac un viraj sau dacă observ că pe drum apare ceva ce te-ar
putea panica, îţi spun.

— Bine, dau din cap.

— Nu va dura la nesfârşit, să știi.

— Ce anume?

— Să te simţi aşa. Crede-mă. Ştii vorba aceea, că “timpul le
vindecă pe toate”?

Îi fac semn din cap că da.

Noah se suceşte pe scaun astfel încât să fie exact în faţa mea.

— Am urât expresia asta prima dată când mi-a spus-o
cineva. Credeam că nu sunt decât nişte vorbe goale pe care
oamenii ţi le spun ca să te simţi mai bine. Dar este adevărat.
Timpul chiar vindecă bine totul. Te vei simţi mai bine.

Ceva din siguranţa tonului cu care îmi vorbeşte şi a felului în
care mă priveşte mă face să-l cred fără nici cea mai mică urmă
de îndoială.

— Îţi mulţumesc, îi şoptesc.

— Cu plăcere zice şi răsuceşte cheia în contact. Şi acum,
facem aşa cum am zis?

— Da, îi răspund, încercând să imprim vocii mele cât mai
multă siguranţă.

Aşa că ne continuăm lin drumul prin Manhattan, în timp ce
Noah explică fără întrerupere, exact ca un ghid turistic, doar că
în loc să îmi arate punctele de atracţie îmi spune când o face la
stânga sau când se apropie de o intersecţie.

Am ajuns pe Podul Brooklyn şi am sentimentul că am reuşit
să pun capac fricilor mele la fel cum reuşeşti să închizi o valiză
prea plină aşezându-te pe ea. Sunt atât de bucuroasă, deoarece
podul este uimitor. La fiecare capăt sunt nişte arcuri gotice

uriaşe, la fel ca la intrarea într-un castel vechi şi totul este
înconjurat cu traverse de oţel şi-ţi creează impresia că mergi cu
maşina printr-o colivie lungă, ceea ce este grozav, fiindcă mă
face să mă simt mult mai bine. Priveliştea îţi taie respiraţia.

— Te simţi bine? întreabă Noah când ajungem pe la
jumătatea podului.

Dau din cap, fără să fiu în stare să-mi dezlipesc ochii de la
contururile care se desfăşurau în fata mea. Dacă în Manhattan
clădirile sunt strălucitoare, făcute din oglinzi şi piatră albă, în
Brooklyn clădirile sunt construite din cărămizi maro şi roşii,

care arată minunat aşa cum se profilează pe cerul albastru.

Exact ca frunzele copacilor toamna.

— Bine-ai venit în oraşul meu, îmi spune Noah, când

ajungem la ultimul arc de pe pod.

Mă întorc şi-l privesc.

— Locuieşti aici?

— Sigur că da. Aşadar, ce părere ai?

— Îmi place la nebunie. Îmi aminteşte de toamnă.

De ce ai spus asta? De ce n-ai putea vorbi normal? strigă

instantaneu vocea mea interioară.

— Culorile, zice Noah.

— Da, răspund răsuflând uşurată că înţelege ce încerc să

spun.

— Înţeleg. Pe mine părul tău mă duce cu gândul la toamnă.

Îl privesc nedumerită.

— Toamna are cele mai frumoase culori.

Îmi îndrept privirea în altă direcţie, dar abia îmi pot stăpâni

un zâmbet în colţul gurii.

Ieşim de pe pod, iar Noah îi dă înainte cu poveştile despre

intersecţii şi viraje, până când ajungem într-un cartier de

locuinţe foarte liniştit, cu străzi mai înguste mărginite de

copaci. Simt din nou că mă destind cu adevărat.

— Mulţumesc, îi spun privind pe geam la şirurile de case cu

faţade din cărămidă roşiatică. Mă simt mult mai bine acum.

Noah îmi zâmbeşte.

— Pentru nimic. Să mergem să luăm tiara şi să ne
continuăm apoi Turneul Misterelor.

— Bun plan.

Noah virează pe o stradă cu multe cafenele şi magazine
extravagante. O variantă americană a zonei Lanes din Londra.

Opreşte maşina într-o parcare, se întoarce spre mine şi
zâmbeşte.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Dau din cap.

— Categoric, da.

Se întinde în spatele maşinii după geaca de piele cu aspect
uzat şi se îmbracă. Apoi se uită în stânga şi în dreapta pe stradă,
ca şi cum ar verifica ceva şi coboară din maşină cu mine după
el. Mă bucur să simt din nou pământul sub picioare. Iau o gură
de aer proaspăt şi rece.

— Magazinul este exact aici, spune Noah arătând în faţă.

Când trecem pe lângă un anticariat, uşa se deschide şi din
magazin iese o tânără. Se uită la Noah şi zâmbeşte de parcă l-ar
cunoaşte, dar el îşi continuă drumul cu paşi mari.

— Cred că am trecut pe lângă cineva care te cunoaşte, îi
spun în timp ce aproape alerg ca să ţin pasul cu el.

— Cum? mă întreabă distrat.

— Fata aceea, pe lângă care am trecut.

Mă uit în urmă şi văd că fata stă încă în faţa magazinului,
uitându-se după noi.

— Nu, nu cred.

Îşi trage în sus gulerul de la haină ca să nu-i fie frig.

— Am ajuns.

Stăm în faţa unui magazin care se numeşte “Rătăciţi în

timp”. Vitrina este ticsită de adevărate comori vechi. Noah
deschide uşa şi mă zoreşte. Parcă aş păşi în interiorul peşterii
lui Aladdin. Oriunde privesc găsesc ceva ce mă îndeamnă să fac
o poză: o maşină veche de cusut, un gramofon, cuiere pline de
haine *vintage*. Elliot s-ar simţi ca peştele în apă aici. Simt un fior
pătrunzător, ce mă umple de melancolie, şi mă întreb cum se

simte Elliot cu tata. Abia aştept să-l văd din nou şi să-i
povestesc despre Noah.

În timp ce merg după Noah prim magazin, observ o păpuşă
de porţelan îmbrăcată într-o rochiţă de catifea verde închis cu
guleraş din dantelă albă, ce a început să se îngălbenească din
cauza trecerii timpului. Are părul lung şi mătăsos, exact în
nuanţa castaniu-aurie a părului meu. Are chiar şi pistrui pictaţi
pe nas. Păpuşa e aşezată pe nişte cărţi vechi, iar capul îi stă uşor
înclinat într-o parte, făcând-o să pară foarte tristă. Scot pe loc
aparatul de fotografiat şi îi fac o poză. Când se declanşează
bliţul, Noah sare ca ars, se întoarce şi se uită la mine.

Se linişteşte imediat.

— Pare atât de tristă. Mă întreb cum a ajuns aici. Sunt
sigură că îi e dor de stăpânul ei.

Ridic păpuşa şi îi aranjez rochia.

— Urăsc ideea de a abandona jucării. Când eram mai mică,
am vrut să deschid un orfelinat pentru jucării. Dar totul a
scăpat puţin de sub control, fiindcă de câte ori treceam pe lângă
vreun târg organizat de şcoală sau un magazin cu scop caritabil,
voiam să salvez toate jucăriile pe care le găseam acolo.

Nu mai bate câmpii, se repede brusc vocea mea interioară.

Pun păpuşa înapoi pe teancul de cărţi.

— Ştiu exact ce vrei să spui, spune Noah.

Îl privesc plină de speranţă.

— Ştii?

— I-hî. Doar că în cazul meu e vorba de instrumente muzicale. Nu suport să văd o chitară năpăstuită într-un magazin de produse la mâna a doua. Instrumentele sunt făcute să te bucure când cânţi la ele.

Dau din cap.

— La fel cum şi jucăriile sunt făcute să te bucure când te joci
cu ele.

— Exact.

Ne privim şi ne zâmbim, moment în care mă încearcă un
sentiment straniu, ca şi cum, la un nivel invizibil, o parte din
mine s-a acordat ca un instrument muzical cu o parte din Noah.

Ne îndreptăm amândoi spre tejgheaua din capătul
magazinului. Un bărbat în vârstă cu o mustaţă albă, răsucită,
impresionantă, stă în spatele ei şi citeşte o carte.

— Da, spune fără să se uite la noi.

— Am venit să luăm tiara pentru nuntă, spune Noah,
uitându-se la bucata de hârtie pe care i-o dăduse mama.

— Aşa, carevasăzică!

Bărbatul îşi aşază cartea cu grijă pe tejghea şi ne priveşte
pătrunzător peste ochelari.

Noah şi cu mine ne uităm cu coada ochiului unul la celălalt,
iar eu abia mă abţin să nu chicotesc.

— Nu sunteţi un pic prea tineri ca să vă puneţi pirostriile?

Bărbatul continuă să ne fixeze cu privirea.

— Nu este pentru nunta *noastră*, zice Noah.

— Nu, nu noi ne căsătorim, spun şi eu, poate un pic prea
avântat.

Noah mă priveşte încruntat.

— Vrei să spui că nu te-ai mărita cu mine?

— Nu... eu... da... eu, faţa mea începe să prindă toate
nuanţele de roşu din spectru.

— După ce că suntem împreună de... Noah se opreşte şi se
uită la ceas, o oră întreagă şi cincizeci şi şapte de minute.

— Îmi pare rău, zic şi eu, cântându-i în strună. Ştiu că pare
o eternitate, dar nu sunt pregătită pentru un asemenea
angajament.

Noah se uită la bărbat şi oftează.

— Inima mea este frântă... frântă.

Bărbatul ridică din sprâncenele lui albe şi se uită la noi. Apoi
dă din cap, se ridică şi dispare în spatele magazinului.

Noah şi cu mine ne privim cu coada ochiului.

— Unde a plecat? întreb eu.

Noah ridică din umeri.

— Probabil nu a mai suportat cruzimea ta. Probabil s-a dus
acolo în spate să verse lacrimi amare. Probabil...

— Poftiţi...

Bărbatul revine în magazin cu o cutie pătrată. Pune cutia pe
tejghea şi îi scoate capacul. În cutie, aşezată pe o pernuţă din
satin roz deschis, văd o tiară superbă, cu perle ca nişte lacrimi
catifelate. Este chiar mai frumoasă decât tiara iniţială. Oftez
uşurată în numele mamei şi a lui Cindy.

— E perfectă, spun eu.

Noah dă şi el din cap, în semn că este de acord.

— Cred că mama a plătit deja cu cardul de credit, spun
proprietarului magazinului.

— Da, a plătit.

Pune înapoi capacul cutiei, iar cutia o pune într-o pungă de

hârtie.

— Mulţumesc, îi spunem la unison Noah şi cu mine.

— Cu plăcere, mormăie bărbatul, întorcându-se la cartea lui.

— Să aveţi o zi bună, spune Noah cu o voce prefăcut veselă.

Bărbatul nu scoate un cuvânt.

— Uau, dar tare prietenos a mai fost, şoptesc plină de
sarcasm în timp ce ne îndreptăm spre uşă.

— Face parte din farmecul New York-ului, şopteşte Noah la
rândul lui.

Vreau să deschid uşa, dar simt cum întinde braţul pe lângă
mine ca să o deschidă el.

— Nu te îngrijora, nu suntem toţi ca el, îmi spune.

Şi nu ştiu de ce, dar felul în care a rostit aceste cuvinte m-a
făcut să freamăt de emoţie.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Faptul că dau cu nasul de aerul rece de afară mă ajută să-mi aduc pulsul undeva la normal. Cerul se umple de nori albi, iar oamenii de pe stradă merg grăbiţi, cu capetele în pământ, ferindu-se de adierea vântului rece.

— Ţi-e foame? mă întreabă Noah.

Dau din cap. Acum că mă gândesc, sunt lihnită.

— Perfect. Ştiu un loc grozav unde putem merge, iar acolo găsim şi mâncare, şi aventură.

Se uită la mine şi zâmbeşte, iar eu simt din nou acel fior de emoţie.

— Mâncare *şi* aventură, spun eu încercând cu o glumă să revin la o stare de ne-înfiorare.

— I-hî. Locul acesta pare să fi fost creat exact pentru Ziua Misterelor Magice.

— Păi atunci să mergem acolo imediat.

Când ne întoarcem la maşină, o văd din nou pe fata din anticariat. Acum stă în faţa unei cafenele şi vorbeşte la telefon. Când ne vede, începe să se holbeze de-a binelea la Noah.

— Aceasta este fata de care ţi-am spus, cea care am crezut că te cunoaşte.

Noah se uită scurt la fată şi-şi trage căciula pe ochi.

— N-am mai văzut-o până acum, mormăie, grăbind pasul.

Când trecem pe lângă fată, mă uit cu coada ochiului la ea.

— Ba este, spune plină de însufleţire persoanei cu care vorbeşte la telefon, fără să-și ia ochii de la Noah.

Apoi îmi dau seama ce se întâmplă. El arată atât de bine, că acest lucru se întâmplă probabil mereu. Atrage privirile fetelor ca un adevărat magnet. Brusc mă săgetează un sentiment de

tristeţe. De ce am fluturi în stomac pentru cineva ca Noah?

După câte ştiu, ar putea foarte bine să aibă prietenă. *Trebuie* să aibă prietenă. Cum s-ar putea ca cineva care are aşa o structură osoasă şi aşa un zâmbet să nu aibă prietenă?

— Ce cu faţa aceasta tristă? întreabă Noah când intrăm în maşină.

— Nu sunt tristă, îi răspund cât pot de natural, privind pe geam.

Fata se îndreaptă acum spre noi, cu telefonul tot în mână.

— Bine, să mergem, spune repede Noah, ieşind cu maşina pe stradă.

Din instinct, mă prind strâns de scaun. Din fericire, un telefon de la mama îmi distrage atenţia la momentul oportun.

— Ai luat-o? mă întreabă fără să spună măcar *Bună ziua*.

— Da şi e minunată, îi spun. Chiar mai frumoasă decât prima.

Aud cum oftează uşurată.

— Noah şi cu mine mergem să mâncăm ceva de prânz, îi spun, rugându-mă să nu aibă nevoie să o ajut cu ceva.

— Ce spui? Of, aştepţi puţin, te rog, draga mea?

— Sigur.

Aud chiote stridente şi râsete de copii.

— Nu dansaţi pe masă, o aud pe mama strigând. Scuză-mă,

Penny, sunt fetiţele cu flori. Sunt cât se poate de... *pline de viaţă*. Ce spuneai?

— E în regulă dacă merg cu Noah să mâncăm ceva?

— Nu! strigă mama. Nu pune ciocolată pe rochiţă! Of, Penny, jur că înnebunesc dacă mamele lor nu se întorc mai repede. Da, sigur că poţi să mergi la masă. Tatăl tău tocmai mi-a trimis un mesaj că el şi Elliot s-au dus să vadă un film în Times

Square, aşa că nu te grăbi. Simte-te bine, îmi spune pe un ton
meditativ.

Chiotele din fundal ating culmea agitaţiei.

— Mersi, mama. Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Nu! Nu mâncaţi florile!

Suntem acum într-o zonă industrială. Din când în când
zăresc printre clădiri luciul unei ape.

— Totul în regulă? întreabă Noah.

— Da. Cred că mama e pe punctul să facă o criză de nervi,
dar mi-a spus că pot să stau cât vreau.

— Grozav. Noah se uită la mine. Vreau să spun că e grozav
că poţi să stai cât vrei, nu grozav că e pe punctul să facă o criză
de nervi. Dar nu te îngrijora. E imposibil să faci o criză de nervi
dacă Sadie Lee e lângă tine. Este ca o păturică pufoasă,
liniştitoare care umblă, vorbeşte şi găteşte.

Râd.

— Pare bunica perfectă.

— Oh, chiar este.

Ceva din felul foarte serios în care a vorbit mă face să mă uit
la el, dar nu lasă să i se citească nimic pe faţă şi privirea îi este
aţintită înainte, la drum.

— Deci, în intersecţia aceea am să o fac la stânga şi am cam
ajuns, îmi spune.

— Aha.

În jurul nostru sunt numai depozite care arată sinistru şi nu
prea zăreşti picior de om prin zonă. Nu văd nimic ce ar putea
aduce a sălaş în care să găseşti şi hrană şi aventură, dar poate că
după ce ajungem după colţ, vom dispărea în inima unui cartier
ticsit de magazine şi cafenele excentrice de modă veche.

În schimb, după ce ajungem după colţ, intrăm într-o zonă
industrială în care stau adunate deşeuri şi unde vezi peste tot
tomberoane pline cu gunoaie şi rotocoale de frunze uscate luate
de vânt. Mă rog, de fapt nu era niciun rotocol de frunze, deşi,
categoric, e un loc în care ai putea foarte bine să le găseşti.

Noah parchează lângă o clădire pentru depozite care pare
abandonată de mult timp. Pereţii stau să se prăbuşească şi sunt
acoperiţi cu desene graffiti estompate ca nişte tatuaje vechi.
Majoritatea geamurilor sunt acoperite cu tablă zincată, iar cele
câteva rămase neacoperite sunt închise cu drugi grei de metal.
Până şi copacii care erau împrăştiaţi pe ici pe acolo erau
neîngrijiţi, nu aveau frunze şi se profilau ca nişte fusuri pe
clădirile din cărămidă nisipie.

— Ştiu că arată cam dubios, zice Noah făcând poate
afirmaţia cea mai fără echivoc a anului. Odată trecut pragul, vei
vedea că este o cu totul altă poveste.

— O să intrăm… acolo?

Mă holbez la clădire. Singura dată când am mai văzut ceva
asemănător a fost în cele mai îngrozitoare scene ale unor filme

de groază şi de obicei în ele erau implicaţi psihopaţi cu arme.

Sau, o dată, cu o drujbă.

Noah râde.

— O să-ţi placă, vei vedea.

Mă întorc spre el. Poate că este nebun cu adevărat şi nu într-

un sens bun.

— Dar c-ce e? mă bâlbâi.

— Te duc într-o cafenea secretă... pentru artişti, îmi spune.

Recunosc. Acum sunt interesată.

— Serios?

— Da. Nimeni nu ştie că se află aici. Nu-i fac reclamă. E cu
circuit închis.

— Şi atunci tu de unde ştii că e aici?

Deşi ideea unei cafenele exclusiviste, pentru artişti mă
intrigă, nu sunt întru totul convinsă.

— Pe vremuri, tata avea aici un studio de creaţie, îmi spune
Noah, scoţând cheile din contact. Întreaga clădire e plină de
studiouri ale artiştilor. Totul a început în anii şaptezeci, când
clădirea era goală şi nişte artişti s-au îngrămădit să-şi facă
studiourile aici. Apoi, în anii nouăzeci, când autorităţile au
încercat să o dea jos cu buldozerele, comunitatea artistică s-a
mobilizat şi a protestat împotriva demolării, iar primarul a
acordat clădirii statut special.

— Uau!

Noah dă din cap.

— Acesta este adevăratul New York, spune meditativ. Locuri
ca acesta. Este locul meu preferat din lume, adaugă el.

La gândul că mă duce în locul care îi place cel mai mult din
toată lumea, simt din nou fluturi în stomac.

— În plus, m-am gândit că e locul perfect pentru Ziua
Misterelor Magice: este secret şi are şi tort.

— E perfect, zic, iar Noah zâmbeşte şmechereşte.

Coborâm din maşină, iar vântul îngheţat suflă atât de puternic încât încep să tremur.

— Ţi-e frig? mă întreabă Noah.

Îi fac semn că da.

— Doar un pic.

Îşi scoate fularul.

— Poftim.

Rămân nemişcată, ca o stană de piatră în timp ce el îmi
pune fularul în jurul gâtului. E atât de aproape de mine că nu
îndrăznesc să-mi ridic privirea de jos. Apoi privesc în sus şi
pentru o fracţiune de secundă ne privim unul în ochii celuilalt.
Şi... clic... simt din nou cum o parte din mine e în armonie cu o
parte din el.

— Vino.

Își aşază blând mâna pe spatele meu, jos, ghidându-mă
printr-o crăpătură în gardul de metal care înconjura clădirea.
Ne târâm pe un mal abrupt acoperit de plante şi de iarbă aspră
şi ajungem la o uşă mare, din metal. Lângă uşă este un interfon
vechi. Noah apasă pe nişte numere şi se aude un clichet.
Împinge uşa şi mă conduce înăuntru. Ne aflăm într-un coridor
din beton luminat doar de pâlpâirea brutală a becurilor cu
neon. Singurul lucru atrăgător este graffiti-ul de pe perete. Nu
este ca cel şters, de afară. Acestea sunt adevărate opere de artă,
desene murale care se întind pe toată suprafaţa coridorului.

O uşă se deschide din perete şi de acolo apare o femeie. E
îmbrăcată într-o rochie vopsită în tehnica batik, iar părul îi este

împletit pe spate în sute de cosiţe. E atât de plăcut să văd pe
cineva care pare atât de senin, plin de culoare şi prietenos, încât
recâştig pe loc sentimentul de linişte şi de încredere.

— Noah! strigă femeia cum îl vede.

— Salut, Dorothy! Cum îţi mai merge?

— Minunat! Tocmai am aflat că mi-au fost acceptate două
piese pentru o expoziţie din centru.

— E grozav!

Noah o îmbrăţişează. Apoi se întoarce spre mine.

— Ea e prietena mea, Penny. A venit tocmai din Marea
Britanie. Am vrut să o aduc într-un loc special ca să mâncăm la
prânz.

Dorothy îmi zâmbeşte afectuos.

— Păi aţi venit în locul potrivit. Bine ai venit în New York, draga mea.

— Mulţumesc.

— În regulă. Vorbim mai târziu, acum trebuie să mă
întâlnesc cu cei de la galerie. Bravo, Noah! Sunt foarte mândră
de tine.

Dorothy îl mai îmbrăţişează o dată şi se îndepărtează pe
coridor.

Noah pare tare jenat când se întoarce spre mine.

— Haide, vino să mâncăm.

Îl urmez spre o uşă din capătul coridorului care se deschide
spre o casă a scărilor.

— Cafeneaua e jos, la subsol, îmi explică în timp ce ţine uşa
ca să trec.

— De ce e mândră de tine Dorothy? îl întreb în timp ce
coborâm treptele de ciment.

— Eh, era doar o glumă, zice Noah.

— Ce vrei să spui?

— Cred că din cauză că eram cu tine.

Îl privesc nedumerită.

— Pentru că eşti fată, îmi răspunde şi obrajii încep să i se-

nroşească uşor. Întotdeauna mă bate la cap că ar trebui să am o
prietenă... nu că tu ai fi prietena mea, adaugă el grăbit, iar
obrajii i se înroşesc şi mai tare.

— Sigur că nu, îi răspund apoi ne privim o fracţiune de
secundă.

El ridică din umeri, apoi mergem mai departe.

Nu am cum să nu simt cu mă inundă fericirea, din vârful degetelor de la picioare până în creştetul capului. Pentru că deşi e Rock-otastic, deşi locuieşte în cu totul altă ţară, pe un cu totul alt continent şi cu toate că în două zile mă întorc acasă, fără ca probabil să-l mai văd vreodată, o parte din mine sare în sus de bucurie. Nu are prietenă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Odată ajunşi jos, Noah mă conduce spre o uşă.

— La început va fi foarte întuneric, îmi spune. E vreo problemă?

Dau din cap. Mă gândesc însă că par foarte speriată, deoarece mă ia imediat de mână.

— Nu te teme, îmi zice. Trebuie să fie întuneric pentru ca efectul să fie complet.

— Bine, îi răspund, fără să am habar despre ce vorbeşte, dar e în regulă… totul va fi bine acum… mâna lui e atât de caldă şi de puternică.

— Eşti pregătită? mă întreabă.

— Da.

îl aud cum apasă pe un întrerupător şi, dintr-odată, parcă stăm în mijlocul unei lumi subacvatice. Cel puţin aşa se simte.

Tot coridorul a fost pictat ca să semene cu un peisaj marin.

Pereţii închişi la culoare strălucesc de imagini fosforescente cu peşti, cochilii şi fâşii verzi-smarald de iarbă de mare.

— Sunt realizate cu o vopsea specială, îmi explică Noah, pentru ca lumina ultravioletă care vine din tavan să le facă să strălucească.

Se uită la mine plin de speranţă.

— Îţi place?

— La nebunie, îi răspund în timp ce mă răsucesc pe călcâie
ca să pot cuprinde totul cu privirea.

Fiecare peştişor, fiecare cochilie, fiecare detaliu, cât de mic,
erau în sine o operă de artă.

— E incredibil.

— Cum te face să te simţi? întreabă Noah încetişor.

Mă întorc spre el.

— Cum mă face să mă simt?

El face semn din cap.

— Da. Tata obişnuia să-mi spună că trebuie să te întrebi
mereu cum te face arta să te simţi.

Privesc din nou pereţii scânteietori.

— Mă face să mă simt calmă si liniştită. Și mă mai face să
simt că sunt într-o lume magică... parcă aş fi o sirenă.

Ceva din întunericul acela îmi dă curaj să spun exact ce
cred, fără să trebuiască să mă cenzurez doar ca să par grozavă.

— Chiar arăţi ca o sirenă, îmi spune Noah.

— Chiar asa?

— Da. Pentru că ai părul lung şi cârlionţat.

Zâmbesc. Ani de zile mi-am criticat părul: ba că e prea
roşcat, ba că e prea lung, ba că e prea cârlionţat. Acum stau însă
să mă gândesc că nu e deloc “prea” nicicum.

— Mă bucur totuşi că nu ai coadă cu solzi, îmi spune Noah
strângându-mă de mână.

Ah, da, v-am spus oare că încă mă ţine de mână?

Simt din nou fâlfâiri blânde în stomac, ca și cum aș avea
acolo nişte zâne care dau din aripioare, pline de încântare.

— Da, şi eu mă bucur, îi răspund blajin.

— Vino, vreau să-ți arăt ceva.

Noah mă conduce pe lângă fundul mării, trecem de cufărul

cu comori care dă pe dinafară de aur şi de o ancoră veche pe
care scrie Titanic.

— Vezi steaua de mare?

Noah arată spre o stea de mare turcoaz care zâmbeşte larg.

— Da.

— Eu am pictat-o.

— Cum? Vorbeşti serios? Tu ai făcut tot ce e aici? mă uit fix
în ochii lui, uimită.

El dă din cap.

— Nu, tatăl meu a pictat totul, dar m-a lăsat să fac eu steluţa
de mare. Aveam doar zece ani atunci.

— Cred că a fost fain de tot.

— Aşa e. Nu m-a lăsat să văd nimic în lumina neonului,
până nu a terminat totul. Ai văzut cum te-am adus aici prin
întuneric?

Fac semn din cap.

— Exact aşa a făcut şi el cu mine. Nu voi uita niciodată.

Noah zâmbeşte, dar într-un fel este și trist.

— Sunt sigură. Ei, nici eu noi uita vreodată, îi spun.

Mă priveşte fix în ochi pentru o clipă, vrând parcă să-mi
spună ceva, dar apoi îmi dă drumul la mână.

— Vino, hai să mâncăm.

Merg pe urmele lui, pe lângă adâncul magic al mării,
întrebându-mă ce s-a întâmplat. La capătul coridorului este
pictată o caracatiţă ale cărei tentacule strălucesc în toate
culorile curcubeului. Pe măsură ce ne apropiem aud sunetul
înfundat al vocilor şi clinchetul tacâmurilor.

Noah se întoarce spre mine şi zâmbeşte.

— Eşti pregătită?

— Da.

Întinde mâna spre ceea ce pare să fie nasul caracatiţei care
iese în afară şi îl răsuceşte. O uşă tainică se deschide. Nasul
caracatiţei era de fapt un mâner.

Noah îmi face semn să-l urmez. În momentul acesta nu ştiu
ce să mai cred. Mă simt ca Alice în Ţara Minunilor când cade în

vizuina iepurelui. Nu m-ar surprinde câtuşi de puţin să văd că
de cealaltă parte a uşii estre o petrecere a unui pălărier nebun.

— Oh, uau!

Îl urmez pe Noah în cafenea şi fac ochii mari de uimire.

Încăperea este întunecată, plină de scaune retro care nu se
potrivesc unul cu celălalt, dar stau îngrămădite în jurul unor
mese butucănoase din lemn. În mijlocul fiecărei mese pâlpâie
lumânări a căror ceară se scurge pe lateralele sticlelor de vin în
care sunt puse. În afară de câteva lămpi împrăştiate din loc în
loc, cam asta era lumina în tot localul. Pereţii sunt pictaţi în
roşu închis şi sunt plini de fotografii înrămate sau de tablouri.

Locul nu doar arată uimitor, dar şi miroase extraordinar: un
amestec consistent de roşii, ierburi şi pâine proaspăt făcută.

— Îţi plac pastele? mă întreabă Noah.

Dau din cap, prea ocupată să mă îmbăt cu priveliştea din
faţa ochilor mei ca să spun ceva.

— Super. Au paste aici. Bucătarul şef e italian. E cel mai
grozav. Să ne aşezăm la masa aceasta.

Noah mă conduce spre o masă ascunsă într-o firidă. Ne
aşezăm pe o canapea din piele moale, zâmbind unul celuilalt.

— O Zi a Misterelor Magice fericită, îmi spune Noah.

— A fost cea mai frumoasă Zi a Misterelor Magice din viaţa
mea, îi spun.

— Păi, încă nu s-a terminat.

Noah înhaţă de pe masă meniul mic şi cartonat şi se apropie
de mine ca să ne putem uita amândoi în el. Din nou constat cât
de aproape suntem unul de celălalt şi treaba aceasta mă
zăpăceşte atât de tare că toate literele de pe meniu devin una
singură.

— Lasagna de aici e incredibilă, îmi spune Noah.

Îmi ridic privirea spre el, iar bulina care mi se formează în
minte deasupra capului se umple de cuvintele “SĂRUTĂ-MĂ”.
Pentru o fracţiune de secundă, pentru că se uită exact în ochii
mei şi îşi apleacă şi mai aproape capul de al meu, mă întreb
dacă şi el se gândeşte la acelaşi lucru. Dar la masa noastră vine
în pas săltat un bărbat, iar momentul se risipeşte.

— Noah, prietene! spune tipul.

E înalt, subţire, e îmbrăcat în nişte blugi care-i stau să cadă
şi un tricou.

— Nu ne-am mai văzut demult. Ce-ai mai făcut?

— Ah, ştii tu. Ocupat, răspunde Noah.

Tipul zâmbeşte.

— Te cred.

— Penny, el e Antonio. Antonio, Penny a venit tocmai din
Marea Britanie ca să mănânce astăzi aici, aşa că nu o dezamăgi.

— Chiar aşa?

Tipul se uită la mine, iar eu dau din cap.

— Păi atunci trebuie neapărat să încercaţi noua reţetă de
chifteluţe.

Se caţără pe marginea mesei şi se apleacă spre noi.

— Sosul de roşii uscate este o reţetă transmisă de la bunica
bunicii mele. Nu vei mânca niciodată ceva mai bun, poate doar
în Italia.

— Ok, pe mine m-ai convins, zice Noah. Tu ce părere ai,
Penny?
— Sună grozav.
Antonio se uită la Noah şi zâmbeşte hoţeşte.
— Amice, e dulce rău accentul ăsta.
Noah dă din cap şi eu roşesc.

Imediat ce Antonio ne-a luat comanda şi a dispărut în bucătărie, îmi arunc din nou privirea în jur. Mai sunt doar câteva persoane care mănâncă, toţi hipsteri îmbrăcaţi în blugi strâmţi şi tricouri inscripţionate, cocoşaţi deasupra computerelor sau stând la taifas. Cred că este restaurantul cel mai ieşit din comun pe care l-am văzut vreodată.

— Locul acesta este nemaipomenit! îmi spun gândurile cu voce tare.

— Ştiam că o să-ţi placă.

— Oh, da? Cum aşa?

— Pentru că mie îmi place.

Ridic o sprânceană şi mă uit la el.

— Avem multe în comun, tu şi cu mine.

— Avem?

— Oh, da.

Apoi, exact când am impresia că se întâmplă ceva special, că el este pe punctul să-mi spună ceva important, se îndepărtează de mine de pe canapea.

— Trebuie să merg la baie. Vin imediat.

Îl privesc cum se îndepărtează şi profit de moment ca să prelucrez tot ce s-a întâmplat. Este ciudat, deoarece chiar dacă în mod normal nici nu ar intra în discuţie ca un dezastru

internaţional iminent, ca mine, care-şi arată chiloţii în public,
să meargă într-un loc ca acesta, ceva din felul în care mă
potrivesc cu Noah pare să facă să fie lucrul cel mai natural din
lume. Decid acum şi aici să nu mă mai preocupe de cum ar
trebui să fie lucrurile “în mod normal”. Mă uit cum o tânără se
îndreaptă spre tonomatul din colţ şi pune câteva monede în el.
Încep să se audă acordurile melodiei “What a wonderful world”
şi eu sunt atât de fericită de parcă fiecare celulă din corpul meu

s-a transformat într-o cometă. Este cântecul de bucurie al tatei
și îl ascultăm de câte ori sărbătorim ceva important. Pare
perfect... ce se întâmplă acum e atât de perfect, încât ochii mi se
umplu de lacrimi de fericire.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, zice Noah când se
întoarce la masă.

— Valorează mai mult decât un bănuţ, spun rânjind.

— Chiar aşa? spune Noah strecurându-se înapoi pe canapea,
chiar lângă mine. Cât mai mult?

— Mă tem că mult peste posibilităţile tale.

— Chiar aşa?

— Mda.

Noah mă priveşte zâmbind şmechereşte.

— Dacă îmi dai un bănuţ, eu îţi spun la ce mă gândesc.

— Chiar?

Scotocesc în geantă după portmoneu şi îi dau un bănuţ.

— Spune-mi atunci.

— Mă gândeam cât sunt de bucuros că am dus-o pe Sadie
Lee la hotel azi. Şi mai sunt bucuros că am rămas pe acolo ca să
cânt la chitară.

Inima mea începe să bată foarte repede.

— Da?

— Da. Chiar era o chitară de mare clasă.

— Ah.

Îmi aruncă o privire de cunoscător, după care se uită în altă
parte.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

— E rândul tău acum, îmi spune Noah, întinzându-mi bănuţul.

— Cum?

— E rândul tău. Îţi dau un bănuţ pentru gândurile tale.

— Dar ţi-am spus... valorează mai mult decât un bănuţ.

— Of, nu.

Noah mă priveşte încruntat şi dă din cap.

— Dacă cineva îţi împărtăşeşte gândurile, şi tu la rândul tău
trebuie să i le împărtăşeşti pe ale tale... pentru acelaşi preţ.
Acestea sunt regulile.

— Există nişte reguli?

Fac o faţă iritată, dar capul meu se umple de pălăvrăgeală
agitată. Cum aş putea să-i spun că mă gândeam să mă sărute?
Va crede că sunt nebună. Trebuie să mă gândesc repede la
altceva. Dar nu mă pot lăuda că am talentul să născocesc pe loc
lucruri deştepte pe care să le spun băieţilor. Îmi notez în minte
să nu cumva să menţionez ceva ce ar avea legătură cu puricii.

— Haide, îmi zice Noah, punându-mi bănuţul în mână.

Mintea mi se goleşte complet. Nu mă pot gândi decât la ce
era adevărat.

— Mă gândeam cât de perfectă este ziua de azi.

Dumnezeule, crezi că ai putea să fii şi mai profundă? începe

să urle vocea mea interioară.

— Chiar aşa te gândeai? simt cum Noah se apropie din nou
de mine.

Dau din cap, fără să fiu în stare să-l privesc în cazul în care
am înţeles totul greşit.

— Eu cred... începe să spună Noah.

— Hei! Chifteluţe!

Tresărim amândoi când îi auzim vocea lui Antonio. Trânteşte două farfurii aburinde pe masă. În orice alte condiţii
mâncarea ar arăta excelent, acum însă urăsc acele chifteluţe cu
sosul lor stupid şi secret de roşii uscate la soare cu tot şi cu
sofisticata crenguţă de busuioc de pe ele. De ce nu le putea
aduce peste un minut? De ce nu am putut auzi ce voia Noah să
spună? Colac peste pupăză, Antonio a mai stat cu noi vreo
CINCI MINUTE ÎNTREGI ca să ne povestească despre bunica
bunicii lui şi despre cum cultiva ea cele mai grozave roşii şi cum
oamenii veneau din toate colţurile oraşului Napoli doar ca să-şi
umple gura cu sosul ei special. Până când se întoarce în cele din
urmă în bucătărie, momentul este pierdut pentru totdeauna.
Încerc să învârt nişte spaghete pe furculiţă, dar chiar când să le
duc la gură, jumătate din ele se desfac. Bine-nţeles că totul se
întâmplă exact când Noah se uită la mine.

— Cum sunt chifteluţele tale? mă întreabă el.

— Mmm, bune, bâigui încercând (şi nereuşind) să trec cu
eleganţă peste faptul că din gură îmi atârnă câţiva centimetri de

spaghete precum o familie de viermi.

Cum Noah îşi îndreaptă din nou atenţia asupra mâncării din farfuria lui, încerc să sug spaghetele printre dinţi. Chiar atunci se termină melodia de la tonomat şi în toată încăperea se aude dintr-odată un sunet oribil de sorbit. Sunetul *meu* oribil de sorbit, făcut de spaghetele care-mi intră fulgerător în gură, stropindu-mă cu sos de roşii pe toată faţa.

Noah se uită la mine. Dar în loc să râdă de mine sau să fie jenat că stă cu mine la aceeaşi masă, îşi umple la rândul lui furculiţa cu spaghete şi le trage în gură printre dinţi. O picătură de sos îi sare direct pe mijlocul frunţii. Ne uităm unul la celălalt

şi izbucnim în râs, iar în momentul acela nu mai cred doar că
Noah e Rock-otastic, ci chiar îl plac cu adevărat, iar asta este
mult mai important.

— Poftim, îmi spune luându-şi şervetul. Lasă-mă pe mine.

Vine mai aproape de mine şi îmi şterge uşor picătura de sos
de roşii de sub ochi. Şi pe cea de pe ochi. Şi pe cea de pe frunte.
De pe bărbie. Şi pe cea de pe buza de sus. Pe cea de pe buza de
jos. Şi pe cea...

— Chiar aşa? îl întreb privindu-l stăruitor. Am sos pe toată
faţa?

El dă din cap.

— Nu. Doar că îmi place foarte mult să ating cu şervetul faţa
fetelor. E un fetiş de-al meu. Nu te îngrijora. Psihiatrul meu
spune că nu e periculos.

În timp ce râd, iau şervetul meu şi îi şterg şi lui sosul de pe
frunte.

— Aha, şi tu ai acelaşi fetiş, râde Noah. Ţi-am spus că avem
multe în comun.

Ne aşezăm pe masă şervetele şi continuăm să mâncăm. O
bucurie nespusă pare să se fi cuibărit în tot corpul meu. Până şi
degetele de la picioare îmi freamătă.

— Aşadar şi tatăl tău e artist? întreb, hotărâtă să aflu cât se
poate de mult despre Noah.

Pentru că nu-mi răspunde imediat, îmi ridic privirea şi mă
uit la el. S-a oprit din mâncat şi se uită lung în farfurie.

— Nu, nu, nu este. Tata... a murit. Amândoi părinţii mei au
murit.

Pun jos furculiţa şi cuţitul, simţindu-mă oribil.

— Îmi pare atât de rău. Nu mi-am dat seama.

— Ştiu. Nu-i nimic.

Dar Noah este atât de trist, iar mie îmi vine să-mi dau
pumni că am pus întrebarea.

— Au murit acum patru ani. Aşa că, nu e o problemă să
vorbesc despre asta.

— Oh.

Pentru început simt că sunt complet blocată şi nu pot să
spun nimic... Nici măcar nu-mi pot imagina cum ar fi să pierd
unul dintre părinţi, darămite pe amândoi. Doar mă gândesc la
asta şi simt deja fiori reci pe şira spinării.

— Şi aşa se face că locuieşti cu Sadie Lee?

Noah dă din cap.

— Da, eu şi sora mea mai mică, Bella.

— Ai o soră?

— Î-hî.

Expresia feţei lui devine mult mai senină.

— Câţi ani are?

— Patru... aproape cinci.

— Patru? Dar...

— Era doar un bebeluş când au murit.

— Of! E atât de trist.

Noah dă din cap.

— Ştiu, dar Sadie Lee este o mamă bună pentru ea, iar eu
mă străduiesc să fiu cel mai bun frate din lume.

Îşi împinge farfuria din faţă şi se uită lung la mine.

— Au murit într-un accident de schi. O avalanşă. După ce s-
a întâmplat totul, parcă am început să văd lumea în cu totul altă

lumină. Ai avut vreodată cel mai frumos vis în timp ce dormeai,
după care mai târziu totul să se transforme într-un coşmar?

Dau din cap. În ultimul timp aşa s-a întâmplat cam cu toate
visele mele.

— Ei bine, exact aşa m-am simţit atunci când s-a întâmplat.

Adică, înainte de accident totul era lipsit de pericole, distractiv, frumos şi apoi, după accident, totul a devenit îngrozitor. De aceea înţeleg perfect de ce te-ai simţit aşa în maşină. Accidentul tău te-a făcut să-ţi dai seama cât de fragilă poate fi viaţa.

— Aşa este.

Noah se trage pe canapea mai aproape.

— Bine. Îţi voi spune acum ceva extrem de jenant, dar, la naiba, doar am văzut cum te-ai stropit pe faţă cu sosul de roşii al bunicii bunicii lui Antonio.

Începe să se joace cu colţul de la şervetul lui.

— Mă purtam ca un apucat după ce au murit mama şi tata.

Eram atât de speriat că se va întâmpla ceva cu Bella sau cu Sadie Lee că trebuia să verific permanent că totul e în regulă când nu eram cu ele. Devenise foarte deranjant. Nu puteam niciodată să mă relaxez cu adevărat când nu eram împreună.

— Te mai simţi aşa?

— Nu, slavă Domnului! Sadie Lee şi-a dat seama că ceva nu este în regulă şi a aranjat să mă întâlnesc cu un specialist.

— Şi asta te-a ajutat să depăşeşti momentele acelea?

Noah dă din cap.

— Da... asta şi scrisul.

Îmi aduc aminte de caieţelul ponosit din maşină.

— Ce scrii?

— Doar gândurile mele, temerile mele... lucruri din-astea.

Îţi face bine să pui totul pe hârtie.

Mi-am amintit cum m-am simţit după ce am scris ultimul

articol pentru blog.

— Mai ştii când ţi-am spus în maşină că timpul le vindecă

pe toate?

— Da.

— Îmi amintesc că Sadie Lee mi-a spus asta după ce au murit părinţii mei, iar în acel moment m-am enervat cumplit, dar e adevărat. Chiar e.

Mă prinde de mâini şi îmi zâmbeşte.

— Vei trece peste accident. Nu te vei mai simţi niciodată neliniştită. Vrei să-ţi spun ceva ce mi-a spus specialistul şi m-a ajutat cu adevărat?

— Da, te rog.

— Nu te opune.

— Ce vrei să spui?

— Când intri în panică, nu bloca ce ţi se întâmplă. Face să fie de un milion de ori mai rău. Spune-ţi doar: "În regulă, acum mă simt agitată, dar nu e nimic".

— Şi funcţionează?

— La mine a funcţionat. Specialistul mi-a spus să vizualizez frica pe care o simt în mine. Mi-a spus să-i dau o culoare şi o formă, după care mi-a spus: "Acum aşteaptă şi vezi ce se întâmplă".

— Şi ce s-a întâmplat?

— A devenit tot mai ştearsă şi îndepărtată.

— Uau.

Am rămas aşa câteva clipe, fără să spunem un cuvânt.

— Ei bine, nu este chiar cum mi-am imaginat prânzul cu

tine, spune Noah cu regret. Îmi pare rău.

— Nu te prosti. A fost grozav. Şi chiar m-a ajutat cu

adevărat. Habar n-ai. Am început să-mi fac prea multe griji că

înnebunesc.

Noah dă din cap.

— Nu eşti nebună... deloc... mă rog, doar într-un sens bun.

Îi zâmbesc.

— La fel.

Telefonul meu începe să bâzâie în geantă. Vreau să-l ignor.

Vreau să rămân izolată în bula mea micuţă, împreună cu Noah,

dar nu pot.

— Îmi pare rău. Trebuie să răspund. Poate mama are o

urgenţă.

Noah dă din cap.

— Sigur că da.

Văd însă după număr că este Elliot. Fulgerată de un

sentiment de vină, apăs pe buton ca să intre mesageria vocală. Îi

voi explica totul mai târziu... sunt sigură că va înţelege. Îmi pun

telefonul înapoi în geantă.

— Nu-i nimic. Era doar Elliot.

— Cine e Elliot?

— Prietenul meu cel mai bun. A venit aici cu noi. Vizitează

oraşul împreună cu tata.

Noah dă din cap.

— Eşti sigură că nu trebuie să-l suni înapoi?

— Nu, e în regulă. Mă întâlnesc cu el mai târziu.

Noah rânjeşte.

— Bine.

— Hei! Hei! Hei! Cum au fost chifteluţele?

Pe bune? Antonio se apropie în pas săltăreţ de masa noastră

cu un rânjet cât toată faţa lui.

— Au fost grozave! spune Noah.

— Da, excelente, spun şi eu printre dinţi.

În momentul acesta îmi vine să-l înec în sosul de roşii al
bunicii lui.

— Grozav!

Antonio se aşază la marginea mesei noastre, iar eu vreau să
urlu din toţi rărunchii.

— Aşadar, Noah, ai fost ocupat tare, amice!

— Î-hî! Noah îşi scoate portofelul din buzunar. Îmi pare rău,
prietene, trebuie să plecăm. Trebuie să o duc pe Penny înapoi.

Antonio începe să strângă farfuriile în timp ce Noah scoate o
grămadă de bancnote din portofel.

— Bine, păi să mai veniţi pe aici cât mai curând, auzi? Mă
bucur să te văd din nou pe aici.

Noah dă din cap şi se ridică de la masă. Îl urmez şi am un
sentiment amestecat, dulce-amărui, de uşurare şi dezamăgire.
Sunt tristă că trebuie să plec din locul acesta magic, dar
bucuroasă că acest lucru înseamnă că îl voi avea pe Noah din
nou doar pentru mine.

Îi spunem la revedere lui Antonio şi ne întoarcem prin
coridorul subacvatic. De data aceasta, Noah nu aprinde imediat
lumina.

— Sunt atât de bucuros că am mers cu tine în Turul
Misterelor Magice, Penny.

Vorbeşte atât de încet că abia îl aud.

— Şi eu mă bucur, îi răspund tot în şoaptă.

Apoi, când se întinde să aprindă lumina, mâna lui o atinge
uşor pe a mea. Şi, cu toate că este cea mai neînsemnată
atingere, ca şi cum ai arunca o pietricică în lac, simt cum
freamătul pe care îl provoacă se răspândeşte în tot corpul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Ieşirea în lumina rece a zilei e ca o trezire bruscă dintr-un somn adânc. Mă uit chiorâş şi îmi frec ochii din cauza luminii palide de iarnă. Mă uit la Noah, iar el se uită la mine. Totul se simte altfel. Ca şi cum am intrat în acel depozit ca doi oameni complet separaţi şi am ieşit îngemănaţi de o legătură invizibilă.

— Vrei să mergem altundeva?

Îi fac semn din cap că da şi îi sună telefonul. Îl scoate din buzunar.

— E Sadie Lee, îmi spune înainte să răspundă. Hei, buni! Da, totul e bine. De ce, ce s-a întâmplat? Aha, sigur. Nicio problemă, ne vedem curând.

Închide telefonul şi oftează.

— E totul în regulă? întreb cu sentimentul cât se poate de limpede că se prăbuşeşte cerul peste mine.

— Da. Dar vor să ne întoarcem. Mama ta vrea să vadă tiara, iar Sadie Lee are nevoie să o duc să o ia pe Bella de la grădiniţă.

Îşi târâie piciorul pe jos.

— Pot să te mai văd până pleci? Cât timp staţi?

— Doar până duminică.

Simt cum mă copleşeşte teama.

— Mâine voi fi ocupată toată ziua şi toată seara cu nunta, iar
avionul nostru decolează duminică dimineaţa.

Nu voi mai avea timp să îl văd din nou.

— Când duminică?

— Dimineaţa devreme.

Privesc în pământ.

— Nu se poate. Deci asta e tot?

Dau din cap. Mintea însă îmi este plină de întrebări furibunde. Cum se poate? Cum de am întâlnit un tip atât de amuzant, atât de bun, care se potriveşte atât de bine cu mine şi nu pot petrece cu el decât o singură zi? Nu e cinstit.

— Păi atunci vacanţa viitoare va trebui să vin în Marea Britanie, spune Noah zâmbind.

E nevoie şi de cel mai micuţ muşchi de pe faţa mea ca să-i pot zâmbi şi eu. Ne târâm până la maşină şi urcăm.

Tot drumul până la hotel simt că sunt amorţită de tristeţe şi de dezamăgire. La suprafaţă, totul pare în regulă. Noah îi dă înainte cu explicaţiile nesfârşite despre trafic, facem conversaţie lejeră, dar eu nu mă gândesc decât la faptul că ceea ce mi se întâmplă nu este cinstit.

Când ajungem în parcarea subterană de la hotel sunt pe punctul de a izbucni în plâns.

— Ştii ce este intriga? mă întreabă Noah în timp ce opreşte motorul.

Îi fac semn din cap că nu.

— Este acel moment de la începutul unui film când eroului i se întâmplă ceva ce îi va schimba viaţa pentru totdeauna. Ai văzut Harry Potter, nu-i aşa?

Dau din cap.

— Ei bine, în acel film, momentul de intrigă este cel în care

Hagrid îi spune lui Harry Potter că într-o bună zi va fi un

vrăjitor grozav şi îi dă invitaţia pentru Hogwarts.

— Aha, da.

Noah îşi coboară privirea, ca şi cum ar fi jenat.

— Simt că tu ai fi aşa ceva pentru mine.

— Ce anume? O vrăjitoare?

— Nu. Momentul meu de intrigă.

Îl privesc cu coada ochiului. În lumina difuză a parcării,
obrajii lui par şi mai bine sculptaţi.

Când ne întoarcem în salonul pentru nunţi, sunt uimită de
faptul că mama şi Sadie Lee nu îşi dau seama imediat că s-a
întâmplat ceva. Sunt atât de entuziasmată şi mă simt atât de
vie. Mă mir că nu strălucesc precum acei peştişori din lumea
subacvatică murală. Dar amândouă sunt foarte ocupate cu
ultimele detalii ale tortului de nuntă: un soţ şi o soţie din
fondant, îmbrăcaţi în stilul anilor douăzeci.

— Elliot şi tata s-au întors, îmi spune mama. Sunt în
camerele lor.

— Bine.

Mă uit la Noah, el se uită la mine şi simt cum printre noi
trece parcă un curent electric.

— Eşti gata să mă duci să o iau pe Bella? îl întreabă Sadie
Lee pe Noah.

Simt o durere în suflet la gândul că pleacă, dar este alinat de
un alt gând. Fiecare suntem intriga celuilalt. Asta înseamnă că
trebuie să-l văd din nou.

— Bine, atunci, spune Noah, zâmbind cu înţeles. Chiar m-
am simţit bine.

— Şi eu.

Imediat simt cum mă înroşesc.

Îşi ridică mâinile şi dă să mă îmbrăţişeze, dar din nu ştiu ce motiv stupid, cunoscut doar de Dumnezeul Momentelor Jenante, mă pregătesc să ne ciocnim pumnii. Nu am mai ciocnit pumnii cu nimeni în viaţa mea.

— Oh, spune Noah când îmi vede pumnul ridicat şi rapid îl aduce pe al lui lângă. Apoi îmi strânge mâna şi mă trage înspre

el pentru o ciocnire de umăr, în stilul gangsterilor. Te sun mai
târziu, îmi şopteşte în ureche.

Dau din cap, sperând că nu va observa faţa care-mi era roşie
ca focul.

Apoi pleacă împreună cu Sadie Lee. Înainte să am timp să-i
arăt mamei tiara, îi sună telefonul.

— Bună, Cindy, spune ea, ridicând din sprâncene spre mine.

— Uite tiara, îi fac semn, aşezând cutia pe tejgheaua din
bucătărie. Mă duc sus în camera mea.

Mama dă din cap, iar eu mă întorc prin salonul de nunţi.

Până să ajung la lift, primesc un mesaj de la Noah.

Îţi mulţumesc pentru o zi
grozavă. Vorbim mai târziu. N

Repede, îi scriu înapoi.

EU îţi mulţumesc, xxx

Mă uit la mesaj şi mă încrunt. Trei săruturi sunt mult prea
multe. Mai ales că el nu mi-a trimis niciunul. Şterg săruturile.

Acum mesajul pare sec şi neprietenos. Adaug o faţă prietenoasă.

Acum arată prea imatur. Poate cu o faţă care face cu ochiul...?

Nu, nu, ar fi prea sugestiv. Şterg faţa care face cu ochiul şi
adaug un P, de la Penny. Acum pare că fac exact ce a făcut şi el.
Trebuie să-i arăt că sunt oarecum originală şi am talent. Trei
lifturi au sosit şi au plecat, iar eu sunt tot acolo şi scriu şi şterg
şi scriu şi şterg. Cum pot crea un mesaj original şi să dau
impresia de maturitate, fără să par prea dornică sau prea
formală? În cele din urmă scriu: “Eu îţi mulţumesc, Penny” şi

adaug un deget mare ridicat în sus. Ceea ce a părut o idee bună
până am apăsat butonul *Trimite*.

Cum intru în cameră, mă duc glonţ la uşa despărţitoare.

— Elliot, eşti acolo?

Întredeschid uşa. Elliot e întins în pat cu faţa în jos, adormit
tun. Închid cu grijă uşa şi mă îndrept spre patul meu. Mă întind
şi rămân cu ochii ţintă în tavan. Vreau să savurez acest moment
cât mai multă vreme. Închid ochii şi strâng în braţe una dintre
perne în timp ce retrăiesc în minte fiecare moment al zilei. *Îţi
mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc*, îi şoptesc Zeului
Intrigilor.

Apoi, când îmi dau seama că sunt prea agitată ca să dorm,
mă duc la geamantan şi îmi scot de acolo laptopul. Evit cu grijă
e-mailul şi reţelele sociale şi intru direct pe blog. Am acum
peste 400 de comentarii la articolul despre înfruntarea
propriilor demoni. Apăs butonul *like* pentru fiecare dintre ele şi
îi scriu fetei căreia îi era frică de faptul că mama ei obişnuia să
bea. Apoi deschid o postare nouă şi încep să scriu.

22 decembrie

De la Demoni la Povesti cu Zâne

Salutare, tuturor!

Uau, sunteţi cu toţii nemaipomeniţi. Tocmai am citit
comentariile voastre la ultimul meu articol de pe blog şi m-
au făcut să plâng, dar lacrimile sunt de fericire.

Mă simţeam atât de singură înainte să fac acest blog.
Simţeam că nimeni nu mă înţelege cu adevărat (cu excepţia
lui Wiki, evident). Când am citit comentariile voastre însă,
mi-am dat seama că sute (poate chiar mii dintre voi!) mă
înţelegeţi cu desăvârşire.

Acest lucru mă face atât de fericită.

Şi ne-singură. (Oare “ne-singură” este chiar un cuvânt...?!)

Şi că, deşi ţi se pare că eşti singura persoană de pe lumea
aceasta care se luptă cu ceea ce se numeşte “viaţa”, de fapt
nu e aşa.

Vă mulţumesc pentru faptul că aţi fost atât de sinceri când

aţi vorbit despre demonii fricilor voastre şi atât de curajoşi
când le-aţi înfruntat.

Scrieţi în continuare la comentarii, deoarece, sunt sigură că
ele îi vor ajuta pe toţi cei ce le citesc să-şi înfrunte propriii
demoni ai fricii.

Dar... dragii mei... ceva extraordinar mi s-a întâmplat de
când mi-am înfruntat propria frica şi m-am urcat în avion.
Ceva cu adevărat uimitor.

Şi vreau să vă împărtăşesc şi vouă, deoarece Momentul
Pantofului de Cleştar de care vă povesteam nu mai este doar
o poveste, a devenit realitate.

Nu aşa cum am crezut că se va întâmpla… niciodată, în cele
mai frumoase vise ale mele nu mi-am imaginat că mi se va
întâmpla aşa ceva.

Pentru că ce s-a întâmplat după m-a făcut să mă întreb dacă
nu cumva atunci când te lupţi cu propriile temeri intri într-
un fel de univers magic paralel unde tot felul de lucruri sunt
posibile... fiindcă am întâlnit un băiat.

Un băiat de care chiar îmi place.

Şi cred că şi el mă place.

Celor care au început doar acum să citească acest blog
(*apropo, vă mulţumesc!*) le sugerez să citească articolele
mele anterioare Catastrofică și Fără Întâlniri şi Groapa
Damnării ca să vadă că astfel de lucruri nu mi se întâmplă

mie. Ever!

Sunt genul de fată care dă în gropi şi începe să bată câmpii
în faţa băieţilor ca o dementă. Nu am priză la băieţi. Nu mă
plac cu adevărat.

Nu vor decât să-mi fie amici. Să-mi răsucească mâinile. Sau
să râdă de mine.

În această dimineaţă însă, am întâlnit un băiat care pare să
mă *placă* (îl voi numi de acum înainte Băiatul din Brooklyn).
Şi mă simt extraordinar, deoarece nu mai trebuie să mă
prefac că sunt ceva ce nu sunt cu adevărat. Nu a fost nevoie
să încerc să fiu cool. Am fost eu însămi, iar el tot mă place.

Mai devreme, în timpul zilei de azi, eram în maşină cu
Băiatul din Brooklyn şi am avut din nou un atac de panică...
în faţa lui.

Dar el nu a crezut deloc că sunt o ciudată. De fapt, s-a
purtat foarte drăguţ şi mi-a dat un sfat grozav, pe care vreau
să vi-l spun şi vouă.

În primul rând, mi-a spus că timpul vindecă toate rănile şi
că nimic nu durează la nesfârşit, nici chiar cele mai urâte
lucruri. Şi este cel mai în măsură să spună asta fiindcă a
pierdut două dintre cele mai apropiate persoane acum
câţiva ani.

Mi-a mai spus că după ce a pierdut acele două persoane, a

început să fie măcinat de nelinişte şi de frică să nu le piardă
pe celelalte persoane dragi din viaţa lui. În cele din urmă, s-a
dus la un specialist care i-a spus să facă un exerciţiu ori de
câte ori se simte măcinat de frică.

În esenţă, ideea ar fi că de câte ori simţi cum te copleşeşte
teama sau neliniştea, să nu te opui acestor sentimente.
Trebuie doar... să le priveşti, în corpul tău.

Deci, dacă începi să simţi cum teama îţi prinde capul ca în
nişte gheare sau se adună ca un ghem în stomac sau te
strânge în piept trebuie să o vizualizezi, să îi dai o formă şi o

culoare. Apoi nu trebuie să te gândeşti decât că este în
regulă să-ţi fie frică, să îi dai voie sentimentului să existe
pentru că după aceea va începe să dispară.

Eu nu am încercat încă, dar Băiatul din Brooklyn spune că
pe el chiar l-a ajutat.

Aşa că, toţi cei care aţi scris despre sentimentul de nelinişte
faţă de anumite lucruri, ce ar fi să încercaţi această tehnică,
atunci când vă mai simţiţi aşa? Şi eu voi încerca, apoi vom
scrie despre asta aici, pe blog.

Nu ştiu ce va aduce viitorul pentru mine sau pentru Băiatul
din Brooklyn... nu mai stau aici decât o zi... ooof L

Dar simt că între noi este ceva special.

Aşa că nu pot să cred că asta a fost tot. Că nu o să-l mai văd
niciodată.

Prinţul nu a renunţat la Cenuşăreasa, nu-i aşa? A căutat-o
încontinuu şi a tot căutat-o până când a găsit-o cu ajutorul
condurului.

Pentru că atunci când găseşti pe cineva care te place aşa
cum eşti tu, iar tu îl placi aşa cum e el, trebuie să faci tot ce

îţi stă în putinţă ca să nu îl pierzi.

Vă iubesc atât de mult şi vă sunt recunoscătoare pentru tot
sprijinul pe care mi-l oferiţi.

Continuaţi să scrieţi despre felul în care vă confruntaţi cu
propriile frici şi continuaţi să credeţi în poveşti.

Girl Online e acum offline. xxx

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

— Pentru numele lui Godzilla, ce ai mai pus la cale?

Deschid ochii şi îl văd pe Elliot zgâindu-se la mine printr-o
pereche de ochelari cu rame cu steluţe şi dungi.

— Cât este ceasul? bâigui şi mă uit spre fereastră.

Afară e întuneric, iar conturul metropolei sclipeşte în
depărtare precum vitrina unui bijutier. Probabil că am dormit
toată după-masa.

— Este timpul să-mi spui ce naiba ai mai pus la cale.

Elliot se trânteşte în patul meu.

— Cine e Băiatul din Brooklyn?

— Oh.

Mă uit spre laptopul care stătea pe pernă, lângă mine şi îmi
amintesc totul. Probabil că Elliot mi-a citit articolul.

— L-am cunoscut mai devreme. Bunica lui se ocupă de
meniul nunţii.

— Şi ce, acum eşti îndrăgostită?

— Nu, eu...

Elliot îşi scoate telefonul din buzunar şi începe să citească
ceva:

— “Pentru că atunci când găseşti pe cineva care te place aşa
cum eşti tu, iar tu îl placi aşa cum e el, trebuie să faci tot ce îţi
stă în putinţă ca să nu îl pierzi.”

Mă crispez. Pare atât de exagerat acum, când îl aud citit de

Elliot pe tonul cel mai sarcastic. În plus totul pare ireal, acum că
am dormit, poate că am visat totul.

— Ai băut? mă priveşte peste ramele ochelarilor, ca un
doctor sever.

— Nu!

— Ţi-a spălat creierul vreun fanatic?

— Nu.

— Atunci cum poţi să fii îndrăgostită de tipul acesta, dacă
abia l-ai cunoscut?

— Nu sunt îndrăgostită de el.

Dezamăgirea începe să se strecoare în corpul meu precum o
ceaţă ca de gheaţă.

— Am petrecut toată ziua împreună şi chiar am simţit o
legătură specială.

Of, Doamne! Vorbesc acum ca o actriţă exaltată de la
Hollywood, care este intervievată de Oprah.

Elliot se încruntă atât de tare, încât am impresia că o să-i
cadă ochelarii.

— Aţi simţit o legătură specială?

— Da, avem multe în comun.

— Şi, câţi ani are?

— Optsprezece.

— La ce şcoală merge?

— Nu merge.

— Aha, şi ce face?

— Nimic. Nu ştiu. Poate că e în an sabatic.

Încep să mă simt ca la un interogatoriu condus de unul
dintre părinţii avocaţi ai lui Elliot.

— Aşa. Ţi-ai întâlnit sufletul pereche, dar nu ai aflat, de fapt,
cu ce se ocupă.

— Am fost cu el doar câteva ore.

Elliot mă priveşte cu subînţeles. Începe deja să mă calce pe
nervi... de ce e atât de rău? Şi când mă gândesc că abia am
aşteptat să-i povestesc despre Noah.

— Nu ne-am pierdut timpul cu flecăreli, am continuat eu.

— Chiar aşa? Părinţii tăi ştiu despre asta?

— Nu. Nu este nimic de ştiut.

Îl privesc alarmată pe Elliot... ar face bine să nu le spună
nimic.

— Cum poţi să spui că nu e nimic de ştiut când ai împânzit
internetul?

Mă ridic în şezut în pat şi îl străpung cu privirea.

— Nu am împânzit internetul. Doar am scris pe blog despre
asta. Am crezut că ar putea fi de folos celor care se luptă cu
propriile frici. Chiar mi-a dat un sfat bun.

E rândul lui Elliot să mă fulgere cu privirea.

— Cum rămâne cu felul în care te-am ajutat în avion? De ce
nu ai scris pe blog despre asta?

Dintr-odată îmi dau seama ce se întâmplă de fapt. Elliot este
gelos fiindcă nu l-am pomenit.

— Oh, Elliot, dar eu întotdeauna scriu despre tine pe blog.
Mai ştii când am scris despre cum m-ai ajutat să-mi aleg rochia
pentru balul de la şcoală? Sau ziua în care mi-ai spus cum să mă
îmbrac cu stil toamna? Am scris pe blog despre asta, nu-i aşa?

Elliot însă nu face decât să se zgâiască îmbufnat la pat.

— Nu pot să cred că ai scris pe blog despre el înainte să-mi
spui mie, bombăne el. Dacă ar fi fost să întâlnesc eu pe cineva

care să mă placă aşa cum sunt eu, categoric ţi-aş fi spus mai
întâi ţie.

Acum chiar că mă simt prost. Mă aplec spre el şi îl ating pe
braţ.

— Chiar am încercat să-ţi spun. Toată ziua am murit de
nerăbdare să-ţi povestesc, dar când m-am întors, dormeai.

Elliot se uită la mine.

— Ai fi putut să mă trezeşti. Şi ai fi putut să mă suni înapoi
mai devreme.

— Îmi pare rău. Acum chiar că simt că l-am dezamăgit. Nu
are rost să te superi, probabil nici nu o să-l mai văd vreodată.

Se lasă o linişte stânjenitoare, lungă, apoi Elliot îşi pune
mâna peste a mea.

— Îmi pare rău, dar când am primit notificarea despre noul
articol pe blogul tău, m-am simţit cam ciudat, lăsat pe dinafară.

— Nu te-aş lăsa niciodată pe dinafară. Eşti cel mai bun
prieten al meu, îl trag pe Elliot lângă mine şi-l îmbrăţişez.

Cu toate că m-am împăcat cu Elliot, nu pot să nu mă simt
abătută. Îmi dorisem atât de mult ca povestindu-i fiecare
detaliu să retrăiesc ziua mea magică, dar cum aş putea să fac
asta dacă pe el îl supără atât de tare? Înainte ca vreunul din noi
să zică ceva, aud o bătaie în usă.

— Hei, fiică a mea, strigă tata în accent fals american, unul
chiar mai rău decât al lui Ollie. O tăiem să mâncăm?

Cina ar fi trebuit să fie amuzantă. Am ajuns în Chinatown, la
un restaurant care se numeşte Betișoare Vesele și unde
chelnerii parcă erau actori de pantomimă. Tot ce făceau părea

parte dintr-un spectacol grandios, de la felul în care ne-au
ajutat să ne dăm jos hainele, până la cum ne-au adus mâncarea
la masă. Dar nu mă puteam relaxa. Deşi Elliot redevenise el
însuşi, iar mama părea să se mai fi liniştit cu nunta, acum chiar
că o aştepta cu nerăbdare, eu nu mă puteam gândi decât la
faptul că nu ar fi trebuit să scriu despre Noah. Reacţia lui Elliot
m-a descurajat. N-a avut o reacţie atât de negativă la niciun
articol pe care l-am scris de când am blogul Girl Online. Poate a
fost într-adevăr exagerat şi prostesc să scriu despre ce am făcut.
Poate doar mi-am imaginat că există o legătură între noi.

Când am ajuns înapoi la hotel, eram deja hotărâtă să şterg articolul imediat cum ajungeam în cameră. La fiecare pas pe care îl fac pe covorul pufos de pe coridor mă gândesc doar la un singur cuvânt: *şterge, şterge, şterge*.

— Pen, ce e în faţa uşii tale? zice mama.

Şterge, şterge, şterge.

— Cum?

— Ai comandat ceva la room-service? întreabă tata.

— Cam ciudat room-service, mormăie Elliot.

Mă uit şi văd în faţa uşii mele o cutie de carton maro.

— O-ho-ho! Crezi că ar putea fi o bombă? spune Elliot uitându-se la noi cu ochi mari.

Mă uit la el şi mă încrunt.

— De ce ar pune cineva o bombă în faţa uşii mele?

Elliot ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate că nu eşti tu ţinta lor directă. Poate doar au ales o cameră la întâmplare.

Dau din cap. Oi fi eu persoana cea mai ghinionistă şi cea mai predispusă la accidente de pe planetă, dar cred că ar fi prea mult să cred că tocmai camera mea a fost aleasă să fie bombardată.

— Nu e o bombă, spune tata. Probabil a fost lăsată aici din greşeală. Putem să sunăm jos la Recepţie să vedem dacă ştiu ei ceva. Aha...

Mă uit la tata care ia de jos cutia.

— Ce e?

— E pentru tine... uite!

Dintr-odată inima începe să bată cu putere. Ar putea să fie
de la Noah? Cine altcineva ştie că sunt aici?

Mă duc la tata şi îi iau cutia din braţe. Pe eticheta de pe
cutie stă scris cu litere de mână: *Pentru Penny, 0 zi ştii-tu-de-*
care fericită! N

— De la cine e?

— Noah, mormăi şi mă înroşesc imediat.

— Cine? întreabă tata.

— Noah, repet eu.

— Da, asta am înţeles, dar cine e Noah?

— Este nepotul lui Sadie Lee, îi explică mama. Penny a mers
cu el să ia tiara cea nouă.

— Şi ce e în cutie? întreabă tata, ridicând din sprâncene.

— Nu ştiu, îi răspund.

Sunt cu toţii cu ochii pe mine, aşteptând să deschid cutia.

— Mă duc în pat, spun. Sunt tare obosită.

Tata se uită la mama şi ridică din nou din sprâncene. Ea îi
zâmbeşte şi face un semn din cap ca şi cum ar spune că este în
ordine. Oftez uşurată.

— Ne vedem dimineaţă, le spun, luându-mi repede cardul
din geantă.

— Da, dis-de-dimineaţă, adaugă mama.

— Dar... dă să spună Elliot.

— Nani! spun eu şi mă strecor în cameră, după care închid
rapid uşa înainte ca vreunul dintre ei să mai poată spune ceva.

Inima îmi bate încă puternic: ce ar putea fi? Îmi verific

telefonul ca să văd dacă nu cumva mi-a scris Noah vreun mesaj,
dar nu găsesc nimic. Deschid cutia şi mă uit înăuntru. Văd mult
păr auriu mătăsos şi mi se taie respiraţia: păpuşa!

Observ şi un plic lipit pe partea din interior a capacului. Îl
deschid şi scot un bileţel.

Dragă Penny,

M-am întors la magazin şi tocmai când treceam pe lângă

păpuşă mi-a şoptit că cel mai frumos vis al ei este să fie adoptată

de o fată britanică, bună la suflet, cu păr drăguţ şi pistrui ca ai ei.

A fost o rugăminte atăt de sinceră încât nu am putut rezista,

chiar dacă asta a însemnat să vorbesc a doua oară pe ziua de azi

cu Proprietarul Magazinului din Nesuferitul Iad. De data aceasta

mi-a spus: "Fiule, nu crezi că eşti prea mare ca să te mai joci cu

păpuşile?" I-am răspuns că sper ca într-o bună zi să am vârsta

potrivită pentru orice arfi: căsătorie, păpuşi, orice. Nu i s-a părut

amuzant.

Am mai pus în cutie şi o bucată din faimoasa prăjitură cu

ciocolată a lui Sadie Lee (ca să fiu sigur că respecţi în continuare

regulile Zilei Misterelor Magice şi mănânci prăjitură la fiecare

masă).

N

Am scos păpuşa din cutie şi bucata uriaşă de prăjitură

învelită în folie de aluminiu. Aşez păpuşa pe pernă. Deja pare

mult mai fericită şi mă priveşte cu ochii ei verzi, de sticlă. Apoi

simt din nou aripioare fluturând în stomac şi tot stresul din
seara aceasta se risipeşte. Noah chiar este drăguţ şi îi place de
mine cu adevărat. La urma urmelor nu mi-am imaginat acea
legătură dintre noi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Tocmai mă pregătesc să-i trimit un mesaj lui Noah, când aud o bătaie uşoară în uşa dintre camere.

— Pen, pot să intru? îl aud pe Elliot strigându-mă.

— Desigur, îi răspund.

Uşa se deschide şi Elliot vine tiptil spre mine. E îmbrăcat în pijama, are pe cap o şapcă Yankees pusă de-a-ndoaselea şi nu are ochelarii pe nas.

— Salutare, îmi spune examinând cu atenţie patul, căutând evident să vadă ce era în cutie. Ochii îi cad pe păpuşă.

— Nu se poate! exclamă. Asta ţi-a trimis?

Dau din cap că da şi, deşi încerc să par indiferentă, colţurile gurii mi se ridică într-un zâmbet.

— E frumoasă!

Elliot se aşază pe pat şi ia păpuşa în braţe.

— Ştiu. O văzuserăm mai devreme în magazinul de vechituri, când ne-am dus să cumpărăm tiara. I-am povestit despre faptul că jucăriile abandonate mă întristează mereu. Mi-a trimis un bileţel în care mi-a scris că ea şi-a dorit să o adopt.

Mă înroşesc de ruşine şi aştept ca Elliot să mă ia peste picior, dar nu o face. Doar îi zâmbeşte păpuşii şi o mângâie pe păr.

— Uită-te la rochie. Cu siguranţă e victoriană. Ştii cât costă?

Dau din cap.

— Sigur nu a fost ieftină. Aceasta nu este o păpuşă Barbie,
draga mea.

— Știu.

— Dumnezeule! Ţi-a trimis şi prăjitura aceasta?

Elliot face ochii şi mai mari când dă de prăjitura de
ciocolată.

— Da, bunica lui a făcut-o. E un bucătar extraordinar.

Elliot aşază păpuşa înapoi pe pernă şi îmi zâmbeşte.

— Bine, bine. Încep să înţeleg de ce a fost dragoste la prima
vedere. Haide atunci.

— Ce e?

— Povesteste-mi.

Aşa că ne băgăm sub plapumă şi îi povestesc despre ziua
magică pe care am petrecut-o împreună cu Noah. Când ajung la
partea cu abia atinsul mâinii, Elliot începe pur şi simplu să dea
din mâini de atâta exaltare. Hotărăsc totuşi să nu-i pomenesc
nimic despre momentul lui Noah de intrigă... prefer ca partea
aceea să rămână doar între mine si Noah.

— Mamă Măiculiţă a Leşinurilor! exclamă Elliot când ajung
în sfârşit la finalul poveştii mele. Dacă aşa sunt toţi Băieţii din
Brooklyn emigrez cât se poate de repede.

Izbucnesc în râs, rup o bucată din prăjitura lui Sadie Lee şi o
arunc în gură. E atât de moale că parcă am catifea pe limbă.

— Îmi pare rău că am fost aşa morocănos mai devreme, îmi
spune Elliot. Înţeleg perfect acum de ce ai fost atât de
entuziasmată.

Cum aud asta, mă gândesc la articolul meu de pe blog. În toată zăpăceala provocată de livrarea specială din partea lui Noah, am uitat complet să-l şterg.

— Nicio problemă, îi spun. Ar fi trebuit să-ţi spun despre el înainte să scriu pe blog.

Ne uităm unul la celălalt şi rânjim, iar eu simt un val de uşurare că totul între noi este la fel ca înainte.

— Bine, acum am să te las să dormi, spune Elliot, ridicându-
se din pat. Te aşteaptă o zi importantă mâine.

— Îmi pare atât de rău. Abia dacă apuc să petrec ceva timp
cu tine.

— Nu-i nimic. M-am simţit foarte bine cu tatăl tău. Iar
mâine mergem la Statuia Libertăţii şi într-un tur al stafiilor.

— Un tur al stafiilor.

— Da. Va fi grozav. O să vizităm chiar şi un mormânt secret
unde sunt douăzeci de mii de victime ale febrei galbene.

Încep să râd.

— Fain... cred.

Imediat cum Elliot se întoarce la el în cameră, îmi iau
telefonul, o pătură din dulap şi mă aşez pe fotoliul de lângă
geam. Din nou, priveliştea îmi taie respiraţia. Şi din nou sunt
stăpânită de sentimentul aşa-ceva-nu-mi-se-poate-întâmpla-
mie. Mă învelesc în pătură şi mă ghemuiesc în fotoliu. Apoi
apăs pe numărul lui Noah şi-l sun. Cu fiecare tors lung al
sunetului american de telefon, nervozitatea mea creşte puţin
câte puţin. Din fericire, răspunde după doar trei sunete.

— Hei, răspunde cu o voce blajină.

— Hei, îţi mulţumesc mult pentru păpuşă.

Dintr-odată, mă simt ciudat. Sunt prea politicoasă, prea

formală.

— Cu plăcere. Aşadar, spune-mi, domnişoară Penny, stai

cumva în acest moment lângă un geam?

— Da! Exact!

— Spune-mi, ai văzut luna?

— Nu, stai puţin.

Mă duc să deschid geamul şi mă uit afară, pe cer. Luna,

perfect rotundă, stă suspendată deasupra clădirii Empire State.

Dar nu îmi taie respiraţia nici mărimea şi nici forma ei, ci
culoarea. Este portocalie ca un chihlimbar strălucitor.

— Dumnezeule, îţi taie respiraţia! De ce e atât de
portocalie?

— Păi iniţial am crezut că a fost vopsită de extratereștri, dar
după Sadie Lee are legătură cu poluarea din atmosferă.

— Aha, prefer teoria cu extratereștrii.

— Şi eu. Fii atentă. Dacă tot mi-ai făcut ceva cu totul şi cu
totul ciudat nu ştiu ce....

— Ce vrei să spui?

— Păi, ştii, nu prea am obiceiul să cumpăr păpuşi de
porţelan.

Râd.

— Cred că ar fi normal şi cinstit să ne mai întâlnim o dată
până să pleci, continuă el.

— Mi-ar plăcea, dar când?

— Ce-ar fi să trec pe acolo după petrecerea de nuntă? Sadie
Lee zice că se termină pe la miezul nopţii. Am pus la cale ceva
grozav.

Instantaneu mă gândesc la părinţii mei. Cumva îmi vine
greu să cred că mă vor lăsa să hoinăresc prin New York în
miezul nopţii, cu un băiat pe care abia l-am cunoscut.

— Şi nu-ţi fă griji, nu vom ieşi din hotel, spune Noah, parcă

citindu-mi gândurile.

— Mi-ar plăcea.

Cuvintele îmi ies pe gură atât de repede, încât se topesc într-
unul singur. Mă înfăşor şi mai bine în pătură şi îmi imaginez că
sunt în braţele lui Noah.

— Deci ne vedem mâine, spune Noah cu blândeţe.

— Da. Ne vedem mâine.

— Noapte bună, Penny.

— Noapte bună, Noah.

Pun telefonul jos şi inspir adânc. Apoi privesc oraşul în zare

şi mă uit lung la luna incredibilă. Mă simt atât de diferită… şi

acest lucru nu are legătură nici cu Noah şi nici cu faptul că sunt

în New York. Este pentru prima dată când simt că propria viaţa

îmi aparţine… că sunt responsabilă de propriul destin. Nu mai

reacţionez doar la ce fac sau la ce îmi spun alţii. Noah fiind

intriga din viaţa mea, de-acum îmi scriu propriul destin.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Când mă trezesc a doua zi, mă simt ca şi cum ar fi
Crăciunul. Încă dinainte să deschid ochii simt că se va întâmpla
ceva extraordinar de frumos, fără să pot spune clar ce. Apoi, în
câteva secunde îmi amintesc. Noah... îl voi vedea pe Noah.
Deschid ochii şi văd păpuşa care se uită exact la mine. În timpul
nopţii căzuse pe pernă, iar acum stătea exact în faţa mea.

— Bună dimineaţa, îi spun, deoarece sunt atât de
entuziasmată, că pot vorbi chiar şi cu o păpuşă. Ai dormit bine?

Îmi imaginez păpuşa că răspunde: *De fapt nu am dormit bine*
deloc, fiindcă am ochii lipiţi şi nu-i pot închide.

Gata, trebuie să mă ridic.

Fac un duş, după care mă aşez pe pat cu picioarele
încrucişate sub mine, cu un prosop înfăşurat peste părul meu
ud şi îmi deschid laptopul. Am mari emoţii până se încarcă
pagina de blog. Dacă cititorii mei cred că articolul a fost stupid
şi exagerat? Dacă am comentarii negative?

Dar nu era cazul să îmi fac atâtea probleme. Comentariile
sunt chiar mai drăguţe ca niciodată, multe dintre ele au chiar

inimioare şi cer mai multe detalii despre Băiatul din Brooklyn.

Mă pregătesc să văd dacă Elliot s-a trezit, când tocmai primesc un mesaj. *Te rog, te rog, te rog să fie de la Noah*, implor în şoaptă. În timp ce-mi iau telefonul, observ păpuşa care se uita la mine de pe perna unde am aşezat-o. "*Oh, te rrr-rog*", îmi imaginez că spune. Inspir adânc şi încerc să fiu nepăsătoare, dar când văd că mesajul este chiar de la Noah, încep să simt din nou aripioare în stomac.

Am visat ca m-am plimbat cu tine prin tot New York-ul şi fiecare loc pe care l-am vizitat s-a transformat în prăjitură. Ce-ar putea să însemne asta?! N

Îi răspund repede.

Că ai fost lovit de blestemul Zilei Misterelor Magice...? Oricum pare un vis extraordinar. Imaginează-ţi cum Empire State se transformă într-o prăjitură!

Ai apucat să te uiţi afară?

Nu, de ce? Luna s-a făcut verde?

Mă duc la fereastră şi trag draperiile. Fulgi uşori de zăpadă se rostogolesc din cer. Clădirile din jur par să fi fost pudrate cu zahăr.

Oh, uau... e atât de frumos

Da... Chiar că acum a venit Crăciunul!

Să ai o zi bună şi ne vedem la miezul nopţii.

La fel şi tu!

Deşi am sentimentul că va fi una dintre cele mai lungi şi plictisitoare zile, faptul că îl voi vedea pe Noah mă face atât de fericită, încât mă simt chiar bine la nuntă. Pe măsură ce musafirii încep să sosească, salonul începe să semene tot mai mult cu *Downton Abbey*. Bărbaţii arată atât de bine în costumele lor elegante negre sau gri şi cu părul aranjat pe spate.

Iar femeile arată uluitor. Fiecare rochie din anii douăzeci este o operă de artă, lucrată în satin şi dantelă, cu modele sofisticate de pietricele cusute, toate în nuanţe pale de lavandă, verde smarald şi prună. Până şi copiii arată ca nişte păpuşi de porţelan îmbrăcaţi în acele hăinuţe cu manşete gofrate şi în ghetuţele înalte. Nu pot să nu cad pe gânduri când privesc ţinuta de servitoare în care sunt eu îmbrăcată: o rochie cloş simplă, neagră şi scrobită, cu un şorţ şi mai scrobit peste ea.

În timp ce fotograful profesionist face poze studiate şi aranjate cu mirii şi cu musafirii, eu mă strecor cu un aparat mult mai mic printre oaspeţi şi fac instantanee. Fac nişte prim-planuri cu detalii de pe nişte rochii şi fac o fotografie foarte

drăguţă cu fetiţele cu flori care îşi şopteau ceva la ureche una
celeilalte. Apoi, exact când cineva anunţă sosirea miresei şi toţi
nuntaşii se reped la locurile lor, reuşesc să fac o fotografie foarte
romantică în care Jim, chipeş, plin de emoţii şi de speranţă, o
aşteaptă pe Cindy în faţa altarului.

Până la urmă au hotărât să nu-şi mai spună jurămintele cu
accent britanic, lucru care m-a bucurat nespus. Jurămintele
sunt atât de frumos scrise şi din inimă. Au adăugat şi detalii
amuzante, personale, cum ar fi faptul că Cindy a promis să nu
se mai vaiete că Jim se uită la meciurile de baseball, iar Jim a
asigurat-o că va încerca să înveţe să-i placă spectacolele de

reality TV. Până se termină ceremonia sunt deja o epavă
plângăcioasă şi sentimentală.

Când musafirii încep să îndese în ei mâncarea special
pregătită pentru recepţie, mama mă trage deoparte. Ochii îi
sunt senini şi strălucitori şi zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Pen, n-o să ghiceşti niciodată. Am fost rugată să mai
organizez o petrecere cu temă. Aici în New York.

— Cum? Când?

— Săptămâna viitoare.

Mama îşi îndreaptă privirea spre masa principală.

— O ştii pe domnişoara de onoare... tipa plinuţă cu mult
păr?

— Da.

— Ei bine, împlineşte treizeci de ani cu o zi înainte de Anul
Nou şi m-a rugat să o ajut să organizeze o petrecere cu tema
mişcarea mod şi rockerii.

— Uau! Dar mâine plecăm cu avionul acasă. Cum o vei
putea face?

Simt că îmi apasă tot cerul pe umeri când mă gândesc că s-
ar putea ca mama să rămână aici, în timp ce noi sărbătorim
acasă Crăciunul fără ea.

— A spus că va plăti cât să putem rămâne cu toţii aici, ca să

putem sărbători şi Crăciunul, şi Anul Nou. Chiar au plătit
pentru schimbarea biletelor. Oamenii aceştia sunt foarte bogaţi,
Pen, banii nu sunt o problemă pentru ei.

Rămân înţepenită pe loc, încercând să prelucrez informaţia
proaspătă.

— Rămânem aici de Crăciun?

Mama dă din cap.

— Da. L-am sunat şi pe tata şi nu are nimic împotrivă.

Cum mă cuprinde entuziasmul, cum creierul meu începe să
caute motive care ar face imposibilă rămânerea noastră acolo.

— Cum rămâne cu Tom? Dar cu Elliot?

— Elliot poate rămâne şi el, spune mama zâmbind. Mă rog,
să sperăm ca va putea rămâne. Trebuie să-i sun pe părinţii lui.
Iar Tom va fi bine. Mi-a scris un mesaj de dimineaţă în care mă
întreba dacă poate petrece Crăciunul împreună cu Melanie şi cu
familia ei.

Mă entuziasmez atât de tare, încât îmi vine să dansez conga
prin încăpere. Totuşi, rămân pe loc deoarece mă expun la prea
multe riscuri să mă împiedic.

Voi petrece Crăciunul şi Anul Nou în New York. Îl voi putea
vedea pe Noah. Viaţa mea nu poate fi mai frumoasă de atât.

— Iar Sadie Lee ne-a invitat să petrecem Crăciunul la ea
acasă, în Brooklyn, adaugă mama, arătându-mi că m-am înşelat.

Viaţa mea poate şi tocmai a devenit de un trilion de ori mai
bună.

Elliot şi tata ni s-au alăturat seara, când a început recepţia.
Elliot arată senzaţional în costumul *vintage* şi cu eşarfa la gât.

Îmi privesc ţinuta de servitoare şi oftez. Nu este ce aş fi ales să
îmbrac pentru întâlnirea cu Noah. Pare atât de searbăd, dar
măcar are caracter. Ne adunăm în cerc în momentul în care
Cindy şi Jim dansează pentru prima dată ca soţ şi soţie. Cindy s-
a schimbat într-o rochie superbă din anii douăzeci, dreaptă, cu
talie joasă şi cu franjuri. Este făcută din satin gri petrol, lucios,
care îşi schimbă culoarea în luminile scânteietoare ca o piatră a
lunii. Sunt atentă la orchestra care începe să cânte primele
acorduri din “Unchained melody” şi simt fiori în tot corpul când
mă gândesc la ziua de ieri, când l-am văzut pe Noah pe aceeaşi
scenă, în întuneric. Mai sunt doar trei ore până la miezul nopţii.

Privesc la ceasul bogat ornat de pe perete şi mă simt ca
Cenuşăreasa, doar că în cazul meu abia aştept să vină miezul
nopţii, nu mă tem de el.

— Penny, de ce nu te-ai schimbat? îmi şopteşte mama la
ureche?

Mă întorc cu faţa spre ea.

— Ce vrei să spui? În ce să mă schimb?

Mama se încruntă.

— Am crezut că ţi-am spus despre rochie. Nu ţi-am spus
despre rochie?

Mă uit la ea pierdută.

— Dumnezeule! Probabil că am fost atât de ocupată că am
uitat complet.

Mama mă apucă de braţ.

— Jos, în camera mea, este o rochie pentru tine.

— Ce fel de rochie?

Mama zâmbeşte.

— Vei vedea.

— Dar nu trebuie să rămân în ton cu tema nunţii?

— Vei fi în ton.

Zâmbetul mamei devine tot mai misterios în timp ce-mi dă
cardul cheie de la camera ei.

— Bine, atunci.

Mă răsucesc pe călcâie să plec, dar înainte de asta fur un
instantaneu cu una dintre fetiţele cu flori, ghemuită sub masă
cu o pulpă de pui pe care o ţinea strâns în mânuţă.

* * *

Cum intru la ai mei în cameră mă pufneşte râsul. Partea lui
tata este practic goală, nu vezi nimic în afară de o biografie

sportivă de pe noptieră şi de valiza aşezată frumos lângă perete.

Partea de cameră a mamei arată însă de parcă a trecut pe acolo o tornadă... o tornadă a hainelor şi a produselor cosmetice.

Încerc să-mi fac drum prin tot acel haos ca să ajung la pat.

Acolo, aşezată pe cuvertură, este o rochie superbă cu talie joasă şi cu franjuri. Este din mătase verde smarald cu ciucuri argintii jos. Lângă rochie este o bentiţă asortată făcută din pietricele şi o pereche de pantofi Mary Jane negri. Nu-mi vine să cred că sunt chiar pentru mine, dar lângă umeraş este o bileţel pe care scrie:

PENTRU PENNY.

Abia respir de emoţie. Apoi însă, bine-nţeles că vocea mea interioară începe să-şi dea în petic. *Dacă nu ţi-e bună? Dacă nu-ţi stă bine?* Cu toate acestea, când ridic rochia de pe pat îmi dau seama că este imposibil să stea rău pe cineva. Mă strecor afară din hainele scrobite de servitoare şi trag rochia peste cap.

Materialul este atât de moale încât mi se face pielea ca de găină când abia îmi atinge pielea. Mi se taie respiraţia când mă văd în oglinda de mărime naturală. Rochia mi se potriveşte perfect şi

mă face să arăt matură şi... ei bine... interesantă, ca un star de
cinema. Îmi pun pantofii, apoi îmi privesc părul. E prins în coc
pentru că trebuia să completez imaginea de servitoare, dar
acum nu se mai potriveşte cu rochia.

Desprind părul din coc şi înhaţ o perie de pe măsuţa de
toaletă a mamei. Odată ce l-am netezit, împletesc două cosiţe
pe care le trec peste cap, ca pe o coroniţă. Apoi pun bentiţa pe
deasupra. La sfârşit, mă aşez la măsuţa de toaletă şi mă dau cu
puţin tuş la ochi şi rimei. Încă un praf de pudră şi un strop de
parfum şi sunt gata de plecare. Mă îndrept spre oglindă pentru
o ultimă verificare.

Îmi revine fulgerător în minte momentul în care mă pregăteam pentru întâlnirea cu Ollie, îmi amintesc cât de emoţionată şi de nesigură mă simţeam. Acum mă privesc în oglindă şi rânjesc încontinuu. E greu de crezut că nu a trecut decât o săptămână de atunci... pare o veşnicie. Iar eu simt că sunt o altă persoană. Îmi pun pantofii, îmi iau geanta şi mă îndrept spre uşă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Când mă întorc în salonul unde era nunta, îi găsesc pe
mama, pe tata şi pe Elliot la o măsuţă într-un colţ al încăperii.

— Draga mea, spune mama.

Tata rămâne înmărmurit.

— Arăţi...

— Retro-tastic! exclamă Elliot.

— Mulţumesc.

Fac o piruetă iar franjurii cu mărgeluţe de la baza rochiei se
învârt în jurul meu. Apoi mă aşez la masă cu ei.

— Îţi mulţumesc, mami.

— Fetiţa mea a crescut, spune tata cu nostalgie.

— Tati, exclam, îmbujorată de ruşine.

— Bine, trebuie să încerc să-i mai sun pe ai mei, zice Elliot.
Ţineţi-mi tot ce puteţi strâns ca să mă lase să rămân cu voi de
Crăciun.

Mama şi cu mine strângem imediat pumnii, iar tata strânge
din pleoape.

— Aşadar, Sadie Lee mi-a spus că Noah va trece mai târziu
pe aici ca să te vadă, îmi spune mama cum se ridică Elliot de la
masă.

Fac semn că da.

— Hm, cred că ar trebui să-l întâlnesc pe acest Noah, spune
tata.

— Îl vei întâlni, îi răspunde mama. Vom petrece Crăciunul
împreună cu el.

Doar auzind aceste cuvinte spuse de ea şi mi se pare că
ascult muzica unui cor de heruvimi. Dar îmi dau seama că este

sunetul telefonului care mă anunţă că am primit un mesaj.

Mesajul e de la Noah.

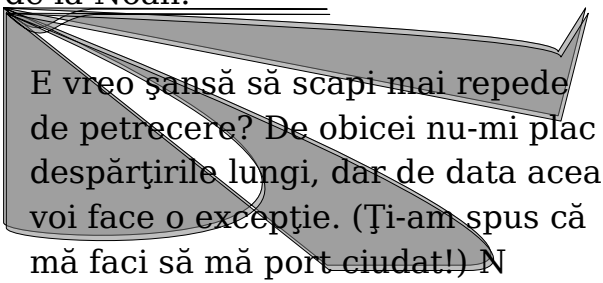
E vreo şansă să scapi mai repede de petrecere? De obicei nu-mi plac despărţirile lungi, dar de data aceasta voi face o excepţie. (Ţi-am spus că mă faci să mă port ciudat!) N

Mama şi tata se ridică să meargă la dans.

— E de la Noah, spun eu. A ajuns deja aici. E în regulă dacă

mă duc să mă întâlnesc cu el în bucătărie?

— Sigur că da, spune mama.

— Adu-l pe aici, zice tata peste umăr, în drum spre ringul de

dans. Sunt sigur că Cindy şi Jim nu au nimic împotrivă.

M-am strecurat în bucătărie unde o găsesc pe Sadie Lee,

ştergând unul dintre bufetele uriaşe de inox. Abia dacă am

văzut-o pentru că a stat ascunsă toată ziua, supraveghind
pregătirea meselor.

— Bună ziua, îi spun.

— Bună ziua, fată scumpă.

Sadie Lee se întoarce şi îmi zâmbeşte fericită. Faţa îi e uşor
aprinsă şi câteva fire de păr i-au ieşit din coc, dar, în afară de
asta, arată cât se poate de şic. Mă măsoară cu privirea de sus
până jos.

— Măi, măi, măi, eşti adorabilă.

— Mulţumesc, este ţinuta mea de seară.

— Este o frumuseţe, asta este. Lasă-mă să te privesc.

Sadie vine mai aproape ca să vadă mai bine lucrătura în
mărgele de pe rochia mea.

— Arăţi exact ca bunica mea într-una dintre fotografiile
mele de acasă. A fost una dintre primele tinere care au
îmbrăţişat această modă. Vai de mine! Lui Noah o să-i iasă ochii
din orbite când te va vedea.

Doar la simpla pomenire a numelui său, m-am înroşit dintr-
odată şi m-am ruşinat extrem de tare.

— Tocmai mi-a scris să-mi spună că e aici, în parcare.

Sadie Lee dă din cap şi-mi aruncă un zâmbet cu subînţeles.

— Ştiu. Acum urcă.

— îţi mulţumesc că ne-ai invitat să petrecem Crăciunul

împreună.

— Oh, draga mea, cu cea mai mare plăcere. Îmi place să am
casa plină de sărbători. Va fi ca atunci... se opreşte brusc şi cred
că probabil se gândea la părinţii lui Noah.

— Îmi pare atât de rău... de accident, spun încet, sperând să
nu par prea îndrăzneaţă.

Mă priveşte zâmbind trist.

— Noah ţi-a spus?

îi fac semn din cap că da.

— Ştii, i s-au cam aprins călcâiele după tine.

îi zâmbesc şi eu.

— Şi mie... şi mie îmi place de el.

Sadie Lee se apropie şi mai mult de mine, iar vocea ei devine
gravă:

— Mă bucur atât de mult că în sfârşit a cunoscut pe cineva
cu care poate vorbi. Este sub...

— Salutare! Ce faceţi? Măi să fie!

Mă întorc şi îl văd pe Noah care nu-şi mai putea dezlipi
ochii cât cepele de pe mine.

— Ce ţi-am spus? Sadie Lee mă înghionteşte uşor. Vezi cum
îi ies ochii din cap?

— Arăţi... maiestuos, spune Noah care a rămas înlemnit în
dreptul uşii.

— Mulţumesc, îi răspund cu sfială. Şi tu arăţi la fel de bine.

Noah e îmbrăcat într-o pereche de blugi negri, strâmţi, şi o
geacă de motociclist, din piele roasă peste o bluză cu glugă gri
deschis. Părul îi luceşte mai tare şi este mai moale decât ieri, ca
şi cum ar fi proaspăt spălat, iar ochii lui sunt şi mai ciocolatii
decât îmi aminteam. Când începe să zâmbească, îi reapar

gropiţele de o parte şi de alta a gurii. E atât de drăguţ, că nu mă
pot hotărî dacă să vreau să-l îmbrăţişez sau dacă să-i fac o poză.

— L-ai adus? întreabă, privind-o rapid pe Sadie Lee, înainte
să se uite din nou la mine.

— Sigur că da, spune ea, scoţând de sub bufet un coş din
nuiele, pentru picnic.

— Mă întrebam, spune Noah, pe un ton afectat şi sofisticat,
dacă aţi dori să mă însoţiţi la un picnic.

— Un picnic?

— I-hî. Dar nu unul obişnuit, ca pe vremuri, spune el cu o
sclipire în ochi.

— Oh, nu, spun şi eu, cântându-i în strună.

— Nu. Este vorba de un picnic la lumina lunii.

Brusc simt că mi se opreşte inima. Mama şi tata nu mă vor
lăsa nici în ruptul capului să ies din hotel.

— Pe o terasă secretă de pe acoperiş, continuă Noah. Chiar
în spatele acestei bucătării.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

Sadie Lee începe să chicotească.

— Aş fi onorată, zic şi mă uit la Sadie Lee. Te rog, le spui
părinţilor mei unde am plecat? Sunt la petrecere, probabil se fac
de râs pe ringul de dans.

— Sigur că da, draga mea.

Îl priveşte îngrijorată pe Noah.

— Dar nu o să îngheţe afară îmbrăcată în rochia aceea,
adaugă ea?

El dă din cap.

— Nu te îngrijora, buni. M-am ocupat şi de asta.

— De ce nu mă surprinde? spune Sadie Lee râzând. Bine
atunci, să vă simţiţi bine… şi nu o ţine prea mult afară. Nu vrem
ca părinţii ei să creadă că a fost răpită.

Sadie Lee se îndreaptă spre sala unde are loc recepţia,

lăsându-ne singuri.

— Deci, spune el, aducând coşul lângă mine.

— Deci, sunt atât de fâstâcită, că nu-mi pot lua ochii din
pământ.

— Dacă ai putea invita la picnic un personaj din cărţi, cine
ar fi?

Zâmbesc. Întrebările pe care le pune Noah la întâmplare
sunt cele mai potrivite să spargă gheaţa.

— Augustus Waters din "*Sub aceeaşi stea*" îi răspund. Ca să
îl pot readuce la viaţă.

— Grozav răspuns, spune Noah. Eu l-aş aduce pe tipul acela
viguros din "*Amurg*" ca să-l ucid.

Încep să râd şi îl privesc pe Noah, iar în secunda în care
ochii ni se întâlnesc simt lovitură puternică în mine. Atât de
puternică încât aproape îmi taie respiraţia.

El zâmbeşte şi îşi mută privirea în altă parte.

— Mă bucur să te văd din nou.

— Cu plăcere, îi răspund.

Nu ştiu de ce am spus-o... ba da, ştiu.... pentru că sunt o
ruşine internaţională iminentă, blestemată de Dumnezeul
Momentelor Ruşinoase.

— Îţi face plăcere că mă vezi?

— Nu.

— Adică nu-ţi face plăcere? întreabă Noah, înclinându-şi
capul într-o parte, zâmbind.

— Ba da, adică... nu, nu am vrut să spun asta. Nu ştiu ce...

Mă întorc uşor cu spatele la el ca nu cumva să aibă arsuri de
gradul trei de la fierbinţeala care iese din obrajii mei.

— Voiam să spun mulţumesc.

— *Cu plăcere!* pufneşte Noah şi izbucnim amândoi în râs.

Vino, îmi spune arătându-mi drumul spre o uşă despre care eu
am crezut că e a unui dulap.

De fapt mă conduce spre un pasaj îngust, care duce la o
ieşire de incendiu.

— Sadie Lee mi-a spus de locul acesta, îmi explică el. Este
locul unde cei din bucătărie ies la o ţigară.

Îmi zâmbeşte sfios.

— ... ceea ce îl face să fie cel mai puţin fermecător loc pentru
picnic, dar nu te îngrijora... o să-l facem să arate grozav. Şi,
indiferent cât de tare urăsc să văd că acoperi rochia aceea, nu
mi-ar plăcea deloc să faci pneumonie aici.

Scoate din geantă o bluză din lână moale. Mi-e atât de mare
că îmi ajunge până la genunchi.

— Hm, se încruntă Noah. Cum se face că pe tine arată mult
mai bine decât pe mine?

Şi uite aşa îmi reaprinde încrederea care începe să crească
tot mai mult.

Noah deschide uşa de la ieşirea de incendiu şi ieşim pe
suprafaţa plată a unui acoperiş de beton, înconjurată de
balustrade înalte de metal. Mă duce într-o firidă, unde pune pe
jos pătura scoţiană din camionetă.

— După dumneavoastră, doamnă, îmi spune făcându-mi
semn să mă aşez.

Noah se aşază în faţa mea şi deschide coşul. Scoate un
termos şi două căni. Apoi două farfurii şi tacâmuri de lux şi

diferite pacheţele învelite în folie de aluminiu. Îl urmăresc, cu
gura lăsându-mi apă, cum desface pachetele ca să scoată la
iveală o selecţie minunată de aperitive ornate manual, de
căpşuni acoperite cu ciocolată şi brioşe. La sfârşit scoate două
lumânări şi o cutie de chibrituri.

— Asta trebuie să fie ideea lui Sadie Lee, spune el zâmbind.

E atât de romantică.

Aprinde lumânările şi stăm câteva momente doar
zâmbindu-ne unul celuilalt, apoi ferindu-ne privirile.

— Speram să fie o noapte senină, spune Noah privind cerul
înnorat. Speram să putem vedea luna din nou.

— Nu contează. E perfect.

De jos aud zgomotele oraşului New York, dar suntem atât
de sus, încât sunetul sirenelor şi al claxoanelor se aud ca un
cântec de pasăre.

— Mă gândeam... spune Noah, deschizând termosul.

Spirale de aburi se ridică în aerul rece.

— Poate ne putem scrie după ce ajungi acasă... poate ne
vedem pe Skype...?

Se uită la mine şi oftează.

— Uite ce e, Penny. Mi-aş dori să nu pleci mâine.

Instantaneu încep să zâmbesc. Este clar că Sadie Lee nu i-a
spus că rămânem. Mă întreb dacă nu a făcut-o intenţionat, ca să
îi spun eu.

— Nu e nevoie să te bucuri chiar atât de tare, spune Noah,
scuturând din cap.

— Nu mă bucur, îi răspund, dar rânjesc şi mai tare.

— Serios? M-ai putea păcăli.

— Nu sunt bucuroasă că plec... sunt bucuroasă că nu plec.

Nu mâine, în orice caz. Mama a fost rugată să mai organizeze o
petrecere, aici în New York, cu o zi înainte de Anul Nou.

Rămânem până de Anul Nou.

Noah rămâne cu gura căscată.

— Glumeşti.
— Nu.
Îmi face semn să merg lângă el.
— Vino încoace.

Mă târâi în genunchi peste pătură până la el. Când am ajuns
suficient de aproape, el mă prinde de o mână. Tresalt toată de
emoţie.

— Şi vrei să ştii care e cea mai bună parte? îl întreb.

— Nu e asta cea mai bună parte?

Dau din cap.

— Nu. Cea mai bună parte este că Sadie Lee ne-a invitat pe
toţi să petrecem Crăciunul cu voi.

Noah începe să râdă.

— Da, categoric asta este partea cea mai bună.

Apoi devine serios. Mă priveşte şi simt cum îmi zvâcneşte
ceva în stomac.

— Deci... spune el.

— Deci... repet după el, cu inima bătându-mi cu putere.

E atât de aproape că pot să văd un strop mic de cerneală pe
unul dintre obrajii lui. Mă prinde mai puternic de mână, iar asta
face să mă apropii şi mai tare de el, până când feţele noastre
sunt despărţite doar de câţiva centimetri. *O să mă sărute! Oare
o să mă sărute? Ce ar trebui să fac?* Închid ochii şi încerc să
înlătur toate gândurile panicarde. Apoi îi simt buzele peste ale
mele, uşoare ca o pană, şi îmi dau seama că îl sărut şi eu.

Cumva, ca prin minune, ştiu ce trebuie să fac. Apoi îmi dă

drumul la mână şi simt cum mă cuprinde cu braţele lui
puternice, trăgându-mă şi mai aproape de el. Pe măsură ce
sărutul devine tot mai intens, simt că mă topesc în el.

Apoi îmi sună telefonul. Las să intre mesageria vocală în
timp ce Noah mă îmbrăţişează strâns.

— Vezi? Ţi-am spus... tu eşti momentul meu de intrigă, îmi spune blând.

Dau din cap şi ne îndepărtăm unul de celălalt, deşi observ că
picioarele ni se ating încă.

— Ar fi mai bine să verific telefonul, îi spun îngrijorată ca nu
cumva tata să o fi luat-o razna când a aflat că am plecat cu
Noah.

Apelul ratat este însă de la Elliot. Intru în cutia vocală să
recuperez mesajul.

“Penny! Unde eşti? Mama ta spune că ai şters-o cu Făt-
Frumos. Poţi să te întorci cât mai repede? Adu-l şi pe el. Sunt
sigur că Familia Brady nu se va supăra. S-a-ntâmplat o
catastrofă. Părinţii mei tâmpiţi nu mă mai lasă să stau... mă
obligă să mă întorc de Crăciun... singur! Poţi să crezi aşa ceva?”

Urmează o pauză, timp în care simt un gol în stomac. “Doar
dacă nu cumva... Penny, te întorci acasă cu mine?”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Cred că mi se puteau citi pe faţă şocul şi groaza, deoarece cum mi-am pus telefonul înapoi în geantă, văd că Noah mă priveşte îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? Arăţi ca şi cum ţi-a spus cineva că Moş Crăciun nu există... dar există, apropo, nu e decât un zvon inventat de adulţi, ca să ne strice nouă distracţia.

Râd, dar se simte că e forţat.

— E prietenul meu Elliot, îi spun. Trebuie să se întoarcă mâine acasă. Părinţii nu-l mai lasă să rămână. Vor să fie acasă de Crăciun.

Noah oftează.

— Cam aiurea.

Ne aşezăm amândoi înapoi pe pătură, iar Noah ridică termosul.

— Ceai dulce?

îi fac semn că da, cu toate că nu prea ştiu ce este acela “ceai dulce”. Nu mă pot gândi decât la rugămintea lui Elliot, dacă mă întorc acasă cu el. Simt cum în sufletul meu se duce o luptă. Indiferent cât de mult îmi displace ideea că Elliot trebuie să se întoarcă singur acasă, urăsc şi mai mult să plec de lângă mama,

tata şi Noah.

Noah îmi dă o cană cu ceai, iar eu iau o înghiţitură. Nu seamănă deloc cu ceaiurile pe care le-am băut până acum. Are aromă puternică de lămâie şi e dulce, ca o limonadă fierbinte.

— E bun, spun.

— O altă specialitate a lui Sadie Lee, răspunde Noah. În Carolina de Sud, de unde este ea, îl beau tot timpul vara, cu gheaţă. Aceasta este varianta ei de iarnă în New York.

Mai iau o înghiţitură şi mă străduiesc să reintru în atmosfera
picnicului, dar e în zadar. Mă gândesc încontinuu la Elliot. Mă
uit la Noah.

— Te-ar deranja să intrăm la petrecere? Elliot părea tare
supărat. Spunea că are nevoie să vorbim.

Observ o umbră de dezamăgire pe faţa lui Noah, iar mie îmi
pare foarte rău de asta, dar nu îl pot lăsa pe Elliot să aştepte,
mai ales după ce ieri s-a supărat atât de tare pe mine.

Noah dă din cap.

— Sigur. Facem aşa: tu te duci şi vorbeşti cu el, eu plec
acasă.

— Nu. Adică nu poţi veni cu mine? Nu vreau să pleci.

Noah începe să râdă.

— Nu pot să apar tam-nisam la nunta cuiva. Oricum, ne
vedem mâine.

— Da, dar sunt sigură că familia Brady nu va avea nimic
împotrivă. Sunt o pereche tare drăguţă. Le spun că eşti nepotul
lui Sadie Lee. Le spun că eşti perechea mea.

Noah ridică din sprâncene şi zâmbeşte obraznic.

— Perechea ta, carevasăzică?

— Da, te rog, vino cu mine.

Noah dă din cap.

— Ascultă-mă. Când am venit aici în seara aceasta, am

crezut că ne vom spune la revedere. Dar rămâi aici încă o
săptămână, aşa că nu e nicio problemă. Nu mă deranjează să
aştept până mâine. Du-te şi stai cu prietenul tău. Nu are nevoie
să vă stau eu în cale.

— Nu ne stai în cale... tu...

Noah pune un deget peste buzele mele.

— Şşş

— Dar picnicul...

— Putem să facem picnicuri în fiecare zi când vii la mine acasă, îmi spune zâmbind. Du-te la prietenul tău.

Oftez.

— Bine.

— Mai întâi însă...

Noah mă trage spre el şi mă sărută din nou, cuprinzându-mi capul în palme şi mângâindu-mă pe păr.

— Uau! spune când în sfârşit ne oprim să respirăm.

— Un sărut extraordinar, spun şi eu pentru că bineînţeles nu pot să fac ceva memorabil, cum ar fi să sărut un băiat, fără să spun ceva jenant.

— Da, spune Noah cu o licărire jucăuşă în privire. Este extraordinară persoana care mă sărută.

încep să râd şi îmi feresc privirea.

Şi, deşi simt cum îmi ard obrajii, nu îmi mai pasă. Asta este diferenţa când sunt cu Noah. Oi fi eu o ruşine internaţională, dar nu contează pentru că lui nu-i pasă.

— Vino, spune el. Să intrăm.

Când revin la petrecere, buzele îmi vibrează încă din cauza sărutului. Dar, în secunda în care îl văd pe Elliot, sentimentul dispare şi simt un gol în stomac. Stă singur la masă şi pare din cale-afară de abătut.

— Unde-ai fost? mă întreabă cum mă aşez.
— Îmi pare rău. Noah a vrut să mergem la un picnic şi...
— Un picnic?
— Da, dar nu te îngrijora, eu...
— Şi unde e acum? mă întrerupe Elliot, uitându-se spre uşă.
— S-a dus acasă.

— Cum? De ce? Nu trebuia să facă asta. Ţi-am spus să vii cu
el.

— Nu a vrut să vină nepoftit la nuntă.

— Dar nu i-ar fi deranjat. Doar e nepotul celei care s-a
ocupat de mâncare.

— Ştiu, dar... oricum, ce s-a întâmplat? Ce au spus părinţii
tăi?

— Au luat-o razna.

Elliot îşi coboară privirea şi începe să se joace cu faţa de
masă.

— Au spus că nici în ruptul capului nu mai pot rămâne aici
de Crăciun. Că nu aşa ne-a fost înţelegerea... de parcă toată
treaba asta e un caz la care lucrează ei. Preferă să merg singur
cu avionul decât să rămân aici cu voi, fiindcă vor un Crăciun în
familie. Dar...

Elliot se opreşte pentru efect dramatic...

— ... au spus că dacă vii acasă cu mine, eşti binevenită să
petreci Crăciunul cu noi.

— Oh... eu...

— Aha, s-a întors plimbăreaţa, strigă tata în timp ce se
trânteşte pe scaunul de lângă mine.

E roşu la faţă şi de-abia respiră. Este clar că în lipsa mea s-a
petrecut un episod de dans al tatălui.

Mama se aşază lângă el. Nu pare la fel de răvăşită, dar, la urma urmelor, ea este încă o dansatoare desăvârşită după toţi anii ei de teatru.

— Penny, unde e Noah?

— S-a întors acasă, îi spun.

— Deja? se încruntă mama. De ce nu l-ai invitat să stea cu
noi? Sunt sigură că familia Brady nu ar fi avut nimic împotrivă...
până la urmă este nepotul lui Sadie Lee.

Doamne, jur că dacă mai aud chestia asta o singură dată...

— Nu-i nimic. A trebuit să vorbesc cu Elliot. E vorba despre
părinţii lui.

— Ah, da. Tata dă din cap, privindu-l pe Elliot. Păcat.
Crăciunul nu va fi la fel fără tine.

Elliot dă din cap şi oftează, apoi se întoarce spre mine.

— Deci, ce părere ai, Pen?

— Nu ştiu.

Mă uit lung spre ringul de dans, aşteptând parcă să-mi vină
de acolo vreo idee. Cum aş putea ieşi din situaţia aceasta fără
să-i rănesc sentimentele lui Elliot?

— Ce părere să aibă despre ce? întreabă tata.

— Părinţii mei au spus că Penny este binevenită să petreacă
alături de noi Crăciunul, dacă se întoarce mâine cu mine acasă,
spune Elliot privindu-l pe tata plin de speranţă.

Mă uit la mama, iar ea ridică din sprâncene. Mă concentrez
foarte tare şi încerc să-i trimit un mesaj mintal prin care o
implor să-mi interzică să plec.

— Oh, nu ştiu... începe mama să spună.

— Ştiu că o masă semipreparată a părinţilor mei nici nu se

compară cu festinurile grozave gătite de tatăl tău, spune Elliot,
întorcându-se spre mine, dar oricum, anul acesta nu vei mânca
ceva extraordinar pregătit de tatăl tău, nu-i aşa? Vei mânca ceva
din meniul de Crăciun oferit de hotel.

— Dar... încerc să spun ceva.

— Nu ne vom petrece Crăciunul la hotel, spune mama cu
blândeţe. Vom merge acasă al Sadie Lee.

Elliot face ochii mari.

— Acasă la Sadie Lee?

— Da, îi răspunde mama. Femeia care s-a ocupat de toată
mâncarea de la nuntă. Ne-a invitat să petrecem Crăciunul la ea
acasă.

— Ah, înţeleg, spune sec Elliot.

— Şi chiar ne dorim ca Penny să fie cu noi, adaugă şi tata pe
un ton blajin.

— Da, e rău destul că Tom nu e alături de noi de Crăciun,
adaugă mama.

Simt un val imens de uşurare. Nu mai trebuie să-i spun lui Elliot că nu vreau să mă întorc acasă cu el. Pot să dau vina pe
părinţii mei.

— Nu e nimic, înţeleg, spune pierit Elliot.

— Nu stăm decât o săptămână, spun şi eu.

— Opt zile, spune repede Elliot.

— Bine, opt zile. Ne putem vedea pe Skype.

— Eşti sigură că nu o să fii prea ocupată? bombăne Elliot.

— Auzi, e cântecul nostru! exclamă tata când aude primele
acorduri de la “ *When a man loves a woman*”.

Sare în picioare şi-i întinde o mână mamei:

— Doamnă, îmi oferiţi plăcerea acestui dans?

— Cum să nu, aş fi onorată! exclamă şi mama, luându-l de
mână.

Zâmbesc în timp ce îi privesc cum se întorc pe ringul de

dans. Este ciudat, deoarece, până de curând, manifestările lor
de afecţiune în public mă făceau să cad pe gânduri, de parcă ei
erau membrii vreunui Club al Cuplurilor în care eu nu aveam să
intru niciodată. Acum însă, uitându-mă la ei, gândul mă duce la
Noah şi un val de căldură îmi inundă tot corpul.

— Cred că ar fi cazul să mă duc şi să încep să-mi fac bagajul,

spune Elliot, scoţându-mă din transă.

— Te ajut, sar disperată să spun ceva, orice care să-l facă pe

Elliot să se simtă mai bine. Am putea să ne ghiftuim pe la

miezul nopţii, dacă vrei? Am un coş plin cu mâncare de picnic.

— Nu mi-e foame, spune Elliot.

— Nu vrei nici măcar căpşuni în ciocolată?

— Ţi-a adus căpşuni în ciocolată?

Îi fac semn că da, puţin neliniştită de faptul că nu ştiam cum

va reacţiona Elliot la asta, ţinând cont de starea în care e.

— Pe bune acum, tipul acesta nu are niciun cusur?

— Sunt sigură că are o tonă, îi spun, deşi nu sunt sigură că

ar fi chiar aşa.

— Hm, bine, vino atunci.

Doar după ce terminăm de împachetat, starea de spirit a lui

Elliot parcă se mai înviorează puţin.

— Îmi pare rău, spune prăbuşindu-se pe pat. Am fost atât de

dezamăgit că nu voi petrece Crăciunul cu voi. Presupun că este

mai bine că mă întorc acasă. Altfel, aş fi fost a treia roată la

căruţă.

— Nu-i adevărat.

Mă aşez pe pat lângă el.

— Uite, Noah şi cu mine locuim la peste 10 mii de kilometri

depărtare unul de celălalt...

— De fapt sunt patru mii.

— Bine, patru mii, dar şi aşa, e mai mult chiar şi decât un

ocean întreg. Aşa că nu ne va afecta cu nimic prietenia. Este

doar... doar...

— O idilă de vacanţă? oferă încrezător ideea Elliot.

— Da, o idilă de vacanţă.

Însă în timp ce Elliot dă din cap şi zâmbeşte, un gând
neliniştitor începe să-mi dea târcoale. Este pentru prima dată
când îl mint, de când suntem prieteni.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Am citit mai demult, într-o revistă, că toate visele pe care le ai au o semnificaţie. De pildă, dacă visezi că alergi la deal, dar nu ajungi niciodată în vârf, înseamnă că ceva în viaţa ta nu te lasă să mergi mai departe sau dacă visezi că îţi cad dinţii, înseamnă că nu te simţi deloc în siguranţă... sau înseamnă că eşti însărcinată? Nu-mi amintesc. Oricum, există oameni, un fel de doctori de vise, care îţi analizează visul şi îţi spun ce semnifică el. Mă trezesc în dimineaţa de Ajun şi mă întreb ce Dumnezeu mi-ar putea spune un astfel de doctor despre visul meu de cu o noapte înainte. În principiu, am rămas blocată într-un tren împreună cu Megan şi cu Ollie şi, de fiecare dată când trenul trecea printr-o gară, mecanicul citea la microfon o informaţie ruşinoasă despre mine. Aşa că, în loc să spună: "Doamnelor şi domnilor, vom ajunge în curând..." din boxe se auzea: "Doamnelor şi domnilor, ştiţi că Penny Porter şi-a arătat odată lenjeria intimă publicului dintr-o sală de spectacol?" Şi în

tot acest timp, Ollie şi Megan stăteau vizavi de mine şi râdeau cu lacrimi. În plus, de fiecare dată când dau să mă ridic şi să plec, mă obligă să mă aşez la loc. Apoi, scaunul pe care stau se transformă în prăjitură şi mă trezesc în final cu fundul plin de ciocolată.

Mă ridic în capul oaselor şi aprind veioza de pe noptieră.

Urăsc visele. Urăsc faptul că dacă tu reuşeşti să uiţi totul despre lucrurile şi oamenii care te-au rănit profund, ele reuşesc să aducă totul înapoi. Iau păpuşa de porţelan de pe perna de lângă mine şi o îmbrăţişez. E atât de ciudat să mă gândesc din nou la Megan şi la Ollie.

Pe nepusă masă simt nevoia să verific paginile de Facebook şi de YouTube să văd dacă lumea mai vorbeşte încă despre clipul video. Apoi, din fericire, revin la realitate. De ce mi-aş face aşa ceva? Mai ales că mi-a mers atât de bine de când am ajuns aici şi am reuşit să las totul în urmă. Mă uit în jurul meu şi mă cuprinde tristeţea. Este ultima dimineaţă pe care o petrec la Waldorf Astoria. Poate că pare ciudat să spun asta, dar mă simt ataşată de această cameră. Acesta este locul în care viaţa mea s-a transformat într-un basm. Acesta este locul în care mi-am dat seama în cele din urmă că pot controla de fapt ceea ce mi se întâmplă. Mă hotărăsc să fac nişte poze ca să păstrez amintirile pentru totdeauna.

Mai întâi fac o fotografie cu patul nefăcut, cu păpuşa cocoţată pe o grămadă de perne. Apoi fac fotografii cu toată camera, din diverse unghiuri. La sfârşit, fac nişte fotografii cu priveliştea de la geamul meu şi una cu fotoliul din dreptul geamului şi cu pătura atârnată pe el, care să-mi amintească de noaptea în care am vorbit cu Noah la telefon, iar luna s-a făcut

portocalie. Când termin, mă simt deja mult mai bine. Ca şi cum faptul că am privit prin lentila aparatului de fotografiat m-a ajutat să mă concentrez pe ceea ce contează. Megan şi Ollie, piesa de teatru... tot ce s-a întâmplat este în trecut. Trebuie să mă preocupe prezentul, iar asta îi include pe Noah şi vizita la New York.

Pe măsură ce entuziasmul meu începe să crească, simt acut nevoia să dansez. Pun mâna pe telecomandă şi dau drumul la televizor. Pe MTV sunt cântece de Crăciun non-stop. Încep să dansez prin cameră pe melodia "*Sania Claus is coming to town*".

Dansez şi dansez până când reuşesc să îndepărtez şi ultimele

rămăşiţe oribile ale visului meu. Apoi mă prăbuşesc pe pat şi îi
zâmbesc păpuşii:

— Crăciun fericit! îi şoptesc, abia respirând.

Din fericire, Elliot este din nou în starea de spirit veselă în
care e de obicei.

— Am pus la cale un plan, îmi şopteşte peste masa de mic
dejun, unul atât de mişelesc, încât l-ar umili şi pe Joker[16].

— Despre ce este vorba? întreb tot în şoaptă în timp ce îmi
torn sirop de arţar peste clătite.

— Se numeşte "Zece feluri în care pot ruina Crăciunul
părinţilor mei diabolici", spune cu ochii scânteind. Până termin,
vor ajunge să-şi dorească să fi rămas cu voi aici.

Mă pufneşte râsul.

— Ce ai de gând să faci?

— Numărul unu: îi anunţ că m-am hotărât să renunţ la
şcoală şi să mă alătur unei comunităţi de hipioţi. Numărul doi:
le spun că de acum înainte nu mai răspund decât la numele
meu de hipiot şi anume Apă de Ploaie.

Până să ajungă Elliot la numărul zece din planul său diabolic
(îi anunţ că am un iubit american, care face parte din Clubul de
motociclişti Îngerii Iadului şi care se numeşte Hank), ne

prăpădim de râs. Mama şi tata, până atunci ocupaţi cu planurile
pentru petrecere, se uită fix la noi.

— Ce a atât de amuzant? întreabă tata rânjind.

— Nu sunt sigură că vreau să ştiu, spune mama.

— Crede-mă, nu vrei, îi spun hlizindu-mă cu Elliot.

După micul dejun, lăsăm bagajele noastre la recepţia
hotelului şi-l ducem pe Elliot la aeroport.

16 Referire la personajul Riddler din seria Batman.

Când taxiul parchează la terminal, îl privesc îngrijorată pe Elliot.

— E totul în regulă că va trebui să călătoreşti de unul singur?

El dă din cap şi rânjeşte.

— Ca să fiu sincer, abia aştept. Cred că îmi va da un aer misterios. Îmi şi imaginez ce le va trece prin minte celorlalţi pasageri, cine este acest tânăr care călătoreşte singur? Care ar putea fi povestea lui?

Râd şi dau din cap.

— Ei bine, cu siguranţă eşti îmbrăcat potrivit.

Elliot e îmbrăcat în costumul lui *vintage* preferat, gri închis, cu dungi fine, bocanci lustruiţi şi un ceas de buzunar, cu lanţ... şi şapca New York Yankees. Cumva, a feuşit să facă să arate totul cât se poate de rafinat.

Elliot mă îmbrăţişează.

— O să-mi fie dor de tine, somnoroaso[17].

— Şi mie o să-mi fie.

— Bucură-te de idila ta de vacanţă.

— Da, bine, bine.

— Nu, vorbesc serios.

Elliot se trage un pas înapoi şi se uită la mine.

— Meriţi să te simţi bine, mai ales după tot ce ţi s-a întâmplat în ultima perioadă.

Sunt emoţionată peste măsură.

— Îţi mulţumesc.

— Şi am de gând să-ţi cer toate detaliile imediat după ce te
întorci.

[17] În orig. *Pen-face*, joc de cuvinte intraductibil. *Penface*, în engl., a avea pene
pe față, a fi obosit după o noapte de distracție.

Încep să râd şi dau din cap.

— Bine.

Se anunţă cursa lui Elliot.

Îl urmăresc cum defilează cu paşi mari spre poarta de
îmbarcare şi simt un amestec ciudat de tristeţe, din cauza
plecării lui, şi emoţie, din cauza a ce are să urmeze.

— Eşti bine? mă întreabă tata, trăgându-mă la el în braţe.

Dau din cap că da.

— Tocmai am primit un mesaj de la Sadie Lee, anunţ mama.

Mă roagă să vă spun că a făcut o tavă de negrese şi suntem
bineveniţi oricând vrem să mergem.

Simt că îmi vibrează telefonul, iar inima îmi saltă de fericire
când văd că este un mesaj nou de la Noah.

Neaţa! Spune-mi cât eşti de talentată la împodobit bradul? N

Zâmbesc şi îi răspund imediat.

Am un talent de talie mondială. De fapt sunt Campioană la Atârnat Fleacuri în brad în oraşul meu natal... trei ani la rând

Doar trei ani? Ce păcat! Cred că ar trebui să fie de ajuns. Grăbeşte-te şi vino odată aici, Bella şi cu mine avem nevoie de

ajutorul tău!

Întâi mi se goleşte complet mintea când văd numele de
Bella, însă îmi amintesc imediat... Noah are o soră.

În taxi spre aeroport am fost atât de preocupată să-l
binedispun pe Elliot că nu am apucat să mă îngrijorez deloc, ce
s-a întâmplat când m-am întors însă la hotel, după bagaje, e o
cu totul altă poveste. Când ajungem la Waldorf, îmi vine să sar
din maşină şi să o iau pe jos spre Brooklyn. În momentul în care
intru în hotel, pentru o ultimă privire în holul cel mare, îmi
spun să-mi vin în fire.

Poţi face asta, îmi spun. Eşti *Oceania cea Puternică*. Însă
numele meu de super erou nu prea are efect fără Elliot prin
preajmă. Mă gândesc cum stă de unul singur în avion şi simt
cum mă săgetează o durere surdă. Apoi îmi amintesc exerciţiul
de care mi-a spus Noah.

— Eşti gata, Pen? mă întreabă tata în timp ce se apropia cu
un însoţitor şi cu un cărucior pe care erau îngrămădite bagajele
noastre.

Dau din cap.

— Da.

Cum intru în taxi, încerc să îmi dau seama mai precis unde

simt neliniştea în corp. Ca de obicei, este senzaţia de încleştare
din gâtul meu. Închid ochii şi încerc să-mi imaginez că are o
culoare şi o formă. Văd un pumn roşu care îmi strânge cu
putere gâtul. La început mă face să mă simt mai rău şi vreau să
deschid ochii, dar mă forţez să respir adânc şi să-i îngădui să fie
acolo. Nu se întâmplă nimic. Tensiunea în gâtul meu este încă
acolo; situaţia nu s-a îmbunătăţit cu nimic... dar nici nu s-a
înrăutăţit. Respir din nou adânc. *E în regulă*, îi spun imaginii
pumnului roşu. *Nu mă deranjează că eşti acolo*. Inspir încă o
dată adânc. În fundal, îi aud pe mama şi pe tata povestind cu

şoferul de taxi, dar sunt atât de preocupată, încât nu disting ce
vorbesc. Încerc să-mi imaginez din nou pumnul din jurul
gâtului meu, iar de data aceasta e mai mult roz decât roşu. Şi
mai mic. *E în regulă*, îi spun din nou. Restul corpului începe să
se relaxeze. Acum nu se mai simte decât un nod în gât, nu un
pumn. Respir din nou şi, de data aceasta, totul este mult mai
uşor. *Este în regulă*, îmi spun fără oprire în minte. Este în
regulă. Cu cât mă concentrez mai mult pe imaginea nodului, cu
atât devine mai deschis la culoare, până rămâne un punct alb
care dispare complet.

— Penny, uită-te la pod, mă înghionteşte mama uşor.

Deschid ochii şi observ că suntem deja pe podul Brooklyn,
în apropiere de primul arc. De cealaltă parte a râului,
contururile oraşului se disting semeţe de cerul palid. Panica a
trecut la fel cum un nor este purtat de vânt peste soare.

Cum am ajuns în Brooklyn, taxiul virează pe o stradă
laterală mărginită de copaci. Toate casele au patru etaje şi
faţade din cărămidă roşie. Pe la jumătatea drumului ne oprim în
faţa unei case. Un rând de scări din piatră duc la o uşă roşu

aprins. Pe uşă atârnă o coroniţă de Crăciun făcută din ilice şi
vâsc, iar un Moş Crăciun mic, făcut din piatră, ne zâmbeşte din
capul scărilor.

— Vai, arată atât de drăguţ! spune mama, dând glas
gândurilor mele.

Dar, când cobor din taxi, mintea mea este din nou năpădită
de gânduri teribile. *Dacă nu te vei înţelege cu Noah? Dacă va fi
îngrozitor de ciudat să petreceţi Crăciunul împreună?* Oricum,
până să mă torturez şi mai mult cu astfel de gânduri, se
deschide uşa şi din casă iese o fetiţă în graba mare. Părul ei

şaten, lucios, este atât de cârlionţat că îi încadrează faţa în inele
desăvârşite. Ne priveşte timid cu ochi mari, căprui.

— Aţi venit pentru Crăciun? ne întreabă în cel mai simpatic
accent de New York.

— Intru totul adevărat, spune tata.

Sadie Lee vine pe scări. Peste rochie are un şorţ de bucătărie
cu flori care e plin de făină.

— Bine aţi venit! strigă ea. Poftiţi, poftiţi!

Noah iese după ea şi contactul vizual se stabileşte imediat.

— Salut, spune blând.

— Salut, îi răspund, după care îmi găsesc de lucru cu valiza
ca să nu se vadă faptul că mă înroşisem.

— Lasă-mă să iau eu asta, spune sărind scările.

Când ajunge în dreptul tatei se opreşte.

— Bună, eu sunt Noah, spune întinzând mâna.

— Îmi pare bine să te cunosc, Noah, îi răspunde tata,
strângându-i mâna. Eu sunt Rob.

Eu oftez de uşurare. Până acum, totul e bine.

— Tu eşti Penny? mă întreabă Bella, în timp ce eu urc
scările după Noah.

— Da, eu sunt Penny, iar tu trebuie să fii Bella.

Dă din cap şi zâmbeşte sfios înainte să se întoarcă spre
Noah.

— Ai avut dreptate, Noah.

— Ssst, sare Noah imediat.

— Despre ce? întreb.

— Chiar că seamănă cu o sirenă, spune Bella.

— Doamne! Parcă mi-ai spus că ştii să păstrezi un secret,

spune Noah, făcându-mi cu ochiul.

Casa lui Noah arată ca una dintr-un film american în care
atmosfera e confortabilă şi încântătoare. Holul este de mărimea
unei camere de zi. În colţ, lângă scările largi, e un ceas cu
pendulă. Noah şi Sadie Lee ne conduc pe sub o boltă din partea
stângă, într-o bucătărie uriaşă, dar în care te simţeai ca la mama
acasă. Mi-am umplut nările cu mirosul intens de negrese cu
ciocolată.

— Voi veţi dormi în camera liberă, le spune Sadie Lee
mamei şi tatei. Penny, tu vei sta cu Bella.

— Trebuie să te culci în patul de sus, îmi spune Bella pe un
ton grav. Mie nu-mi place patul de sus fiindcă mi-e frică să nu
cad.

— Patul de sus e numai bun, îi spun zâmbindu-i.

Mă ia de mână.

— Vrei să vii să vezi?

Mă uit spre Noah, iar el îmi zâmbeşte.

— Bine, dar să nu staţi mult. Avem de împodobit un brad.

— Vai, da! Bella scoate un strigăt ascuţit, apoi începe să mă
tragă de mână. Vino, să mergem.

Camera Bellei este la etajul doi. Mă duce de mână pe palier
spre o uşă pe care era lipit un indicator făcut de mână şi pe care
scria Ă Ș Ş

— Noah l-a făcut pentru mine, îmi explică Bella. Nu îmi plac
extratereștrii şi nici porcii, aşa că asta îi opreşte să intre la mine
în cameră.

— O idee bună, îi spun, încercând din răsputeri să nu râd.

Dormitorul Bellei este poate cel mai grozav dormitor pentru
copii pe care l-am văzut în viaţa mea. Un perete este acoperit în

totalitate cu picturi ce înfăţişează personaje din basme, de la
Albă-ca-Zăpada şi pitici, la Dumbo elefantul şi Scufiţa Roşie.

— Tata mi le-a desenat, când m-am născut, spune Bella,
observând că nu-mi puteam lua ochii de la ele. Dar acum tata e
în cer.

— Îmi pare tare rău să aud asta, îi spun, lăsându-mă în jos,
în dreptul ei.

— Şi mama e în cer, îmi spune pe un ton cât se poate de
firesc. S-ar putea să fie un înger.

— Sunt sigură că aşa e, îi răspund.

— Acesta este patul meu, îmi spune Bella, întorcându-se ca
să-mi arate două paturi suprapuse, care se aflau pe peretele
opus.

Patul de jos are o draperie de jur împrejur.

— Fain pat, îi spun cât se poate de sincer. Îmi place
draperia.

— Şi mie, spune Bella. Câteodată zic că este cort. Îmi place
vocea ta.

— Mulţumesc.

— Seamănă cu cea a prinţesei Kate. Îmi place tare mult
prinţesa Kate.

Îmi pun valiza într-un colţ al camerei şi o deschid ca să scot
de acolo o bluză de trening.

— E păpuşa ta? mă întreabă Bella uitându-se la păpuşa de
porţelan care stătea ascunsă printre haine.

— Da, e păpuşa mea.

— Supeeer.

Bella aleargă spre patul ei, plonjează prin draperie. Când
apare din nou, ţine strâns în mână o păpuşă superbă din cârpă.

— Ea este Rosie, îmi spune, ridicând păpuşa în dreptul meu.

Pot să fie prietene?

— Bine-nţeles că da, îi spun în timp ce-mi luam bluza de trening pe mine.

— Bună, sunt Rosie, spune Bella cu o voce piţigăiată. Cum o cheamă pe păpuşa ta, se întoarce spre mine.

— Oh, nu are nume.

— Nu are nume?

Bella mă priveşte cu nişte ochi atât de mari de parcă am comis cea mai îngrozitoare crimă de pe faţa pământului păpuşilor.

— De ce nu-i dai tu un nume, îi spun ca să-mi spăl păcatele.

— Bine, atunci.

Bella se încruntă pentru un moment, apoi îmi ia în braţe păpuşa şi o ridică.

— Eu sunt Prinţesa Toamna anunţă ea maiestuos. Aşa îţi spune Noah ţie, îmi şopteşte. Dar nu trebuie să-ţi spun asta. Îl iubeşti pe Noah? îşi înclină capul într-o parte.

— Ah, păi, abia ne-am cunoscut aşa că...

— Cred că el te iubeşte, mă întrerupe Bella. Aseară a compus un cântec despre tine. Nu a mai scris niciodată cântece despre alte fete. Bunica spune că se poartă ca şi cum ar fi

înamorat. Înamorat înseamnă că inima ta a fost cuprinsă de
sentimentul de iubire faţă de cineva. Ştiu, pentru că am căutat
pe Google ce înseamnă.

De data aceasta nu m-am mai putut abţine să nu râd. Şi cu
cât râd mai mult, cu atât îmi este mai greu să mă opresc. Mă
simt îmbătată de fericire. Noah mi-a dat un nume de alint. A
scris un cântec pentru mine! Sadie Lee a spus că este înamorat!

Bella începe să chicotească şi ea.... atât de tare că îi joacă
zulufii pe faţă.

— Bine, bine, ce se întâmplă aici?

Tresărim amândouă când îl auzim pe Noah... şi continuăm
să râdem.

— Nu-i spune, îmi şopteşte Bella printre chicoteli.

— Nu îi spun, îi răspund tot în şoaptă.

— Aveţi de gând să mă ajutaţi să împodobesc bradul sau nu?

— Da, da, da, strigă Bella, alergând ca o săgeată din cameră.

— Ei bine, se pare că voi două chiar v-aţi împrietenit, spune
Noah, privindu-mă cu multă curiozitate în ochi.

Dau din cap şi mă duc lângă el.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici, spune el.

— Şi eu, îi răspund şi, pentru o clipă, am impresia că o să mă
sărute, dar Bella revine ca o furtună de pe palier şi ne apucă pe
amândoi de mână.

— Haideţi mocăiţilor.

Şi, în timp ce Noah ridică din umeri şi mă priveşte, simt
cum inima mea este cuprinsă de un sentiment care seamănă
foarte mult cu cel de iubire.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Bradul de Crăciun este înalt cât camera şi aproape la fel de
întins ca fereastra boltită în dreptul căreia este aşezat. Acele lui
sunt groase şi lucioase au umplut camera cu parfum de brad.
Mama şi tata se pregătesc să plece la nişte cumpărături de
Crăciun de ultimă oră, aşa că Noah, Bella şi cu mine începem să
împodobim bradul cu decoraţiuni dintr-o ladă veche şi ponosită
plină de globuri de sticlă şi ornamente minunate, cum n-am
mai văzut până atunci.

Îmi dau seama că fiecare ornament are povestea sa. În timp
ce le aşezăm în brad, Sadie Lee stă în scaunul balansoar şi ne
povesteşte istoria fiecăruia.

— Mama mi-a cumpărat Moşul acela în anul în care am
împlinit dulcea vârstă de şaisprezece ani. Omul acela de zăpadă
a fost al bunicului tău: l-a botezat Stanley. Am primit renul
acela cadou, la o petrecere de Crăciun, pe când era moda
Charleston.

În cele din urmă, şi ultimul flecuşteţ ajunge să fie agăţat în
brad.

— Nu le uita nici pe acestea, îi spune Sadie Lee Bellei în

timp ce îi întinde o cutie.

— Bastonaşe de zahăr ars! exclamă Bella.

Cutia este plină de bastonaşe de zahăr ars verzi şi roşii cu

dungi albe. Sunt lucioase, culorile sunt vesele şi miros a mentă.

Le aşezăm cu grijă în ramurile bradului.

— Delicios, spune Bella şi pune rapid unul în gură.

— Hei, Miss Piggy, strigă Noah, rânjind.

— Nu m-am putut abţine, spune Bella. Mi-a căzut în gură.

Începem să râdem, iar Noah îmi oferă un bastonaş de zahăr
ars.

Are acelaşi gust ca peştişorii din zahăr.

— E momentul pentru îngeraş? o întreabă Bella pe Sadie
Lee.

— Categoric, scumpa mea.

Noah scoate de pe fundul lăzii un pacheţel învelit în hârtie
roşie. Desface hârtia cu multă grijă şi scoate la iveală un înger
frumos, blond şi cârlionţat, în rochie de mătase ivorie. Din
spate i se desfac precum un evantai două aripi făcute dintr-o
ţesătură ca borangicul. Noah se urcă pe un scaun şi foarte atent
aşază îngeraşul în vârful bradului. Bella începe să bată din
palme de fericire.

— Pot să aprind eu luminiţele, bunico?

— Sigur că da, scumpo.

Aşteptăm ca Bella să se strecoare în spatele bradului.

— Crăciun fericit! strigă, iar bradul prinde viaţă odată cu
strălucirea licăritoare a luminiţelor aurii.

E atât de frumos, încât nu pot vorbi.

— Crăciun fericit, îmi şopteşte Noah la ureche, luându-mă
de talie.

Mă ghemuiesc la pieptul lui, foarte fericită la gândul că va fi
cel mai frumos Crăciun din viaţa mea.

Doar când se face după-masă îmi cade fisa că nu am cadouri
de Crăciun pentru nimeni. Noah nu pare dornic să meargă la
cumpărături, aşa că mă duc cu Sadie Lee până la magazinele din
zonă. Cumpăr pentru mama o lumânare cu aromă de dovleac şi
nişte lucruri drăguţe şi efervescente pentru baie, pentru tata iau
o carte de bucate cu mâncăruri americane, pentru Bella iau o
carte despre prinţese, iar lui Sadie Lee, când nu e atentă, îi

cumpăr un set de linguri de lemn, lucrate superb. Mă hotărăsc
să încerc la un magazin de muzică şi să cumpăr de acolo cadoul
pentru Noah, dar cum intru îmi dau seama că nu ştiu ce muzică
preferă. Şi după aceea îmi dau din nou seama cât de puţine
lucruri ştiu despre el şi intru în panică. Cum pot avea
sentimente atât de puternice faţă de cineva pe care abia l-am
întâlnit? Nu are sens. Mă uit timid la Sadie Lee.

— Ce fel de muzică îi place lui Noah?

Începe imediat să râdă.

— Băiatului ăluia îi place orice fel de muzică. Nu glumesc...

ar putea compune o melodie şi din fluieratul unui tren. Dar
dacă vrei să pui mâna pe ceva anume, aş zice să fie ceva vechi,
pe vinil. Îi plac la nebunie discurile de vinil.

Mă îndrept spre partea din spate a magazinului, unde sunt
rafturi pline, pline cu discuri. Răsfoindu-le, încep să zâmbesc în
timp ce nările mi se îmbătată cu mirosul lor. Este aproape la fel
de plăcut ca mirosul cărţilor. Aproape, dar nu chiar. În cele din
urmă aleg un disc al unuia care se numeşte Big Bill Broonzy,
doar pentru că îmi place numele. Iau discul cu mine la casă.

— Grozavă alegere, doamnă, îmi spune tipul din spatele
tejghelei, zâmbindu-mi larg.

— Mulţumesc, îi răspund foarte mândră de faptul că am
intrat într-un magazin vechi de discuri din Brooklyn şi am făcut
“o alegere grozavă”... chiar dacă am făcut-o la întâmplare.

Bărbatul îmi zâmbeşte şi mai mult.

— Drăguţ accent. De unde eşti?

— Anglia.

— Nu pot să cred.

Mă ia de mână şi o scutură cu entuziasm.

— Ca să vezi, am şi eu o bucurie pe ziua de azi!

Mă uit la pletele sale grizonate şi la craniul de argint care
atârnă de un lanţ la gâtul lui. Arată atât de interesant.

— Ai vrea...? Aş putea...? Aş putea să vă fac o poză?

Începe imediat să zâmbească.

— Păi cum nu, domniţă. Cum vrei să stau?

Îşi scoate pieptul înainte.

— Aşa cum stăteaţi şi vă uitaţi la discuri este foarte bine, zic
eu.

Bărbatul se aşază din nou, iar eu fac poza.

— Mulţumesc.

— Pentru nimic.

Îmi dă o carte de vizită dintr-un teanc de pe tejghea.

— Iar când te întorci în Anglia, le poţi spune tuturor că l-ai
cunoscut pe Slim Daniels.

— Aşa voi face, zic înflăcărată de un sentiment de încredere
nou descoperit.

Nu mai sunt o şcolăriţă prostuţă care face tot timpul greşeli,
ci sunt genul de persoană care face alegeri grozave într-un
magazin de discuri din Brooklyn şi face poze unor oameni care
se numesc Slim Daniels. Nimic, nici chiar faptul că era să dărâm
un raft când am făcut un pas înapoi, nu mă poate face să nu mai
fiu fericită.

Când Sadie Lee şi cu mine ajungem acasă, mama şi Bella se

joacă în sufragerie un joc de-a prinţesele foarte complicat, iar
tata şi Noah sunt în bucătărie, unde pregătesc nişte legume
pentru cina de Crăciun de mâine. Când intrăm în bucătărie,
tocmai se prăpădeau de râs. Asta e bine... e foarte bine.

— M-am gândit să pregătim ceva uşor de mâncare pentru
seara aceasta, spune Sadie Lee în timp ce-şi pune şorţul de
bucătărie. Nu vrem să exagerăm înainte de festinul de mâine.

— Planul este bun, zice tata. Spune-mi dacă te pot ajuta cu
ceva.

— Ar fi minunat, spune Sadie Lee. Mă gândeam să fac o
salată Cezar cu pui.

— Se întâmplă să fie una din specialităţile mele, spune tata
cu mândrie.

— Aşa este, adaug şi eu. De-abia aştept.

— Ah, nu, spune Sadie Lee întorcându-se spre mine. Mă
tem că nu vei mânca aici cu noi.

— Aşa este, spune şi Noah.

— Cum adică?

Mă uit de la Sadie Lee la tata, apoi la Noah. Toţi rânjesc ca la
o glumă bună de care ştiu doar ei.

— De ce nu mănânc cu voi?

— Nu vrem să-ţi strici apetitul înainte de ziua cea mare,
spune Noah.

— Ne-am gândit că ar fi mai bine să posteşti în următoarele
douăzeci şi patru de ore, îmi spune tata.

— Cum?

Noah cade pe spate de râs.

— Nu te mai stresa atât. Nu mănânci aici pentru că noi doi
vom merge la Runda a Doua de Picnic.

— Este totul pregătit? îl întreabă Sadie Lee.

Noah face semn din cap şi mă ia de mână.

— Dacă doriţi să mă-nsoţiţi domniţă, vă voi conduce la

pătura dumneavoastră de picnic.

— Vai, Dumnezeule, a fost atât de urât din partea voastră.

Mă duc după Noah în hol şi-apoi coborâm un rând de scări până la subsol.

Subsolul seamănă cu sufrageria de la noi de acasă şi emană o
energie relaxantă şi liniştitoare. Sunt aici două canapele moi, cu
perne şi pernuţe decorative, iar pe perete se află un televizor
imens cu ecran plat. Două lămpi lavă, viu colorate, îşi etalează
bulele dansatoare de pe măsuţele laterale, aruncând de jur
împrejurul camerei luciri portocalii. Totuşi, subsolul este mult
mai mare decât sufrageria noastră, deoarece se întinde pe toată
lungimea casei. În spate de tot, abia dacă se vede o masă de
biliard. Pledul scoţian e întins în faţa canapelelor şi este plin de
farfurii umplute cu cele mai minunate feluri de mâncare pentru
picnic.

— E fantastic, spun întorcându-mă spre Noah.

— Mi-am dat seama că după ziua de ieri trebuie să scot
artileria grea.

Ne aşezăm fiecare de o parte şi de cealaltă a păturii.

— Şi prietenul tău a ajuns cu bine acasă?

Dintr-odată îmi dau seama că nu m-am deranjat să-mi
verific telefonul de când am ajuns aici. Elliot trebuie să fi
aterizat deja. Mă gândesc la telefonul meu care este sus, în

geantă, şi mă gândesc că aş putea merge să-l iau de acolo, dar
chiar nu vreau să întrerup picnicul pentru a doua oară, mai ales
că Noah s-a dat atâta peste cap.

— Da, cred că da.

— Bine.

Noah îşi aruncă ochii spre televizor, înainte să se uite la
mine.

— Mă întrebam...

— Da?

— Când trăiau părinţii mei aveam o tradiţie în seara de Ajun
pe care mi-ar plăcea cu adevărat să o reiau... alături de tine.

— Sigur că da. Despre ce e vorba?

— Întotdeauna urmăream *O viaţă minunată* împreună.

Nici nu stau pe gânduri deoarece *O viaţă minunată* este unul dintre filmele mele preferate.

— Mi-ar plăcea!

Aşa că Noah pune filmul şi ne aşezăm pe podea, sprijinindu-ne de canapea, cu bunătăţile pregătite pentru picnic în faţa noastră.

Întotdeauna mi-au plăcut filmele alb-negru. Ca şi fotografiile alb-negru, creează o anume atmosferă şi sunt mult, mult mai dramatice. Noah se trage lângă mine, până când umerii ni se ating. Nu cred că se poate să fiu mai mulţumită de atât.

Şi a fost aşa până spre finalul filmului, când James Stewart se afla pe pod şi striga îngerului păzitor că nu vrea să moară; că vrea să trăiască din nou şi să-şi vadă soţia şi copiii. Dintr-o dată simt că Noah se îndepărtează de mine. Mă întorc spre el. În lumina pâlpâitoare a ecranului de la televizor, văd că obrazul lui este umed, ca şi când ar fi vărsat o lacrimă.

— Noah, eşti bine?

Îşi şterge repede faţa cu dosul palmei.

— Da, sigur că da. Probabil că mi-a intrat ceva în ochi.

Rămân pe loc, îngheţată, neştiind ce să fac sau să spun. Apoi
înţeleg cât de mult înseamnă filmul acesta pentru el.

Mă duc de-a buşilea în faţa lui.

— Te... te gândeşti la părinţii tăi?

Noah rămâne nemişcat pentru o clipă, dar apoi dă din cap şi
îşi mută privirea în jos.

— Doamne, Noah, dar ştii cum să impresionezi o fată,
bombăne el. O îneci în lacrimile tale.

Nu sunt sigură ce să fac. El îşi ridică rapid privirea şi-mi zâmbeşte uşor. Dar, imediat ce ochii ni se întâlnesc, el îşi fereşte privirea, ruşinat. Vreau să-l îmbrăţişez, dar nu sunt sigură că este ceea ce vrea.

— E în regulă, serios, îi spun aşezându-mi mâna cu blândeţe pe braţul lui.

— Am crezut că nu se va întâmpla nimic, spune Noah, cu ochii încă în pământ. Am crezut că va fi plăcut, să văd filmul din nou...

— Este prima dată când îl vezi de când ...

Îmi face semn din cap că da. Aş vrea să-i alin durerea, dar nu pot să găsesc cuvintele potrivite. Experienţa prin care a trecut e atât de oribilă, atât de tragică, încât am impresia că toate cuvintele de pe pământ nu au cum să-l facă să se simtă mai bine.

Noah oftează.

— Chiar a fost o idee proastă.

— Nu e adevărat. Eu cred că a fost o idee minunată.

— Crezi asta? De ce?

— Pentru că este un mod de a-ţi aminti de părinţii tăi şi de a le păstra amintirea vie.

Pe ecran, James Stewart aleargă prin zăpadă urând “Crăciun

fericit” tuturor oamenilor şi obiectelor care-i ies în cale.

— Mama obişnuia să plângă ca un bebeluş la partea asta,

spune Noah râzând trist, iar tata întotdeauna îi săruta obrazul

plin de lacrimi până se liniştea.

Fără să mă gândesc, mă aplec în faţă şi încep să-l sărut pe

faţă. Simt gustul sărat al lacrimilor de pe obrajii lui.

— E în regulă, îi şoptesc în timp ce îl strâng cu putere la

piept. E în regulă.

CAPITOLUL TREIZECI

— Penny! Penny! A fost!

O aud pe Bella şi sar ca fulgerul din pat, mă frec la ochi şi încerc să văd ceva în întunericul ca de cărbune. Dintr-odată, raza subţire a unei lanterne îmi străluceşte în faţă, făcându-mă să clipesc.

— A fost! spune Bella din nou.

Raza de lumină a lanternei se mişcă şi lasă să se vadă faţa ei mică ce se zgâieşte la mine de pe ultima treaptă a scării de la capătul patului.

— Cine a fost?

— Moşul, bine-nţeles.

— Aha, mă las pe spate şi zâmbesc spre tavan.

— Trezeşte-te! spune Bella. Trebuie să vedem ce ne-a adus.

— Bine. Vin acum.

Întind mâna sub pernă, după telefon ca să văd cât e ceasul.

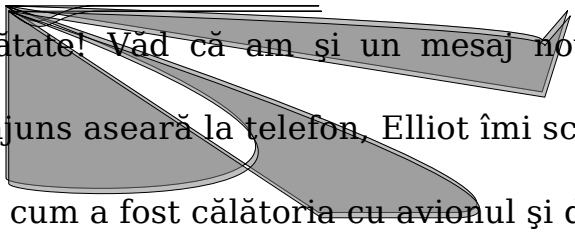

Cinci jumătate! Văd că am şi un mesaj nou şi respir uşurată. Până am ajuns aseară la telefon, Elliot îmi scrisese deja de trei ori despre cum a fost călătoria cu avionul şi despre cât de mult îşi urăşte părinţii. Chiar mă simţisem tare prost că i-am răspuns atât de târziu. Am văzut însă că mesajul era de la Ollie.

Crăciun fericit, Penny! Sper că te simţi foarte bine la New York. Abia aştept să ne vedem când te întorci. Ollie xx

Cum? De ce îmi scrie Ollie mesaje? Şi de ce abia aşteaptă să mă vadă? Îmi amintesc apoi şedinţa foto de la plajă. Probabil că

doreşte să-i fac mai multe poze de profil. Mă rog. Pun telefonul
înapoi, sub pernă.

— Haide, leneşo! strigă Bella din patul de jos şi simt cum mă
împunge prin saltea.

— Bine, bine.

Cobor cu greu pe scară şi trag cu ochiul prin draperii, în
patul Bellei. Stă cu picioarele încrucişate, luminând cu lanterna
doi ciorapi de Crăciun, aşezaţi în faţa ei. Cum văd nodurile şi
umflăturile misterioase dinăuntrul ciorăpeilor, simt din nou
acea emoţie atât de familiară. Presupun că niciodată nu eşti
destul de mare ca să nu mai crezi în Moş Crăciun.

— Nu credeam că o să primesc ceva anul acesta, îmi spune
Bella când ajung în patul ei.

— Cum? De ce?

— Pentru că am făcut ceva foarte urât la şcoală şi am crezut
că Moşul a văzut, dar nu cred că a văzut, îmi şopteşte ea.

— Aha. Păi, sunt sigură că Moşul nu se supără dacă mai faci
o prostie din când în când. E foarte greu să fii cuminte tot
timpul.

— Mie-mi spui, spune Bella, oftând dramatic şi făcându-mă
să-mi doresc să o adopt pe loc.

După ce ne-am golit ciorapii (ai mei erau plini de bomboane
viu colorate, de bulgări efervescenţi pentru baie şi un înger
minunat din sticlă), am reuşit să o conving pe Bella că e cazul să
ne întoarcem în pat. Şi chiar a fost de acord, oarecum. Dar cum
stau, întinsă, pe întuneric, mintea mea devine mult prea activă
ca să mai pot dormi. Sunt neliniştită din cauza mesajului primit
de la Ollie şi îngrijorată că Elliot nu mi-a răspuns la mesaj (e
deja amiază în Marea Britanie, aşa că e destul de ciudat că nu
mi-a scris încă un mesaj în care să-mi ureze Crăciun fericit).

Sper că nu e supărat că mi-a luat prea mult timp să-i răspund la
mesaj.

Noah îşi cerea încontinuu scuze pentru că s-a supărat atât
de tare din cauza părinţilor lui. În cele din urmă, a trebuit să-i
amintesc faptul că l-am sufocat cu problemele mele la nicio oră
după ce l-am cunoscut, aşa că asta însemna că suntem chit. Dar,
de fapt, pare să fie mult mai important de atât. Când plângi în
faţa cuiva, când îţi dezvălui cea mai vulnerabilă latură a ta,
înseamnă că ai mare încredere în acea persoană. E atât de bizar,
pentru că, deşi nu ştiu multe lucruri despre Noah, la un nivel
mai profund simt că îl cunosc dintotdeauna. Oare asta vor să
spună cei care vorbesc despre faptul că şi-au întâlnit sufletul
pereche?

Dintr-odată simt o nevoie acută să scriu un articol pentru
blog. Mă dau jos de-a buşilea din pat, mă duc la valiză şi îmi iau
laptopul. Bella e ghemuită la ea în pat şi doarme tun, strângând
în braţe ursuleţul pe care i l-a adus Moşul. O acopăr uşor cu
păturica, apoi îmi iau laptopul sus, în patul meu, şi intru pe
blog.

25 decembrie

Credeţi în suflete pereche?

Salutare, tuturor!

Crăciun fericit!

Sper că, indiferent unde sunteţi şi indiferent cu cine sunteţi,
aveţi un Crăciun minunat!

Mulţi dintre voi m-aţi rugat să scriu mai multe despre
Băiatul din Brooklyn şi chiar aş avea nevoie de sfatul vostru,
aşa că să începem.

Întotdeauna am fost de părere că ideea de suflet pereche
(ideea că undeva există cineva anume pentru tine) pare
interesantă şi foarte romantică, însă nu mi-am imaginat
vreodată că mi s-ar putea întâmpla chiar mie.

Ca şi cum mi-aş putea imagina că undeva în lumea asta,
printre cei 7 miliarde de oameni de pe planetă, ar putea
exista un băiat care se potriveşte perfect cu mine, dar la cât
de norocoasă mă ştiu, ar putea foarte bine să trăiască
undeva în mijlocul pădurilor tropicale de pe Amazon sau în

deşert în Etiopia şi drumurile noastre să nu se întâlnească
niciodată.

Dar apoi l-am cunoscut pe Băiatul din Brooklyn.

Şi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru.

Cu toate că l-am cunoscut doar de câteva zile, din multe puncte de vedere, puncte importante de vedere, mi se pare că îl ştiu dintotdeauna.

Deci, tot nu ştiu încă ce formaţie preferă, nici ce fel de îngheţată, dar ştiu că pot să îi spun orice.

Mai ştiu că pot să plâng în faţa lui, să-i arăt latura mea vulnerabilă şi ştiu că nu mă va judeca deloc.

Şi mai ştiu că el poate să plângă în faţa mea, poate să-mi arate latura lui vulnerabilă şi nici eu, la rândul meu, nu îl judec, dimpotrivă mă face să îl plac și mai mult.

E atât de greu să pun în cuvinte ceea ce simt. Cel mai bine ar fi să spun că atunci când sunt cu el, simt că am întâlnit perechea potrivită.

La fel ca Cenuşăreasa şi Prinţul.

Barbie şi Ken. (Hm, nu sunt sigură că acesta e un exemplu prea grozav, dar ştiţi ce am vrut să spun.)

Vă regăsiţi careva dintre voi în ceea ce spun?

Aţi simţit careva dintre voi aşa ceva?

Credeţi că el ar putea să fie sufletul meu pereche?

Este posibil să fi fost atât de norocoasă şi să-l întâlnesc pe
cel sortit mie? Fără să fie nevoie să plec în expediţii prin
păduri tropicale sau prin deşert ca să îl găsesc?

Spuneți-mi, vă rog, ce credeți în comntarii, mai jos.

Cu drag,

Girl Online e acum offline. xxx

PS: Dacă nu v-aţi dat seama până acum, sunt încă aici… în
New York! Am putut să rămânem şi de Anul Nou. Şi stăm
acasă la Băiatul din Brooklyn!! Basmele pot deveni realitate.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

După ce postez articolul pe blog, simt cum mă cuprinde somnul, dar sunt trezită brusc de sunetul unui mesaj primit pe telefon. Primul meu gând, în timp ce scotoceam după telefon, a fost că mesajul e de la Elliot. Dar mesajul e de la Noah.

A fost Moşul?

Oh, da. Bella şi cu mine ne-am trezit la 5.30 ca să golim ciorapii cu cadouri!

Doamne! Nu pot să cred că aţi deschis cadourile fără mine! Hai în bucătărie

Indicii că Noah este sufletul meu pereche:

1. Pot să plâng în faţa lui.
2. Poate să plângă în faţa mea.
3. Ori de câte ori ne vedem, o altă parte din fiecare se sincronizează una cu cealaltă. Parcă suntem “perechea potrivită” (ca la şosete, dar mult mai romantic).
4. Când mă roagă să ne întâlnim în bucătărie, dimineaţa, la prima oră, nu intru în panică despre cum arăt fără

niciun pic de fard pe faţă şi cu părul vâlvoi după somn.

Îmi iau pe mine salopeta cu leopardul polar şi mă duc

direct acolo.

În bucătărie, Sadie Lee împreună cu tata şi-au pus la bătaie
cunoştinţele de copt prăjituri, iar mirosul este îmbietor. Noah
stă jos la masa de pin din colţul încăperii, pe cap cu o şapcă şi în
pantaloni de trening. Cum mă vede, îmi aruncă un surâs cu
adaos de gropiţe si trage scaunul de lângă el.

— Crăciun fericit, Penny! îmi spune în timp ce mă aşez.

Drăguţ costum.

— Mulţumesc. M-am gândit eu că leopardul de zăpadă va fi
o ţinută numai bună pentru dimineaţa de Crăciun. Izbucnesc în
râs. Crăciun fericit!

— Penny! Tata şi cu Sadie Lee îşi unesc vocile în cor ca să
mă întâmpine, întorcându-se spre mine de la soba uriaşă.

Crăciun fericit!

Dacă ziua de astăzi ar fi un film de Crăciun, atunci
dimineaţa aceasta ar reprezenta acea parte în care sunt prinse
într-un montaj momente foarte fericite ce se derulează în timp
ce pe fundal se aude "*Jingle bells*". Toţi râzând, glumind şi
lăudându-ne cu cadourile primite, în jurul mesei la micul dejun.

Noah şi cu mine construind pentru Bella o "prinţesă de zăpadă"

în spatele curţii. Tata, care ni se alătură pentru o bulgăreală.

Mama şi cu mine ajutând-o pe Sadie Lee să cureţe aproape un milion de verze de Bruxelles. Singurul lucru care împiedică să fie totul perfect este faptul că încă nu am primit niciun semn de la Elliot. Când am încercat să-l sun ieri, mai devreme, a intrat cutia vocală şi i-am trimis patru mesaje. Acum este ora două după-masa la New York, ceea ce înseamnă că la Londra este seară. De ce lasă să treacă o zi întreagă fără să-mi ureze Crăciun fericit?

În timp ce împreună cu Noah aranjez masa pentru cină, îmi verific telefonul pentru a nu ştiu câta oară.

— E totul în regulă? mă întreabă Noah.

— Da. Sunt doar puţin îngrijorată că nu am primit niciun
semn de la Elliot toată ziua.

Îmi pun telefonul înapoi în buzunar şi pun în continuare
şerveţele în dreptul fiecărui loc de la masă.

— Poate se bucură la maxim de sărbătoarea de Crăciun?

Râd.

— Nu cu părinţii lui. Elliot spune întotdeauna că mama şi cu
tatăl lui au impresia că “distracţie” e un cuvânt indecent.

Noah pune în mijlocul mesei o pereche de moşi cu sare şi
piper.

— Sunt sigur că îţi va scrie în curând.

Brusc îmi pică fisa că de când sunt aici nu l-am văzut deloc
pe Noah să folosească telefonul mobil.

— Cum se face că nu vorbeşti deloc la telefon? îl întreb, dar
imediat încep să mă agit, jenată că poate am fost prea
indiscretă.

— Fac o cură de detoxifiere, de Crăciun, spune Noah,
rânjind.

Îl privesc iscoditoare.

— Detoxifiere de internet şi telefon mobil. Ar trebui să
încerci şi tu. Te eliberează.

Mă încrunt. Indiferent cât de neplăcută şi dureroasă a fost

experienţa Blestemaţii Chiloţi cu Unicorn, tot nu îmi pot
imagina viaţa fără internet sau fără telefon mobil.

— Haide, te provoc, spune Noah. Lasă jos telefonul mobil.

Râd.

— Bine, dar dacă încep să tremur sau să am nişte simptome
ciudate de izolare, îl primesc imediat înapoi.

— Sigur, zice Noah devenind brusc foarte serios. Câteodată chiar urăsc internetul, să ştii.

Mă opresc din aşezatul şerveţelelor la masă şi mă uit la el.

— De ce?

El oftează.

— Nu e...

— Aţi terminat?

Mama intră în cameră cu un pahar de vin în mână. Părul îi este desfăcut, pe umeri, iar faţa îi străluceşte. E minunat să o văd atât de relaxată.

— Aproape, răspunde Noah.

— Faceţi loc, faceţi loc, vine curcanul, strigă tata, care intră în cameră cu ditamai friptura de curcan pe o tavă de argint.

Îmi închid telefonul şi mă aşez la masă.

Mâncarea de la masa de Crăciun este atât de delicioasă, încât ne hotărâm să punem deoparte un bănuţ ori de câte ori cineva spune “Mmmm!”. Cam cum se face cu puşculiţa de înjurături, doar că vorbim acum de versiunea gurmandă. Până am terminat desertul (toate cele patru feluri) am adunat deja douăzeci şi şapte de dolari.

— Timpul pentru cadouri! Timpul pentru cadouri! ţipă Bella, sărind de la masă.

Ne uităm unii la alţii şi ridicăm din sprâncene.

— De fapt, eu nu cred că sunt în stare să mă mişc, spune
Noah, lăsându-se pe spate pe scaun. Parcă am un sac cu
mâncare în stomac.

— Şi eu, spune tata, uitându-se înspre mama. Cred că va
trebui să mă duci în cârcă iubito.

— În niciun caz, râde mama.

În cele din urmă, reuşim cu toţii să ne împiedicăm şi să ne
clătinăm spre sufragerie, unde Bella grupează deja cadourile de
sub brad.

— Eu am mult mai multe cadouri decât tine, îmi spune
solemn, dar e în regulă, pentru că sunt copil, iar zilele trecute la
ştiri au spus că sărbătoarea de Crăciun e a copiilor, nu-i aşa,
buni?

Sadie Lee începe să râdă.

— Aşa au spus, draga mea.

— Şi dacă primesc un cadou care nu-mi place şi-l dau ţie,
bine?

Bella mă ia de mână şi mă strânge tare.

— Este tare frumos din partea ta, îi spun pe un ton serios,
dar nu-i nimic, nu mă deranjează.

Bella zâmbeşte şi saltă înapoi spre grămada ei de cadouri.

Noah şi cu mine suntem ultimii care ne dăm cadourile. În
timp ce-l urmăresc cum despachetează discul, încep să am
îndoieli. Dacă nu îi place deloc? Dacă este cadoul complet
nepotrivit? Dacă Slim Daniels s-a înşelat şi nu este deloc o
“alegere grozavă”? Însă dacă e să mă iau după felul în care
zâmbeşte Noah când scoate discul din copertă, cred că am ales

bine.

— De unde ai ştiut?

Noah mă priveşte cu ochi mari.

— Iubesc muzica tipului ăstuia. Mi-am dorit albumul acesta
de ani de zile.

O priveşte bănuitor pe Sadie Lee.

— Eu nu i-am spus nimic, zice Sadie Lee zâmbind.

Ne uităm unul la celălalt, iar eu adaug în minte pe lista indiciilor că este sufletul meu pereche faptul că ştiu exact ce cadou să-i cumpăr de Crăciun.

După ce Noah scoate discul ca să-l miroasă, îmi dă un cadou care are cam tot atâta bandă adezivă cât hârtie.

— Îmi pare rău pentru banda adezivă, bombăne. Împachetatul cadourilor nu este tocmai punctul meu forte.

— Nu-i nimic, spun în timp ce încerc să rup hârtia, dar este imposibil deoarece este acoperită de prea multă bandă adezivă.

Hm, are cineva un cuţit?

În cele din urmă, cu ajutorul vârfului ascuţit al unui tirbuşon, reuşesc să desfac pachetul. Înăuntru găsesc un minunat album cartonat cu fotografii alb negru ale oraşului New York.

— Am crezut că dacă îţi place fotografia şi toate astea...

Îmi dau seama după privirea plină de speranţă că îşi doreşte cu adevărat să-mi placă.

— Dacă îţi place mai mult fotografia modernă, pot să îl duc înapoi şi să-l schimb.

— Nu, e perfect. Fotografiile alb-negru sunt preferatele mele... sunt ca nişte momente mici de istorie surprinse pe peliculă pentru totdeauna.

Ne privim şi simt din nou acea apropiere, sentimentul că
deja ne cunoaştem. Mi-e o poftă nebună să-l sărut pe Noah.
Dacă n-am fi înconjuraţi de toată familia.
Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Noah se ridică în picioare.
— Vrei să mergem să aducem suc? mă întreabă.
Cel puţin asta cred că spune, fiindcă sunt atât de copleşită
de nevoia să-l sărut, încât abia dacă aud vreun cuvânt. Dau din

cap și-l urmez afară din cameră. Din fericire, ceilalţi sunt mult
prea captivaţi de cadouri ca să observe.

Când ieşim în hol, Noah se opreşte lângă pendulă. Uriaşul
pendul pare să bată în ritmul bătăilor puternice ale inimii mele.

— Penny, eu... începe să spună Noah.

Se uită în ochii mei şi, pentru prima dată, nu mă simt deloc
ruşinată şi nu-mi feresc privirea.

— Penny, spune din nou, cuprinzându-mi faţa în palmele
sale.

Şi ne sărutăm. Şi simt cum tot corpul meu, lumea întreagă,
se prefac în praf de stele.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Pentru restul zilei de Crăciun, Noah şi cu mine profităm de orice ocazie ca să furăm săruturi secrete. Ca şi cum am fi inventat un joc nou: o versiune cu săruturi a jocului de-a v-aţi ascunselea. Până să mă caţăr înapoi în patul de sus, sunt deja beată de fericire. A fost cel mai frumos Crăciun din viaţa mea, exceptând poate... Îmi verific telefonul pentru ultima dată. Tot niciun mesaj de la Elliot.

Dimineaţa următoare sunt trezită de o bătaie blândă în uşa dormitorului. Mă strecor pe scară jos din pat. Bella doarme în patul de jos, ascunsă între Rosie şi Prinţesa Toamna, cu zulufii revărsaţi pe pernă în jurul capului, precum o aureolă. Mă duc pâş-pâş la uşă şi o deschid.

Noah stă în hol şi zâmbeşte.

— Îmbracă-te... ieşim, îmi şopteşte el.

— Cum? Dar... cât e ceasul?

— Aproape şapte.

— Dimineaţa?

— Da. Dimineaţa. Îmbracă-te cu ceva călduros. Şi ia-ţi şi aparatul de fotografiat. Ne vedem în bucătărie.

Mă strecor într-o pereche de blugi, îmi iau ghetele, cea mai

moale bluză de trening şi mă îndrept spre bucătărie. Noah e la
bufet şi pune în geantă două termosuri. Mirosul minunat al
cafelei proaspăt râşnite umple încăperea.

— Perfect. Să ne pregătim de plecare, îmi spune cum mă
vede.

— Unde?

— Dimineaţa aceasta este practic singurul moment din an
când oraşul New York chiar doarme, spune Noah în timp ce
pune pe masă un bileţel.

Pe el scrie: AM PLECAT LA O PLIMBARE: NE ÎNTOARCEM
REPEDE. N&P

— M-am gândit că este momentul perfect să-ţi arăt câteva
locuri. Mă ia de mână. Vreau să ştii mai multe despre locul de
unde sunt, spune uşor. În plus, m-am gândit că ai vrea să faci
nişte poze fără să ai o tonă de oameni care să-ţi stea în cale.

Îi zâmbesc.

— Mulţumesc.

Afară este o vreme perfectă. Totul este acoperit de o pătură
de zăpadă proaspăt aşezată şi totul este învăluit în liniştea
înăbuşită şi ciudată care o însoţeşte. Noah îmi arată fosta lui
şcoală, cafeneaua preferată şi magazinul unde mama lui îl ducea
în fiecare sâmbătă ca să-şi cheltuiască banii pe cărţi cu benzi
desenate şi bomboane. Apoi mă duce în parcul din zonă. În
afară de un bărbat care se vede în depărtare plimbându-şi
câinele, suntem singurii oameni de acolo şi urmele de paşi din

covorul de nea tot numai ale noastre sunt. Noah stă pe unul
dintre leagăne cu un aer nostalgic în privire.

— Tata obişnuia să spună că dacă te dai în leagăn suficient
de tare, poţi să ajungi în spaţiu, spune cu voce moale. Chiar îl
credeam.

Râde.

— Doamne, numai că nu mă dădeam peste cap în leagăn ca
să ajung în spaţiu!

Se întoarce şi se uită a mine.

— De ce credem tot ce ne spun părinţii noştri?

Mă aşez pe leagăn lângă el.

— Pentru că îi iubim? Pentru că vrem să-i credem? Când eram mică, mama îmi spunea că jucăriile mele prind viaţă în fiecare noapte când eu dorm. Dimineaţa, când mă trezeam, mă duceam în cort să le verific şi toate erau în alte poziţii decât le lăsasem.

— În cortul tău?

Am început să râd.

— Da. Aveam un cort făcut din pături, la marginea patului. Era locul meu preferat de joacă. Mă făcea să mă simt confortabil şi în siguranţă. Mama se târa acolo în fiecare noapte ca să schimbe poziţia în care stăteau jucăriile. Cred că e un lucru bun că părinţii îţi spun astfel de lucruri. Fac viaţa să pară plină de magie.

Noah dă din cap.

— Cred că da. Dar atunci când ceea ce ne spun se dovedeşte că nu e real...

Se opreşte brusc, iar o cută îi brăzdează fruntea.

— Atunci trebuie să găsim altceva magic în care să credem.

Noah se uită la mine şi îmi zâmbeşte.

— Da, îmi place ideea aceasta.

Învârte leagănul într-o parte până când ajunge exact în faţa mea.

— Cred în tine, Penny, îmi spune, privindu-mă în ochi.

— Şi eu cred în tine.

Ne mai privim o clipă, apoi el îşi împinge leagănul.

— Haide, strigă. Să vedem cât de sus putem să ne dăm.

Nu reuşim să ajungem chiar în spaţiu, însă ajungem destul
de sus cât să vedem de cealaltă parte a parcului acoperişul casei
lui Noah.

Când punem din nou picioarele pe pământ, suntem
îmbujoraţi şi chicotim.

Noah aleargă spre un scrânciob şi sare pe el.

— Sunt regele acestui castel! începe să strige.

Pare atât de fericit şi de drăguţ, încât pun imediat mâna pe
aparatul foto.

— Trebuie să-ţi fac o poză, strig eu. Eşti atât de nostim.

— Hm. Nu aşa intenţionam să par, spune Noah, încruntându-se.

— Chiar aşa? îl întreb în timp ce îi fac fotografia. Atunci,
cum?

— Oh, nu ştiu, spune Noah, sărind de pe scrânciob.
Gânditor? Misterios?

Se apropie şi se opreşte în faţa mea.

— Genul de tip pe care să vrei, ştii tu, să-l săruţi?

Inima începe să îmi bată atât de tare că practic aud cum îmi
vibrează cutia toracică.

— Oh, categoric eşti toate la un loc, spun încet.

Noah se uită la mine.

— Serios?

Dau din cap.

— Da.

Liniştea omătului aşternut ne cuprinde ca o pătură. Şi, în
timp ce el îmi dă uşor la o parte părul de pe faţă şi se apropie ca
să mă sărute, am impresia că suntem singurii oameni treji şi în
viaţă de pe întreaga planetă.

Se face după-masă când primesc, în sfârşit, un mesaj de la
Elliot. Cum îl citesc, cum simt un gol în stomac.

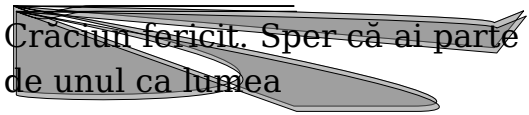

Crăciun fericit. Sper că ai parte de unul ca lumea

Stau şi privesc fix ecranul telefonului. Doar atât? Lipsa semnului exclamării, a emoticoanelor şi a săruturilor mă fac imediat să mă gândesc că ceva nu este deloc în regulă. În timp ce toţi ceilalţi urmăresc *Vrăjitorul din Oz*, eu mă furişez în camera Bellei şi mă caţăr la mine în pat. Din fericire, de data aceasta răspunde.

— Elliot, ce s-a întâmplat?

— Cum adică ce s-a întâmplat?

— Mesajul tău... e atât de sec.

— Păi, dacă ai petrece şi tu un Crăciun de coşmar cu nişte părinţi de coşmar, poate că şi tu te-ai simţi la fel de secat.

Simt o umbră de uşurare la gândul că s-ar putea să fie supărat pe părinţii lui nu pe mine.

— De ce nu m-ai sunat înapoi? Sau să-mi fi scris?

Se lasă o linişte lungă. Atât de lungă încât mă gândesc să nu fi pierdut legătura.

— Nu am vrut să deranjez, mormăie în sfârşit Elliot.

— Ce să deranjezi?

Alt moment de linişte.

— Mi-ai spus că este doar o idilă de vacanţă.

Acum este rândul meu să tac.

— El... eu... e... nu ştiu ce este.

— Păreai să ştii când ai scris pe blog.

— Nu, nu ştiu. Acesta şi e motivul pentru care am scris
despre asta pe blog, pentru că nu sunt sigură, pentru că sunt
derutată.

— Aşa că preferi să vorbeşti cu mii de necunoscuţi, nu cu
mine.

— Nu! Doar că... nu eşti aici.

— Nu... nu sunt.

— Oh, El, te rog!

— Ascultă, hai să vorbim despre asta când te întorci acasă,
bine?

— Bine. Păi, ne vedem atunci săptămâna viitoare.

— Da, ne vedem atunci.

După ce termin convorbirea, ochii mi se umplu de lacrimi.

De ce, de ce, de ce niciodată lucrurile nu se întâmplă aşa cum
trebuie? De ce chiar şi atunci când se întâmplă ceva cu adevărat
uimitor, trebuie să se întâmple şi ceva de rahat? Niciodată nu
am simţit să mă fi îndepărtat de Elliot, nici pe departe. Dar
acum simt că-l pierd şi nu ştiu de ce. Apoi, mă încearcă un gând
îngrozitor. Dacă el nu mai vrea să fim prieteni când ajung
acasă? Voi fi la mii de kilometri depărtare de Noah şi nu voi mai
avea un prieten bun, nu voi mai avea pe nimeni. Strâng perna în
braţe şi încep să plâng.

— Nu fi tristă, se aude o voce piţigăiată, făcându-mă să-mi
sară inima din piept.

Mă rostogolesc şi o văd pe Prinţesa Toamna agitându-se la
marginea scărilor de la pat. Bella apare după ea şi se caţără în
patul meu.

— De câte ori eşti tristă trebuie să te gândeşti la trei lucruri
vesele care să-l alunge pe cel trist, îmi spune proptind-o pe
Prinţesa Toamna lângă ea. Noah mi-a spus asta odată când m-
am întristat din cauza lui mama şi a lui tata.

— E o idee minunată, spun ştergându-mi lacrimile.

— Aşa că haide, spune Bella, holbându-se la mine.

— Ce anume?

— Trei lucruri care te fac fericită.

— Tu, îi spun imediat. Tu mă faci foarte fericită.

Bella străluceşte de fericire.

— Bine. Ăsta e numărul unu. Ce altceva?

— Să fiu aici, în casa aceasta.

Dă din cap.

— Şi numărul trei?

— Noah, mormăi şi simt cum încep să-mi ardă obrajii.

— Şi tu îl faci fericit.

— Serios?

— Oh, da. Era chiar morocănos săptămâna trecută, dar de
când te-a întâlnit, e din nou tot un zâmbet.

— Aha, bine.

Aş fi vrut să o întreb de ce era morocănos, dar mi s-a părut
mult prea nepotrivit.

— Şi tu mă faci pe mine fericită, îmi spune Bella cu sfială.

— Ooo, mulţumesc.

— Şi o faci fericită şi pe Prinţesa Toamna, nu-i aşa Prinţesa
Toamna?

Bella ridică păpuşa: "Oh, da" spune cu o voce piţigăiată,
fluturând păpuşa. "Mă face foarte fericită, chiar dacă nu mi-a
dat nume."

Mă uit la Bella şi încep să râd. Totul va fi bine. Voi lămuri
lucrurile cu Elliot cum ajung acasă, acum însă trebuie să profit
la maximum de timpul pe care-l petrec împreună cu Noah, cu

Bella şi cu Prinţesa Toamna.

31 decembrie

Oamenii contează, nu locurile

Odată, când eram cu ai mei într-o excursie şi am ajuns într-
un loc care se chema *Vită Prăjită* şi ne-am dat seama că în
ciuda numelui epocal nu prea era mare lucru pe acolo, în
afară de un rând de case, o cârciumă (care era închisă) şi o
staţie de benzină, tata ne-a dat un sfat foarte bun. Ne-a spus
că nu contează cum este un loc, contează cum sunt oamenii
cu care vezi acel loc. Dacă sunt oameni cărora să le placă
aventura, atunci te simţi bine oriunde mergi. În ziua aceea
ne-am simţit bine în *Vită Prăjită*: ne-am jucat de-a v-aţi
ascunselea în nişte păduri din apropiere şi ne-am întâlnit cu
o doamnă mai în vârstă care ne-a invitat în căsuţa ei la un
ceai şi gogoşi.

Chiar dacă NewYork-ul este unul dintre cele mai puţin
plictisitoare locuri de pe pământ, faptul că l-am vizitat
împreună cu Băiatul din Brooklyn l-a făcut şi mai incitant.

Iar cel mai ciudat lucru este că în toată săptămâna de când sunt aici, nu am vizitat nici măcar un loc turistic. În loc de asta, Băiatul din Brooklyn m-a dus în locurile lui secrete preferate. Ieri am mers cu maşina la o plajă din Brooklyn şi, cu toate că nu era nimeni acolo din cauză că e iarnă, a fost magic. Ne-am scris numele în nisip, am băut ciocolată caldă din termos şi am făcut fotografii pe faleză (aşa îi spun promenadei în America). Şi am supravieţuit drumului cu maşina (dus şi întors) fără să fac vreun atac de panică.

Într-o altă seară am vizitat o galerie de artă, care se numeşte *Pusă în Ramă*, pentru că Băiatul din Brooklyn a auzit că acolo ar fi o expoziţie de fotografie. Tema expoziţiei era speranţa şi participanţii au interpretat-o cât se poate de diferit. Cel mai mult mi-a plăcut fotografia unei fetiţe care stătea cu nasul lipit de vitrina unui magazin de jucării, însă cel mai bun lucru legat de expoziţie este faptul că am vizitat-o împreună cu Băiatul din Brooklyn: deoarece este prieten cu proprietarul galeriei şi am vizitat-o noaptea, când era închisă pentru restul lumii. (*Am împuşcat doi iepuri dintr-o lovitură, fiindcă astfel nu m-a văzut nimeni când m-am împiedicat de o sfoară care era pe jos. De fapt, sfoara era o piesă de artă modernă intitulată* Şarpele. *Dacă ar fi fost după mine, ar fi trebuit să i se fi schimbat numele în* Pericol de viaţă şi de moarte.)

Aşa că tata a avut dreptate: contează mai mult oamenii împreună cu care vizitezi un loc. Băiatul din Brooklyn mi-a

arătat o parte cât se poate de discretă, de personală a New
York-ului, pe care nu aş fi aflat-o de una singură.

Voi ce credeţi?

**Cum au reuşit cei de lângă voi să facă vizitarea unui loc
să fie ceva amuzant şi interesant?**

Vă doresc tuturor un Ajun de An Nou cât mai amuzant,
alături de oameni amuzanţi.

Girl Online e acum offline. xxx

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

În vremurile de altă dată, oamenii obişnuiau să vorbească despre timp ca despre o persoană. Îi spuneau Moş Timp. După Elliot, Moş Timp era un bătrân cu barbă lungă, albă, care căra cu el pretutindeni o clepsidră. Dacă mă întrebaţi pe mine, cred că avea şi un simţ al umorului mai răutăcios. Spuneţi şi voi. De câte ori ţi se întâmplă ceva groaznic, nu te descurci bine la testul de algebră, de exemplu, când te duci pentru o plombă la dentist sau când te prăvăleşti pe scenă, cu lenjeria intimă în văzul tuturor, timpul trece atât de greu de parcă fiecare secundă pare o oră, însă de fiecare dată când ţi se întâmplă ceva extraordinar, de pildă când te îndrăgosteşti pentru prima dată în viaţa ta, timpul zboară: clipeşti doar şi a şi trecut o săptămână.

Este dimineaţa de Ajun de Anul Nou. Mâine plecăm, iar eu las în urmă persoana de care cred că m-am îndrăgostit. De la Crăciun, lista mea cu indicii că Noah este sufletul meu pereche este din ce în ce mai lungă. Totuşi, nu am mai scris nimic

despre asta pe blog, fiindcă nu vreau nici în ruptul capului să-l
supăr din nou pe Elliot. În mintea mea însă, lista mai include:

1. Amândoi iubim cărţile cu final neaşteptat.
2. Mă duce în locuri deosebite, pe care altfel nu le-aş
descoperi de una singură.
3. Ştiu exact unde să-l duc dacă vreodată vine în Brighton.
4. Îi plac foarte mult fotografiile mele şi crede că le-aş putea
expune într-o galerie.
5. Când îmi spune asta mă face să mă simt talentată, sigură
pe mine şi puternică.
6. Nici lui nu-i plac fotografiile selfie.

7. Amândurora ne plac prăjiturele crocante cu unt de
arahide.
8. Mă face să spun lucruri precum: amândurora ne plac
prăjiturele crocante cu unt de arahide.

Iar mâine trebuie să plec de lângă el, să zbor peste un ocean
întreg care ne va despărţi, să mă întorc la aşa-zişii mei prieteni
şi la cel mai bun prieten care abia dacă mai vorbeşte cu mine.
Cum stau întinsă în patul meu de sus, simt cum tristeţea mă
pustieşte.

Nefiind în stare să mai suport, mă dau jos din pat şi cobor
scările. În timp ce trec prin hol o aud pe Sadie Lee din
bucătărie:

— Nu crezi că ar trebui să-i spui?

— Nu!

Vocea lui Noah se aude ca un tunet şi mă face să îngheţ pe
loc.

— Nu vreau să stric totul. A fost atât de minunat...

— Neaţa, Penny.

Tresar, mă întorc şi îl văd pe tata sus în capul scărilor. Fir-ar!
Aud scrâşnetul unui scaun din bucătărie, iar Noah apare din
bucătărie pe sub boltă.

— Salut, Penny! Salut, Rob! Vreţi nişte clătite?

— Mai întrebi? zice tata, sărind scările.

Mă forţez să-i zâmbesc lui Noah, dar când ajung lângă ei în bucătărie, nu pot să nu mă gândesc la ce am auzit. Despre ce vorbeau? Eu sunt persoana despre care Sadie Lee spunea că trebuie să ştie ceva şi, dacă este aşa, despre ce este vorba, ce ar trebui să-mi spună Noah?

Întrebarea mă torturează cât este ziua de lungă, ceea ce nu ajută deloc tensiunii deja existente din cauza plecării de mâine.

Încerc să refac totul în minte, pas cu pas, căutând indicii că
Noah ar păstra ceva secret faţă de mine. Pe toată durata şederii
mele la el acasă nu i-am văzut nici măcar un prieten. Nici nu
pare să fi primit vreun telefon de la careva, dar oricum a spus că
e într-o cură de detoxifiere de telefon. Nici nu pot spune că ştiu
ce face el cu exactitate în acest an de studii pe care şi l-a
îngheţat. Oftez şi încerc să-mi înăbuş gândurile tulburi care mă
macină. Iată-mă cum, din nou, încep să caut tot felul de semne
care să ducă la lucruri negative, în loc să mă concentrez pe ceva
pozitiv. Noah m-a dus la o galerie de artă. Acolo m-a prezentat
prietenilor săi. Nu ar fi făcut asta dacă avea ceva de ascuns. Nici
nu sunt sigură că Sadie Lee vorbea despre mine. Singurul lucru
pe care-l ştiu cu certitudine este că nu mai am decât câteva ore
pe care să le petrec în New York. Nu le pot distruge cu fricile
mele stupide.

După-amiază, ne aşezăm cu toţii în jurul mesei din
bucătărie ca să jucăm Monopoly american, mă rog, toţi în afară
de Bella, care stă sub masă şi îşi face de lucru cu păpuşile.

— Aştepţi cu nerăbdare să mergi în Times Square în seara
aceasta, Pen? întreabă tata în timp ce împarte tuturor banii
pentru joc.

Tata e întotdeauna bancherul atunci când jucăm. Tot el e şi
cel care câştigă de obicei. Nu sunt cu totul convinsă că aceste
două aspecte nu au vreo legătură unul cu celălalt.

— Da, îi răspund, însă adevărul este că nu sunt deloc
nerăbdătoare.

Ne ducem în Times Square ca să întâmpinăm noul an, însă
imediat ce ceasul va bate miezul nopţii anul în care l-am
cunoscut pe Noah se va termina şi va începe anul în care îl
părăsesc pe Noah. Mă copleşeşte o nevoie acută să plâng şi

atunci mă apuc să observ cu atenţie diferenţele de pe tabla de
Monopoly american ca să-mi stăvilesc lacrimile. Dar este foarte
greu să te concentrezi pe faptul că toate gările sunt denumite
căi ferate atunci când inima îţi este zdrobită. Noah mă ia de
mână pe sub masă. Mă uit la el şi zâmbesc.

— Eşti bine? mă întreabă din vârful buzelor.

Dau din cap.

— Vă văd că vă ţineţi de mână, strigă Bella de sub masă, cu
o voce cântată.

Noah şi cu mine ne uităm unul la celălalt şi începem să
râdem.

— Ştii la ce m-am gândit? îi spune Noah lui Sadie Lee. De ce
nu vă duceţi voi în Times Square cu ei, iar eu stau cu micuţa
Bella, ca să nu rămână singură.

— Nu am nevoie să rămână cineva cu mine acasă, strigă
Bella. Nu mai sunt atât de micuţă.

— Bine. Atunci stau cu “nu mai sunt atât de micuţa Bella”,
spune Noah. Meriţi şi tu să mai ieşi în oraş, bunico.

Sadie Lee îl priveşte cu ochii mari. Eu îl privesc cu ochii
mari. De ce se oferă să stea cu Bella în ultima noastră noapte
împreună?

— Dar cum rămâne cu Penny? întreabă Sadie Lee.

Da, cum rămâne cu mine? vreau şi eu strig.

— Păi, mă gândeam dacă nu cumva Penny ar vrea să rămână

şi ea cu micuţa şi cu mine?

Noah se uită la mine plin de speranţă?

Mi se duce instantaneu gura până la urechi. Să-mi petrec

ultima seară cu Noah acasă este o idee care mă atrage mult mai

mult decât să fiu înghiţită de o mare de mulţime în Times

Square.

— Să rămână cu “nu mai sunt micuţa Bella”, strigă Bella,
corectându-l pe Noah.
— Cu “nu mai sunt micuţa Bella”, spune Noah.
— Dar sunt sigură că Pen nu ar vrea să rateze Times Square
în noaptea de Anul Nou, spune Sadie Lee cu ochii la mine.
— Nu mă deranjează absolut deloc, spun eu. De fapt, aş
prefera să rămân acasă.
— Ai prefera să rămâi acasă?
Tata mă priveşte ridicând din sprâncene.
Mă rog la Dumnezeul Părinţilor Creduli pentru un miracol.
— Te temi că va fi multă lume? mă întreabă mama,
privindu-mă îngrijorată.
De-abia dacă îndrăznesc să respir... este posibil să mi se fi
împlinit deja ruga?
— Da, îi răspund şi nu este tocmai o minciună. Chiar nu-mi
plac mulţimile de oameni.
— Poate ar fi mai bine dacă am rămâne cu toţii acasă, spune
mama. Trebuie să ne trezim devreme ca să ajungem la timp la
aeroport.
— Nu, aproape că strig.
Mă opresc o clipă ca să mă liniştesc. Nu vreau să-mi
devoalez jocul.
— M-aş simţi groaznic să rămâneţi acasă din cauza mea şi,

până la urmă, nu are niciun rost să vă simţiţi prost fiindcă aş fi
mult mai fericită să rămân acasă cu micuţa Bella.

Bella apare de sub masă, foarte supărată.

— Nu mai sunt micuţă, îmi spune ţinându-şi mâinile în
şold.

Râd şi o ridic pe genunchi.

— Ştiu că nu mai eşti. Îmi pare rău.

Bella se cuibăreşte la pieptul meu, iar eu o iau în braţe.

— Îmi vei lipsi tare mult, Penny, îmi spune ea.

— Şi tu îmi vei lipsi mie tare mult, îi spun cu accent
american.

Toată lumea începe să râdă, apoi tata face un semn din cap.

— Bine, atunci, dacă eşti sigură, spune el.

Mă uit la el şi râd.

— Da, sunt sigură.

Nu cred că am fost vreodată mai sigură de ceva în viaţa mea.

Imediat ce mama, tata, Sadie Lee şi prietena lui Sadie Lee,
Betty, au plecat spre Times Square, Noah o întreabă pe Bella ce
i-ar plăcea să facă.

Îşi lasă capul într-o parte şi se gândeşte câteva momente
înainte să răspundă.

— Te rog, ne putem juca de-a prinţesele?

Noah începe să râdă.

— Vai, Doamne! Şi eu cine am să fiu? Prinţesa Noah?

Bella scutură din cap.

— Nu, prostuţule. Tu eşti faimosul Prinţ Vedetă Rock.

— Bun rol, spun eu, dând aprobator din cap şi privind spre
Noah.

— Mda, spune Noah, deloc impresionat.

— Iar Penny este Prinţesa Toamna, iar eu sunt Prinţesa
Bella a Treia.

Noah se uită la mine şi ridică din sprâncene.

— Ce s-a întâmplat cu Bella Întâi şi a Doua?
— Au fost omorâte de un porc extraterestru.
Îmi muşc buza de jos ca să nu izbucnesc în râs.
— Haide, du-te şi adu-ţi chitara, îi spune Bella lui Noah.

Îmi pică imediat fisa că nu l-am mai văzut pe Noah cântând
la chitară din ziua în care ne-am cunoscut.

— Penny, tu trebuie să te îmbraci ca o prinţesă.

— Nu cred că am vreo rochie de prinţesă la mine.

— Ce spui despre acea rochie? spune Noah. Cea pe care ai
purtat-o în seara cu nunta?

Urc în fugă scările până în camera în care stau părinţii mei şi
găsesc rochia în bagajul mamei. De data aceasta nu mai încalţ
pantofii şi nu îmi mai pun bentiţa. Rămân desculţă şi îmi las
părul să-mi cadă liber pe umeri.

Când revin în sufragerie, Noah stă pe marginea canapelei şi
ciupeşte corzile unei chitare superbe, de culoare neagră cu un
grif alb-perlat.

— Aceeaşi prezenţă maiestuoasă, spune când mă vede.

— Dar vă foarte mulţumesc, Prinţule Vedetă Rock.

— Cu plăcere, Prinţesă Toamna.

Bella, care între timp s-a schimbat într-o rochiţă minunată
de prinţesă, mov închis, mă priveşte şi bate din palme.

— Ne vom distra atât de bine! se întoarce spre Noah. Cântă-
i cântecul.

— Care cântec?

— *Cântecul*, îi spune Bella privindu-l cu subînţeles. Ştii tu,
cel pe care l-ai scris despre ea, şopteşte tare.

Noah se îmbujorează brusc.

— Ah, nu, nu pot. Încă nu este gata. Ce-ar fi să-l cânt pe
acela din *Frozen*. *Regatul de Gheaţă*? Bella a văzut filmul ăsta de
şaptezeci de milioane de ori, îmi spune rânjind.

Bella bate din palme.

— Da, cântă "*Let it go*". Te rog!

Noah începe să cânte câteva acorduri la chitară, apoi cu
vocea.
Bella se apucă să danseze prin cameră cu ursuleţul ei în
braţe.
— Iubesc cântecul acesta, îmi spune gâfâind.
În timp ce Noah continuă să cânte, mă îndrăgostesc şi eu de
melodie. Vocea lui este atât de frumoasă, atât de duioasă şi de
înecată de emoţie. Genul de voce care într-adevăr te face să-i
dai atenţie. Îi arunc o privire cu coada ochiului şi observ că mă
priveşti insistent. Oare cântă pentru mine? Cuvintele chiar
descriu ceea ce simte de fapt pentru mine? Pe măsură ce cântă
şi ajunge la un vers despre înfruntarea propriilor frici, mă
priveşte direct în ochi, iar eu simt cum mă cutremur din cap
până-n picioare.
— Dansează cu mine, mă trage Bella de pe canapea.
O prind de mâini şi ne învârtim de jur împrejur, repede, tot
mai repede. E ca şi cum vocea lui Noah ne poartă pe undele ei şi
mă face să mă simt puternică, invincibilă, neînfricată şi liberă.
Mă face să mă simt îndrăgostită până peste cap.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

După două ore de cântat, de dansat şi de interpretat poveşti
cu intrigi complicate în care este vorba despre prinţese
frumoase, prinţi vedete rock şi invazii de porci extratereștri,
Bella este sleită de puteri.

— Cred că cineva este gata de culcare, spune Noah,
punându-şi jos chitara.

— Nu! strigă Bella, dar doar cu jumătate de gură şi îşi aşază
capul la mine în poală.

— Ce-ar fi să-ţi citească Penny o poveste până fac eu puţină
lumină aici?

Bella sare imediat în picioare.

— Bine!

Noah se uită la mine şi zâmbeşte.

— Nu te grăbi. Mai am câteva lucruri de aranjat pe aici.

Fac semn din cap că am înţeles şi o ridic pe Bella.

— Să mergem, Prinţesă Bella a Treia.

O dată ce am aşezat-o pe Bella în pat, am aşezat-o şi pe
Prințesa Toamna pe pernă, lângă ea.

— O să fiu atât de tristă când vei pleca, îmi spune Bella cu
un firicel de voce toropită de oboseală.

— Şi eu voi fi tristă, îi spun, mângâind-o pe păr. Ştii, mă
gândeam că poate Prinţesa Toamna ar trebui să rămână cu tine.

Bella face ochii mari cât cepele.
— De-adevăratelea?
Îi zâmbesc.
— Da. Cred că ar fi mult mai fericită aici.
Bella încuviinţează.

— Cred că ai dreptate. Şi aşa, de câte ori o să-mi fie dor de
tine, pot să mă joc în schimb cu Prinţesa Toamna.

— Exact.

O învelesc bine şi pe Prinţesa Toamna lângă Bella şi încep
să-i spun o poveste despre Prinţul William şi Prinţesa Kate şi
ziua în care au salvat-o pe Regină de la o invazie a porcilor
extratereștri. În cele din urmă adoarme. O sărut pe frunte şi dau
să ies, dar chiar atunci intră Noah în cameră.

— Bravo, îmi şopteşte când o vede cum doarme. Vreau doar
să o sărut de noapte bună şi ne vedem jos.

Dau din cap şi un fior de nerăbdare şi teamă mă străbate din
cap până în picioare. În sfârşit, Noah şi cu mine vom fi singuri.

Coborând la demisol, văd în spate de tot luminiţe colorate.
Iniţial am senzaţia că sunt într-un brad de Crăciun, dar forma
nu este cea potrivită. Trec de canapele şi observ că luminiţele
vin dinspre masa de biliard. Dar nu mai arată ca o masă de
biliard, deoarece peste ea sunt aranjate pături şi de jur împrejur
sunt aranjate luminiţe decorative.

Îl aud pe Noah coborând scările în spatele meu.

— Ţi-am construit un cort, îmi spune. Mi-am amintit că mi-

ai spus că era locul tău preferat când erai mică, că era locul în
care te simţeai în siguranţă...

Se opreşte şi pare fâstâcit.

Fără să-mi dau seama, ochii mi se umplu de lacrimi.

— A fost o idee stupidă? întreabă Noah, uitându-se la mine.

Of, rahat, acum plângi. A fost o idee stupidă. Îmi pare rău, eu...

— Nu, îl întrerup. Este unul din cele mai frumoase lucruri
pe care le-a făcut cineva pentru mine.

Noah zâmbeşte.

— Chiar aşa?

— Da. Mă uit în ochii lui. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Că
ţi-ai amintit ce ţi-am spus.

Noah se încruntă.

— De ce nu mi-aş aminti?

Mă apucă de mână.

— Aşteaptă să vezi ce e înăuntru.

Chicotind, mă duc după el spre cort. Pe una dintre pături, a
prins cu un ac un bilet scris de mână.

[redacted]Ă

ă ş

Trage de un colţ de pătură şi îmi face semn să intru. Mă las
pe genunchi şi mă târăsc înăuntru. Pe jos sunt numai perne
colorate, iar marginile sunt luminate de şiruri de luminiţe
multicolore care sting şi se aprind treptat. Într-un colţ se află o
tavă cu plăcintele lui Sadie Lee. Într-un alt colţ este o tavă cu o
cană cu limonadă eu apă plată şi două pahare.

— Este extraordinar, îi spun în timp ce Noah vine după
mine.

— Eşti sigură?

Mă priveşte pătrunzător, ca şi cum ar vrea să fie sigur că
spun adevărul.

— Da, este mult mai reuşit decât corturile pe care le făceam.

De exemplu, nu am avut niciodată luminiţe colorate.

Noah zâmbeşte şmechereşte.

— Şi nici...

Mă opresc fâstâcită.

— Ce anume?

Mă priveşte atent. Suntem atât de aproape unul de celălalt,

încât îi simt respiraţia pe faţă.

— Nici un prinţ chipeş, îmi mut privirea în pământ.

— Penny?

Îmi ridic din nou ochii la el. Este foarte serios.

— Da?

— Te plac foarte mult.

— Şi eu te plac mult.

— Nu, vreau să spun că eu *chiar* te plac. Te plac atât de mult

încât cred că, de fapt, ...

Îl privesc dorindu-mi să rostească acele cuvinte.

— ... te iubesc, şopteşte el.

Dau din cap şi îl iau de mână.

— Şi eu te plac atât de mult încât cred că, de fapt, te iubesc.

Începe să râdă.

— Nici în filme nu auzi replici atât de mieroase.

— Prea se dă multă importanţă replicilor mieroase.

Mă cuprinde cu braţele lui puternice şi mă trage spre el.

— Sunt atât de trist că pleci, îmi şopteşte în ureche.

— Şi eu.

Mă sprijin de el şi îmi aşez capul pe umărul lui.

— Dar asta nu înseamnă că s-a terminat totul.

Mă dau mai în spate şi îl privesc. Părul îi cade în inele

dezordonate pe faţă. Mă lupt cu dorinţa să întind mâna şi să le

ating.

— Voi găsi o cale să vin şi să te vizitez în Marea Britanie, iar

tu poţi veni aici ori de câte ori vrei şi până atunci putem să
ţinem legătura online. Sunt gata să-mi întrerup chiar şi
programul de detoxifiere de tehnică modernă pentru tine, îmi
spune rânjind.

— Sunt onorată, îi spun.

— Aşa şi trebuie, îmi răspunde.

Apoi începe să mă sărute. Săruturi uşoare, uşoare ca nişte aripi de fluturi care-mi mângâie gâtul. Apoi faţa, pleoapele, vârful nasului, până când, în cele din urmă, buzele ni se întâlnesc. Iar sărutul nostru este atât de pasional şi plin de înţelesuri că nu vreau să se sfârşească niciodată. Dar apoi se aude o sonerie. Mă trag înapoi şi îl privesc îngrijorată.

— Ce e asta?

— Scuze, e ceasul meu. L-am pus să sune la miezul nopţii, ca să nu pierdem Anul Nou.

Noah mă trage înapoi în braţele lui.

— An Nou fericit, Penny! îmi spune.

— An Nou fericit, Noah, îi spun, sperând din tot sufletul că aşa va fi.

Noah mă conduce uşor să ne aşezăm pe perne şi, în timp ce mă ţine strâns în braţe, eu îl implor în tăcere pe Moş Timp să dea dovadă de compasiune şi să îngheţe toate ceasurile din lume pentru ca astfel săruturile noastre să dureze pentru totdeauna.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

E oficial. Îl urăsc pe Moş Timp. Îl urăsc mai mult decât îi urăsc pe cei care îşi agresează colegii la şcoală, decât examenele, chiar şi decât ceapa murată. Una peste alta, Noah şi cu mine am avut la dispoziţie o oră pe care să o petrecem împreună până la sosirea celorlalţi. O oră ce a zburat într-o nanosecundă. Dar am găsit şi o oarecare consolare. De câte ori închid ochii şi îmi amintesc ce s-a întâmplat, pielea începe să freamete în locurile în care Noah m-a atins şi este ca şi cum aş fi din nou împreună cu el. Poate că nu am fost în stare să opresc clipa, dar pot să călătoresc înapoi în timp până la momentul în care eram amândoi în cort. Fac asta chiar acum, pe hol, în timp ce îi aştept pe mama şi tata să îşi aducă bagajele. Stau pe valiză, cu ochii închişi şi îmi amintesc cum Noah m-a mângâiat pe păr şi cum s-a jucat cu degetele pe spatele meu.

— Un bănuţ pentru gândurile tale.

Deschid ochii şi îl văd pe Noah care mă priveşte din cealaltă parte a holului.

— Mă gândeam la timpul petrecut în cort, zic şi simt cum

încep să mă îmbujorez.

— Şi eu. Nu-mi pot scoate din minte momentele acelea.

Noah vine lângă mine şi mă ia de mână.

— De ce nu te duci acolo ca să te ascunzi? Le voi spune părinţilor tăi că ai fost răpită de nişte porci extratereștri şi că pot pleca acasă fără tine.

Zâmbesc trist.

— Dacă aş putea...

Mă ia în braţe, iar eu îmi las capul pe umărul lui. Se potriveşte perfect. *Noi* ne potrivim perfect. Nu e deloc cinstit.

— Va fi totul bine, îmi şopteşte în ureche. Va fi totul bine.

Dar va fi? Cum poate să fie când locuim atât de departe unul de celălalt?

Tot drumul până la aeroport simt că am în mine un ghem de tristeţe care creşte tot mai mare, ca o tumoare. Mama şi tata merg în maşina lui Sadie Lee, cu Bella, iar eu sunt în camioneta lui Noah. Nu trebuie să povestească la nesfârşit traseul, fiindcă sunt atât de amorţită de durere, că nici măcar nu mai intru în panică.

După ce oprim în parcarea unui terminal, Noah se întoarce spre mine.

— Penny, e în regulă dacă nu vin cu voi? Nu prea îmi plac despărţirile în public. Aş prefera să spun ce vreau să spun aici, acum, cât suntem doar noi doi.

Simt cum mă împunge lama ascuţită a dezamăgirii.

Noah bagă mâna în buzunarul interior al hainei şi scoate un CD.

— Am ceva pentru tine. Ceva ce am făcut... pentru tine.

Iau CD-ul şi ridic privirea spre el, plină de nădejde.

— Este cumva... este cântecul de care spunea Bella?

Obrajii lui Noah se umplu de culoare.

— S-ar putea să fie.

Râde.

— Bine, este. L-am înregistrat pe computerul meu, aşa că nu
e de o calitate grozavă, dar vreau să-l ai. Vreau să ştii ce simt.

Mă uit spre casetofonul din maşină.

— Pot să-l ascult acum?

Noah începe să râdă din nou şi scutură din cap.

— În niciun caz!

Îmi apasă CD-ul în mână.

— Aşteaptă să ajungi acasă. Aşa, va fi ca şi cum primeşti un
mesaj de la mine imediat cum ajungi acolo.

Tristeţea din sufletul meu pare să se mai aline. Îl prind pe
Noah de mână.

— Îţi mulţumesc. Dar eu nu am nimic să-ţi dau.

— Mi-ai dat atât de multe. Mă strânge de mână. Nici nu ai
idee câte. Adevărul este că înainte să te cunosc, lucrurile o
luaseră puţin...

Se opreşte când Sadie Lee parchează chiar în spaţiul liber de
lângă noi.

— Nu are importanţă, spune oftând.

Îmi cuprinde faţa cu mâinile.

— Penny, te plac atât de mult încât cred că, de fapt, te
iubesc.

— Şi eu te plac atât de mult încât cred că, de fapt, te iubesc.

Inima mi se umple de speranţă. Nu dragostea biruie totul?
Nu aşa spune cântecul? Şi dacă biruie totul, asta include şi
Oceanul Atlantic.

Aud cum se deschide uşa maşinii lui Sadie Lee. Timpul se
scurge. Noah mă trage înspre el şi ne sărutăm.

— V-am spus că se iubesc, strigă Bella de afară.

Tot drumul înspre casă mă agăţ de ultima conversaţie avută

cu Noah ca de o barcă de salvare. De câte ori devin agitată sau
tristă, îmi reamintesc câte lucruri s-au întâmplat de când am
plecat din Marea Britanie. E aproape ca şi cum m-aş întoarce
acasă o altă persoană... nu am nevoie de un alter-ego de super
erou, de data aceasta e bine şi dacă sunt eu însămi. De câte ori
avionul întâmpină vreo turbulenţă, îmi recreez în minte lista
tuturor lucrurilor pe care am reuşit să le realizez de când am
plecat: am învăţat cum să-mi controlez într-o oarecare măsură

atacurile de panică, am fost fotograful pe jumătate oficial la o nuntă americană, am cumpărat un disc de vinil dintr-un magazin din Brooklyn, am sărbătorit primul meu Crăciun american, m-am îndrăgostit. *M-am îndrăgostit!* Şi chiar dacă urmăresc pe ecranul din faţa mea imaginea mică a avionului care se îndepărtează tot mai mult de SUA, care se îndepărtează tot mai mult de Noah, mă simt bine. Cumva, sunt sigură că vom face ca lucrurile să meargă.

Când aterizăm în Marea Britanie, sentimentul de uşurare că am ajuns cu bine acasă se combină cu nou descoperita mea siguranţă de sine şi, cu toate că sunt extrem de obosită, nu m-am simţit niciodată în viaţa mea mai hotărâtă decât acum. Am de gând să lămuresc lucrurile cu Elliot. Am de gând să pun deoparte ce câştig la “To have and to hold”, firma părinţilor mei, ca să-mi pot lua un bilet înapoi la New York. Nu îmi pasă de acel clip video stupid şi nu îmi pasă de Megan şi de Ollie.

Mi-am lepădat fosta viaţă precum o haină ponosită. Mi-o şi imaginez plutind în derivă pe undeva în mijlocul Atlanticului.

Ajungem acasă imediat după miezul nopţii. Totul pare
diferit. Deloc familiar. Decoraţiunile de Crăciun par triste şi
dezolante, iar în casă e un frig de-ţi îngheaţă oasele.

În timp ce mama şi tata fac un ceai, mă duc direct în camera
mea. Trebuie să ascult CD-ul lui Noah. Mă trântesc în pat şi
imediat aud sunetului unui ciocănit în perete. Elliot! Îmi ţin
respiraţia în timp ce descifrez codul. Două ciocănituri, urmat de
alte şase: *Te iubesc*. Răsuflu uşurată. De la Crăciun nu ne-am
mai scris niciun mesaj. Este cea mai lungă perioadă în care nu
am luat deloc legătura cu Elliot. Până să apuc să răspund, bate
din nou. *Pot veni până la tine?* Rapid, bat codul pentru *Da, vino
chiar acum.*

Pot să ascult CD-ul mai târziu. Întâi trebuie să pun lucrurile la punct cu Elliot. Aud cum se închide uşa lui de la intrare şi mă întind pe spate în pat holbându-mă la tavan. Îl aud pe tata cum îi deschide uşa lui Elliot, aud sunetul blând al vocilor lor, paşii lui Elliot tropăind în sus pe scări. Viaţa mi se reaşază în vechile cutume. Număr secundele până se deschide uşa de la dormitorul meu. Unu, doi, trei, patru...

— Penny! izbucneşte Elliot, gâfâind. Îmi pare atât de rău. Mi-a fost atât de dor de tine. Eşti bine? Totul între noi este bine?

Mă ridic şi zâmbesc.

— Bine-nţeles că da.

— Ah, slavă Domnului!

Elliot se aşază pe marginea patului.

— Îmi pare rău că am fost imposibil şi cu toane. Dar habar nu ai sub ce presiune am fost de sărbători. A fost un adevărat iad. Ghiceşti ce mi-au luat ai mei de Crăciun?

Ridic din umeri.

— Abonament la meciurile de rugbi. Rugbi! Ştiu doar cât de tare urăsc rugbiul. Din tot sufletul.

Elliot îşi ridică mâinile spre cer cu disperare.

— De ce i-ai face cadou fiului tău ceva ce ştii sigur că urăşte

din tot sufletul? De ce? Şi s-au mai gândit ei că ar fi o idee
foarte bună să mâncăm brânză fondu la masa de Crăciun!
Adică, mă scuzi? Alo, la telefon sunt anii şaptezeci. Cică îşi vor
kitsch-urile înapoi.

Dau din cap şi nu-mi vine să cred.

— Of, Elliot!

— Ştiu. Nimic nu-i mai poate salva. Nu mai e nicio speranţă
pentru ei.

Elliot se uită la mine şi oftează.

— Hai, spune.

— Ce anume?

— Povesteşte-mi totul despre Făt-Frumos.

— Serios?

Mă uit atentă la Elliot şi încerc să-i descifrez pe faţă cel mai
mic semn că nu vorbeşte serios. Elliot zâmbeşte.

— Serios.

Aşa că îi ofer lui Elliot varianta pe scurt a săptămânii
petrecuic cu Noah, lăsând deoparte detaliile sentimentale care
cred că l-ar fi făcut gelos. Când termin, îl privesc emoţionată.

Pe faţa lui Elliot nu se poate citi nimic.

— Şi cum te simţi acum? Acum că ştii că nu ai să-l mai vezi?

— Va fi bine. Vom găsi soluţii.

Elliot se încruntă.

— Dar cum? El e în New York şi tu eşti în Brighton.

— Da, ştiu asta.

Mă străduiesc din răsputeri să rămân optimistă.

— Dar ne putem vizita.

Elliot dă din cap, dar e ceva în privirea lui care seamănă a
îndoială şi îmi crapă puţin armura de încredere.

Ne cufundăm amândoi în tăcere şi încep să regret că am
deschis gura.

— Şi, ai vreo poză cu el? întreabă Elliot, rupând tăcerea.

Dau din cap, îmi iau telefonul din geantă şi caut printre
poze până o găsesc pe cea pe care i-am făcut-o lui Noah în parc.

— E făcută în dimineaţa de Crăciun, când ne-am plimbat
prin cartierul lui.

În timp ce Elliot se uită cu atenţie la fotografie, eu caut şi
mai atentă în expresia lui o urmă de aprobare. Îmi doresc atât

de mult să îl placă pe Noah, să fie de acord cu această relaţie.

Dă scurt din cap.

— Foarte drăguţ, spune el, dar detectez o uşoară tensiune mocnită. Mi se pare cunoscut. Poate din cauza pometilor ca ai lui Johnny Depp.

Îmi dă telefonul înapoi.

— Fii atentă, ai avea chef să vii cu mine mâine în oraş? M-am hotărât să-mi cumpăr o cămaşă în pătrăţele pe care s-o port cu pălăria de cowboy.

Şi gata... atât despre Noah. Eliot îi dă înainte despre faptul că a cam venit timpul să-şi "americanizeze" înfăţişarea, iar eu sunt dezamăgită. Ar trebui ca prietenul tău cel mai bun să se bucure pentru tine când întâlneşti pe cineva, nu-i aşa? Ar trebui să vrea să ştie tot ce se poate despre acea persoană, nu? Pur şi simplu nu înţeleg care ar putea fi problema lui Elliot. Mai ales acum că sunt acasă şi la mii de kilometri distanţă de Noah.

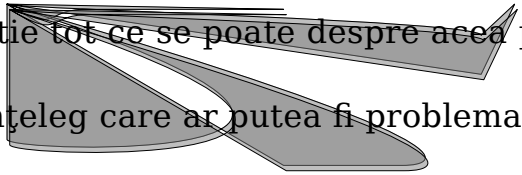

Sunt la mii de kilometri distanţă de Noah.

Când să mă simt înghiţită de un val uriaş de tristeţe, soneria telefonului anunţă un mesaj. În timp ce Elliot vorbeşte în continuare, plonjez după telefon şi deschid mesajul.

Sper că ai ajuns cu bine acasă.
Dar îmi doresc să fii aici. Mi-e
de tine, intriga mea.

Zâmbesc uşurată.

— Ar trebui să plec? întreabă Elliot uitându-se cu subînţeles
spre telefon.

— Cum? îi răspund neatentă din cauză că îi răspund lui
Noah la mesaj.

— Vrei să plec?

— Ah. Păi, sunt puţin obosită… după zbor.

Elliot se ridică.

— Bine, atunci. Ne vedem mâine?

— Sigur.

Imediat ce Elliot a plecat îi scriu lui Noah.

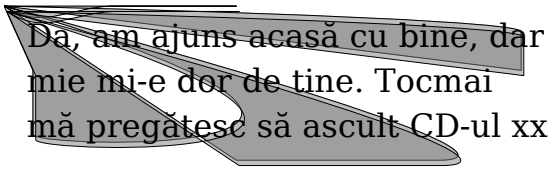

Aprind lumânarea cu aromă de portocală şi scorţişoară pe care mi-a dat-o Sadie Lee de Crăciun şi aprind luminiţele colorate. Telefonul mă avertizează din nou că am primit un mesaj.

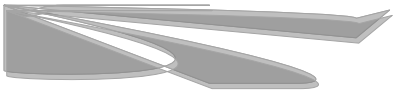

Super! Sper să-ţi placă.

Deschid carcasa şi scot CD-ul. Dintr-odată mă stăpânesc emoţiile. Mi-am imaginat că acest cântec scris pentru mine este o baladă emoţionantă, dar dacă nu e aşa şi în schimb este un cântec glumeţ sau stupid? Dacă este despre cât de mult îmi plac prăjiturelele crocante cu unt de arahide? *Revino-ţi*, îmi spun în timp ce pun CD-ul în aparat şi apăs play. Nu trebuia să îmi fac

griji. Chiar de la primele acorduri line de chitară îmi dau seama
că va fi ceva minunat. Mă sprijin de marginea patului şi observ
în carcasă un bileţel îndoit. Îl deschid în timp ce Noah începe să
cânte. Sus de tot este titlul “Fata Toamnă”. Dedesubt sunt
versurile. Le citesc în timp ce Noah cântă.

FATA TOAMNĂ

Fată Toamnă,
Mi-ai transformat lumea complet
Iarna mi-ai poleit

Când mă simţeam pierdut
M-ai făcut să mă regăsesc
Zâmbetul tău plin de iubire
Îmi umple viaţa de fericire

Fată Toamnă
Mi-ai transformat lumea complet,
Ai dat lunii luciri de chihlimbar

Acum însă eşti departe
Departe de mine
Închid ochii
Şi încă văd
Părul tău lumină de apus
Pielea albă, luminoasă
Braţele în care tânjesc
De tine să fiu cuprins şi să mă simt acasă

Fată Toamnă
Mi-ai transformat lumea complet
Mi-ai transformat lumea complet
Mi-ai transformat lumea complet

La ultimele acorduri, strălucesc de fericire precum
lumânarea parfumată cu scorţişoară. Noah a scris cântecul
acesta pentru mine. A scris versurile acelea minunate pentru

mine. Despre mine. Pun mâna rapid pe telefon şi îi trimit un
mesaj. Sar calul şi închei cu pupături, pentru că ştiu că nu-l va
deranja.

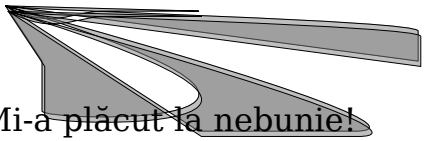

Mi-a plăcut la nebunie!

Îţi mulţumesc.

Răspunde imediat.

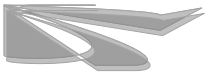

Serios?

Da!!! Este foarte frumos
xxxx

Aşa eşti şi tu

Sunt pe punctul să răspund, când îmi trimite un mesaj nou.

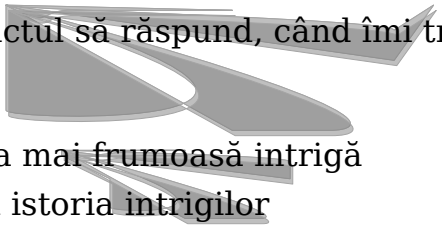

Cea mai frumoasă intrigă
din istoria intrigilor

Idem xxx

În noaptea aceea, când mă pregătesc de culcare, ascult
încontinuu cântecul lui Noah şi îmi imaginez că sunt din nou în
cort, înconjurată de strălucirea caldă a luminiţelor colorate, în

braţele lui Noah care mă strâng cu putere. Este prima noapte în
ani de zile când nu am coşmaruri.

2 ianuarie

LA MULŢI ANI!

Bine v-am găsit!

Sper că aţi avut cu toţii un Crăciun minunat.

Aşadar, am ajuns înapoi acasă. Şi, cum este începutul unui
nou an, m-am gândit că ar fi amuzant să scriu despre
dorinţele pentru Noul An.

În avion, la întoarcere, am citit un articol într-o revistă care
spunea să nu luăm în considerare mai mult de trei dorinţe
în noaptea de Anul Nou, deoarece aşa ai mai multe şanse să
le îndeplineşti.

Este atât de adevărat!

Pe vremuri, îmi plăcea atât de mult ideea, încât îmi făceam
liste întregi cu dorinţe pentru ca apoi, prin februarie, când
nu îndeplinisem decât poate una dintre ele (şi niciodată cea
în care trebuie să mănânc mai puţină ciocolată) mă simţeam
îngrozitor de prost şi nici nu mă mai străduiam să fac ceva.

Aşa că anul acesta nu iau în calcul decât trei şi cred că ar fi
grozav să vi le alegeţi şi voi pe ale voastre şi să le scrieţi mai
jos, în comentarii, pentru ca apoi să ne ţinem la curent cu
felul în care progresează lucrurile... la fel ca în articolul
despre frică.

Aşa că încep eu. Anul acesta, cele trei dorinţe ale mele sunt
următoarele:

Numărul unu: să fiu fericită
Numărul doi: să-mi înfrunt fricile
Numărul trei: să cred în mine

Bine. Tocmai mi-am dat seama de ceva în timp ce scriam.

Dacă Băiatul din Brooklyn nu ar fi existat, nu aş fi scris deloc
aceste lucruri.

Adevărul este că el m-a ajutat să încep să le împlinesc pe
toate trei.

Îmi este ATÂT de dor de el acum, însă comentariile voastre
de la articolul precedent chiar m-au ajutat foarte mult.

Vă mulţumesc tuturor celor care mi-aţi spus că totul va fi
bine între noi. Dacă ar fi să mai strecor încă o dorinţă
mititică printre cele de mai sus, ar fi să cred că aşa va fi.

Şi mulţumesc tuturor care aţi scris despre oamenii haioşi
care au făcut ca cele mai ciudate locuri să pară interesante.
Mi-a plăcut tare mult să aflu despre ei.

Celor care mi-au cerut să postez o fotografie cu Băiatul din
Brooklyn îmi cer scuze, dar unele lucruri trebuie să rămână
personale. Sper să înţelegeţi.

An Nou fericit tuturor! Abia aştept să citesc despre dorinţele
voastre!

Girl Online e acum offline. xxx

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Imediat cum postez articolul, mă aşez la măsuţa de toaletă şi încep să mă pregătesc să ies cu Elliot. E aproape miezul zilei, iar mama şi tata au plecat la supermarket să facă mega cumpărături deoarece cu greu se poate găsi ceva de mâncare prin casă. Tom e şi el înapoi acasă şi lucrează pe ultima sută de metri la un proiect pentru facultate. Totul în jurul meu revine la cum a fost înainte de plecarea la New York, dar nu şi eu.

În timp ce cântecul lui Noah se aude în fundal, îmi privesc reflexia în oglindă. La suprafaţă sunt aceeaşi persoană, aceeaşi pistrui stropiţi pe tot nasul, acelaşi păr roşcat-cafeniu, felul în care mă văd eu însă, este cu totul diferit. Seamănă un pic cu un thriller cu final neaşteptat, când descoperi că personajul bun este de fapt cel rău. În acest caz, însă, finalul neaşteptat constă în faptul că am descoperit că lucrurile care mie mi se păreau urâte, mă fac totuşi să arăt ca toamna… şi ca apusurile. Nu mai trebuie să-mi acopăr pistruii sub un strat fin de fond de ten. Nu mai trebuie să-mi leg părul la spate ca să-i ascund roşeaţa. Îl pot

lăsa liber, ca să-l vadă toată lumea.

Faptul că mă privesc prin ochii lui Noah m-a ajutat să văd
adevărul. Mă uit la fotografia lui Noah prinsă în partea de sus a
oglinzii mele. Am scos-o la imprimantă imediat cum am făcut
ochi de dimineaţă, ca să îl pot privi de câte ori vreau.

“Mulţumesc” şoptesc spre faţa care mă priveşte zâmbind.

Mă pregătesc să-mi perii părul când telefonul îmi anunţă un
mesaj. Primul meu gând este că vine de la Noah, dar când apăs
pe mesaje, simt că se prăbuşeşte în capul meu tot cerul... ca
plumbul. Mesajul e de la Megan.

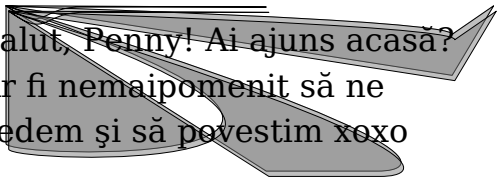

Privesc fix ecranul telefonului. Apoi îmi dau seama că este unul din acele momente când ce-i în guşă trebuie să fie şi-n căpuşă. Dacă m-am schimbat cu adevărat, trebuie să demonstrez acest lucru prin fapte, începând chiar de acum, cu Megan. Apăs butonul de răspuns şi încep să scriu.

Nu, mulţumesc.

Când telefonul îmi sună din nou, inima îmi bate atât de tare că parcă vrea să-mi iasă din piept.

Cum adică?

Trag aer adânc în piept şi încep să scriu.

Nu vreau să ne întâlnim şi să povestim deoarece nu am nimic să-ți spun

Mă aşez şi bat cu degetele în măsuţa de toaletă aşteptându-i răspunsul. Mi-o şi imaginez cum îşi dă părul pe spate, peste umăr şi cum pune botul. Acum mi se pare că e atât de stupidă...

de copilăroasă. Ca şi cum, dacă tot am călătorit jumătate de
lume, acum văd lucrurile mult mai clar; e ca şi cum mi s-a oferit
o privire de ansamblu asupra vieţii mele şi asupra a ce trebuie
schimbat. Primesc mesaj.

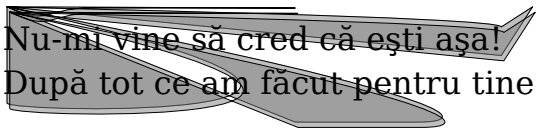

Cum?! Nu-mi pot dezlipi ochii de pe ecranul telefonului. Tot ce a făcut pentru mine? De data aceasta nu simt absolut nicio nelinişte când îi scriu răspunsul. Furia mă face să mă dezlănţui.

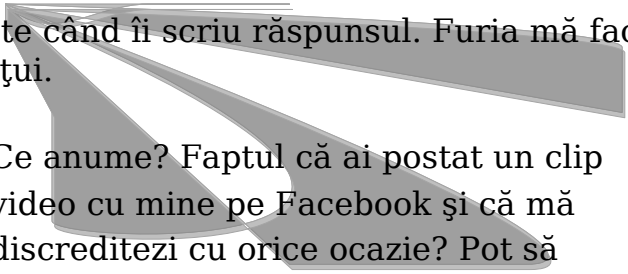
Ce anume? Faptul că ai postat un clip video cu mine pe Facebook şi că mă discreditezi cu orice ocazie? Pot să trăiesc şi fără o astfel de prietenie, mulţumesc. Nu mă mai căuta

Apăs pe “trimite” şi, deşi mâinile îmi tremură îngrozitor, mă simt foarte mândră. Apoi mi-am dat seama că am reuşit să pun în practică toate cele trei dorinţe dintr-o singură lovitură. Mi-am învins teama de Megan, am crezut în mine, iar asta m-a făcut să mă simt incredibil de fericită. Îmi reîncarc pagina de blog şi observ că am deja două comentarii.

ţ

ţ

ă ă ă

ă ă ţ

ă

Îi scriu repede un răspuns.

ţ ţ

Mut cursorul în jos, la celelalte comentarii, şi ceea ce văd mă face să îngheţ.

ă ţ ă ă ă ă ţă

Însă nu comentariul mă amărăşte, ci semnătura: Bestialul de Waldorf. Elliot a postat ceva pe blogul meu. El nu postează niciodată pe blog. Este o regulă nescrisă pe care am stabilit-o de la început de tot, ca să ne asigurăm că blogul îşi păstrează anonimatul. Şi mai mult ca sigur că se referă la mine. Mă uit fix la ecran şi încerc să-mi dau seama de ce ar scrie aşa ceva.

Probabil pentru că am scris din nou pe blog despre Noah. Dar ce vrea de la mine atâta timp cât el se poartă atât de ciudat pe tema asta? Măcar cititorii mei sunt alături de mine. Măcar ei vor să audă ce am de spus despre asta.

Aud soneria de la intrare. Elliot nu vine decât la ora unu. Simt o uşoară urmă de speranţă. Poate că îi pare rău de ce a scris pe blog. Poate că a venit mai devreme ca să-şi ceară scuze.

Îl aud pe Tom vorbind cu o persoană cu voce masculină,

apoi paşi pe scări şi o bătaie în uşa de la dormitorul meu. Îmi
pun laptopul pe măsuţa de toaletă şi inspir adânc, încercând să
mă pregătesc mintal în timp ce strig: “Intră”. Dar nicio gură de
aer trasă adânc în piept nu mă poate pregăti pentru ce urmează.

Uşa se deschide şi intră Ollie.

— Ollie!

— Salut, Penny!

Se mută fâstâcit de pe un picior pe altul în timp ce-şi trece
mâna prin părul blond, ciufulit.

— Sper că nu te superi că am venit aşa. Fratele tău... el mi-a
spus să urc.

— Oh!

Mă uit lung la el câteva momente, neştiind ce altceva să spun. De ce e aici, în casa mea?

Pare atât de ruşinat şi fâstâcit, de parcă nici el nu are habar ce caută aici.

— Intră. Ia loc, îi spun în cele din urmă, arătând spre fotoliu.

Ollie intră şi rămâne în picioare lângă scaun. Ţine în mână un pachet turtit, învelit în hârtie de Crăciun. Observă că mă uit la pachet şi mi-l întinde.

— Ăăă... ţi-am adus un cadou.

— Chiar?

Abia reuşesc să-mi ascund şocul. Iau cadoul de la el şi îl pun pe pat.

— Stai jos... dacă vrei.

Ollie se aşază.

— Arăţi altfel, spune el. Foarte bine. Nu că înainte nu arătai bine.

Ok, dar ce se întâmplă aici? Brusc simt că mi se face rău. Oare l-a trimis Megan? Face totul parte dintr-un plan foarte bine pus la punct ca să se răzbune pe mine din cauza mesajelor?

Dar nu poate fi asta. Ollie a ajuns aici mult prea repede. Şi pare să fie mult prea timid.

— Îţi mulţumesc, bolborosesc imperceptibil.

— Aşadar, te-ai simţit bine? mă întreabă.

— Da, a fost grozav!

Doar faptul că m-am gândit din nou la New York şi la Noah

mă linişteşte din nou. Situaţia este foarte ciudată, însă e în

regulă. Mă descurc.

— Bine. Ollie priveşte în pământ. Ascultă, eu... motivul
pentru care eu... am vrut să te văd înainte să înceapă şcoala este
ca să ţi spun că îmi pare rău.

Mă holbez la el.

— Pentru ce?

— Pentru ce s-a întâmplat după piesa de teatru... nu că eu aş
fi postat filmul sau l-aş fi dat mai departe.

Dau din cap, amintindu-mi comentariul lui în care spunea
că arăt simpatic.

— Dar îmi pare tare rău că s-a întâmplat. Şi că a trebuit să
stai departe de şcoală din cauza asta.

Mă uit cu atenţie la el şi încerc să identific în expresia feţei
lui un indiciu că s-ar putea să mintă, dar pare să fie sincer şi
chiar îngrijorat.

— Chestia e că... îmi place de tine, Penny.

Îmi dau seama că din cauza şocului gura mi-a rămas căscată.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

Nu ştiu de ce am spus treaba asta... ba da, de fapt, ştiu...
pentru că trebuie să ies din cameră pentru puţin timp ca să
încerc să înţeleg ce se întâmplă, dar totuşi.

— Bine, sigur.

Ollie dă din cap şi se dă un pas în spate.

— Mă întorc imediat.

Până să mai spună ceva, am şi ieşit ca fulgerul pe uşă.

Cum am încuiat uşa de la baie după mine, încep să mă
plimb de colo-colo prin încăpere, ceea ce e destul de dificil
fiindcă nu sunt nici doi metri lungime.

Ollie mă place. *Calm, calm*. Ce vrea să spună cu faptul că mă
place? Adică mă place sau *place*? Vai, nu! Strigătul îmi iese din
gură, în timp ce îmi vine în minte conversaţia pe care am avut-o

cu Noah. Chiar că totul s-a schimbat cu adevărat de când m-am întors din New York, deoarece ani de zile am aşteptat ca Ollie să-mi spună aşa ceva. Atâtea nopţi în care stăteam întinsă în pat, derulând în minte tot felul de scenarii cu el în care să îmi spună că mă place. Dar niciodată, chiar niciodată, nu m-am gândit că acest lucru se va şi întâmpla. Şi niciodată, chiar niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că, dacă printr-o minune se va întâmpla aşa ceva, eu nu voi simţi… nimic. Toate scenariile pe care mi le imaginam se terminau cu un sărut plin de pasiune.

Faptul că l-am întâlnit pe Noah m-a făcut să înţeleg că sentimentele mele faţă de Ollie nu erau decât o înflăcărare trecătoare. Nu se bazau pe ceva real. Se bazau pe fanteziile mele.

Acum însă nu este vorba de nicio fantezie. Ceea ce se întâmplă acum este cât se poate de real, ceva de care trebuie să mă ocup neîntârziat. Mă stropesc pe faţă cu puţină apă rece şi mă privesc în oglinda de la baie. *Poţi face asta*, îmi spun.

Când mă întorc în dormitor, observ cu oarecare nelinişte, că Ollie stă pe patul meu.

— Te rog, spune-mi că nu eşti şi tu îndrăgostită de el, îmi
spune, arătând cu capul spre fotografia lui Noah de pe oglindă.

— Cum?

— Noah Flynn. Lui Megan îi merge încontinuu gura despre
el şi despre cântecul acela stupid “Podul”. Îi tot spun că e
îndrăgostit până peste cap de Leah Brown, dar nu vrea să mă
asculte.

Exact ca înainte de accidentul de maşină, totul începe să se
întâmple cu încetinitorul. Mă ţin de spătarul scaunului ca să nu
cad.

— Ce-ai spus?

Ollie face din nou semn spre fotografie.
— Cântăreţul Noah Flynn. Şi tu eşti îndrăgostită de el?

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Mă concentrez asupra lui Ollie şi încerc să-mi păstrez
echilibrul. Lumea nu s-a dat pur şi simplu peste cap. Trebuie să
existe o explicaţie pentru asta.

— Îl... îl cunosc.

Ollie zâmbeşte.

— Da, sigur.

— Da. L-am întâlnit în New York.

Mă aşez la măsuţa de toaletă şi simt cum mintea îmi intră în
priză. Ce a vrut să spună Ollie? Cum adică dacă sunt
îndrăgostită de el? Şi de ce a spus că Noah e îndrăgostit până
peste cap de Leah Brown? Leah Brown e un star pop mega
faimos.

Ollie se apleacă spre mine şi pare impresionat.

— Serios?

Dau din cap că da.

— Uau, Megan o să fie atât de geloasă când o să-i spui. Cum
e?

Ollie mă priveşte cu ochii cât cepele, de parcă tocmai i-am
spus că l-am întâlnit pe preşedinte.

— A fost... este... tare drăguţ. Dar nu înţeleg ce ai spus mai
devreme, despre el şi Leah Brown...

— Oh, sunt împreună. Şi se pare că el i-ar fi compus o piesă

pentru noul album sau cam aşa ceva.

Ollie îmi spune toate aceste lucruri atât de degajat, încât aproape că îmi vine să râd. Totul e atât de ridicol. Imposibil de crezut. Mă cuprinde un sentiment teribil de agitaţie în timp ce îmi revine în minte fragmentul de conversaţie pe care l-am surprins între Sadie Lee şi Noah. Oare despre asta îi spunea să-

mi zică? Dar nu se poate să fie asta. Este peste puterea mea de
înţelegere. Este imposibil ca Noah să fie celebru, ca să nu mai
pomenesc despre iubita celebră pe tot mapamondul şi a naibii
de frumoasă, de care cu nu ştiu nimic. Cu siguranţă Ollie l-a
confundat cu altcineva. Trebuie să fie o coincidenţă.

— Eşti sigur că este el? întreb.

Ollie se ridică şi se uită cu atenţie la fotografie.

— Da, categoric. Are acelaşi tatuaj la încheietură. De ce mă
întrebi asta? Doar ştii că e Noah Flynn dacă tot l-ai cunoscut.

— Da, eu...

Dintr-o dată îmi dau seama că Noah nu mi-a spus niciodată
numele lui de familie.

— Nu... nu mă simt prea bine, îi spun, aşezându-mă pe pat.

— Of, nu, Ollie pune o mână pe umărul meu, făcându-mă să
tresar.

— Serios. Cred că ar fi mai bine să pleci.

— Cum... dar... erai bine acum un minut.

— Da, dar acum nu mă simt bine.

Nu-mi pasă cât de nepoliticoasă sunt, vreau doar să plece.
Vreau să înţeleg ce se întâmplă.

— Bine, bine. Voiam să... aveam de gând să...

Cum se poate ca Noah să fie un cântăreţ celebru? Nu are
niciun sens. Deşi, dacă stau să mă gândesc indiferent cât de

groaznic mi se pare, lucrurile ar părea să se lege. Vocea sa
incredibilă. Cântecul pe care l-a compus pentru mine. Dar de ce
să scrie un cântec despre mine dacă el este cu altcineva?

— Ieşi într-o zi cu mine la pizza?

— Cum? îl privesc pe Ollie oripilată.

— E în regulă, Penny. Ştiu ce simţi pentru mine, îmi spune.

Ştiu de ani de zile. Megan mi-a spus.

E clar. Acum chiar că mă simt prizonieră într-o poveste de groază care devine tot mai cumplită cu fiecare răsturnare de situaţie.

— Iar eu cred că este posibil... este posibil ca, în cele din urmă, să simt la fel.

În cele din urmă? Pe bune?

— Vreau să pleci, îi spun pe nepusă masă.

— Bine, dar asta înseamnă că vrei să ieşim?

Mă priveşte plin de speranţă.

— Nu! Înseamnă că nu vreau! Îmi pare rău. Pleci, te rog?

Ollie mă priveşte o clipă şi totul se cufundă într-o linişte chinuitoare.

— Da, răspunde tăios. Ne vedem atunci la şcoală?

— Da.

Abia dacă îmi pot aduna gândurile în timp ce aproape că îl împing pe uşă afară.

Cum a plecat, mă duc direct la laptop, ies de pe blog şi dau o căutare pe Google a numelui Noah Flynn. Trebuie să fie o greşeală stupidă la mijloc. Nu ştiu cum sau de ce, dar Ollie trebuie să se fi înşelat.

— Oh, nu!

Îmi trântesc mâna pe gură în momentul în care încep să apară o groază de rezultate. Lângă cel de-al doilea este şi o

imagine. Este Noah, cu o chitară în braţe. Dau click pe link şi
simt că mi se face rău.

Sony semnează cu senzaţia internetului, Noah Flynn este
titlul articolului. Intru pe link ca să citesc articolul, copleşită de
şoc şi îndoială. Se pare că, în urmă cu doi ani, Noah a început să
posteze cântece pe YouTube. În cele din urmă a reuşit să adune
peste un milion de abonaţi pe canalul său. Apoi, acum două

luni, casa de discuri Sony a semnat un contract cu el. Brusc mi
se umple sufletul de mândrie când citesc o declaraţie a unuia
dintre directorii executivi ai companiei care vorbeşte despre
“talentul pur” al lui Noah şi cât de încântaţi sunt să-i producă
primul album.

Apoi, mi-am amintit însă ce a spus Ollie despre Noah şi
Leah Brown. Sunt sigură că nu poate fi adevărat. Leah Brown
este o vedetă de mare clasă. O vedetă de genul “călătoreşte în
avionul particular, este pe prima pagină a ziarelor la cele mai
importante festivaluri şi are concerte cu casa închisă”. Tom şi cu
prietenii lui au văzut-o anul trecut la festivalul de pe Insula [redacted]
Wight. Cu mâinile tremurânde tastez *Noah Flynn şi Leah Brown*
în motorul de căutare. O pagină plină de rezultate îmi umple
ecranul, majoritatea fiind de pe site-uri de scandal. Toate sunt
de acum o lună şi spun [redacted] lucru: Leah Brown şi Noah Flynn
sunt împreună. În acest moment sunt atât de încordată că abia
pot să respir. Pe la jumătatea paginii în jos văd un rezultat de pe
pagina de Twitter Leah Brown.

Intru pe pagina ei cu inima bătându-mi cu putere. Cea mai
recentă postare a ei este cea în care urează fanilor ei un an nou
fericit. Apoi mai este una care îi promovează noul single. Apoi...
mă cutremur în timp ce citesc.

ă ş ă ă ă

Cobor din nou cursorul. Parcă nu mă mai pot opri,
indiferent cât de dureros este ceea ce fac.

Postarea aceasta are şi o poză în care Leah Brown stă în spatele lui Noah, cu braţele atârnate în jurul lui. Este datată cu o zi înainte să-l cunosc pe Noah. Ce văd mă face să-mi vină să vărs.

În căutare de mai multe dovezi incriminatoare, mă duc pe pagina de Twitter a lui Noah, însă el nu are decât trei postări şi toate sunt despre contractul cu casa de discuri. Îmi ridic privirea spre fotografia lui de pe oglindă, iar ochii mi se umplu de lacrimi fierbinţi, furioase. Cum a putut să-mi facă aşa ceva? Cum a putut să mă mintă atât de convingător şi cu sânge rece, ştiind că are prietenă? Şi nu o prietenă ca oricare alta, ci una celebră care este îndrăgostită lulea de el. Cum a putut Sadie Lee să-l lase să-mi facă aşa ceva?

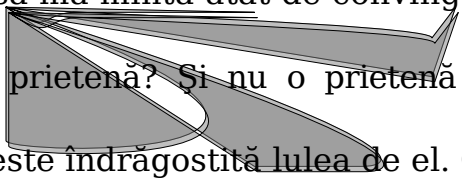

Aud soneria de mesaj a telefonului. Mă gândesc cu groază că ar putea să fie de la Noah. Ce să îi spun? Ce o să fac? Ridic telefonul cu mâinile tremurând. Dar e de la Elliot.

Nu am chef să ies în oraș.
Cred că stau acasă şi-mi fac

tema la matematică x

Privesc încremenită ecranul telefonului. Înţeleg că nu-i pare deloc rău că a scris comentariul acela pe blog. Nici măcar nu vrea să mă vadă. Pun pariu însă că s-ar răzgândi dacă ar şti despre ultima răsturnare de situaţie. Brusc sunt copleşită de furie. Mă bucur că Elliot nu vrea să mergem în oraş. Mă bucur că nu trebuie să-i spun ce s-a întâmplat doar pentru ca să-i văd apoi expresia de mulţumire de pe faţă. Apoi am sentimentul că

tot ce am clădit în viaţa mea începe să se năruiască. Toată forţa
pe care am adunat-o cât timp am fost plecată începe să se
dizolve.

Mă bag în pat, mă ghemuiesc sub plapumă şi încep să plâng
în hohote. Şi odată ce am început nu mă mai pot opri, deoarece
îmi vin în minte şi mai multe lucruri şi mai multe dovezi care
arată că Noah m-a minţit. Fata care nu-şi mai dezlipea ochii de
la el când ne-am dus la magazinul de antichităţi ca să luăm
tiara. Ce spunea ea la telefon? “Ba este”? Ce este? Cine? Este el?
Şi felul în care s-a grăbit să vină spre noi când ne urcam în
maşină. Şi cum Noah s-a grăbit să plece de acolo. Îşi dăduse
seama că l-a recunoscut? Dar apoi m-a dus la galeria de artă şi
m-a prezentat prietenilor lui. De ce să fi făcut asta dacă tot era
să mă mintă? Dar până şi acest lucru primeşte acum conotaţii
sinistre. Când femeia pe care am întâlnit-o pe coridor i-a spus
“Bravo”, probabil că se referea la contraclul cu casa de discuri.
Nu avea nimic de-a face inexistenţa vreunei prietene. M-a
minţit în faţă.

Tremur din cauza şocului şi a batjocurii. Dar nu pot opri
potopul de constatări cumplite. Felul în care l-a întrerupt pe
Antonio în restaurant şi cum m-a grăbit să plecăm de acolo
după ce am terminat de mâncat. Mă zvârcolesc când îmi
amintesc cât de fericită am fost crezând că vrea să stea mai mult
timp cu mine, când, de fapt, nu însemna nimic altceva decât o
protecţie a minciunii. Îmi amintesc cum m-a îmbrăţişat în
coridorul întunecat şi cât de special mi s-a părut acel moment,
iar ruşinea mi se transformă în furie.

— Un mincinos! strig în timp ce mă dau jos din pat.

Mă duc la măsuţa de toaletă, smulg fotografia de pe oglindă
şi o rup în bucăţele.

Un mincinos! Mincinos! Mincinos!

Mă prăbuşesc pe podea, plângând cu disperare. Chiar am crezut că scăpasem de blestem. Că puteam fi eu însămi, că puteam fi acceptată şi iubită. Dar totul s-a bazat pe minciună şi înşelăciune. Şi când mă gândesc că am scris şi pe blog despre astea. M-am apucat să spun tuturor că m-am îndrăgostit şi că mi-am întâlnit sufletul pereche. Ce a fost în capul meu?

Îmi petrec următoarele ore stând ghemuită în pat. Nu sunt în stare să mă mişc. Nu pot să fac altceva decât să plâng în pernă. Din fericire, mama şi cu tata cred că dorm ca să-mi revin după diferenţa de fus orar şi mă lasă în pace.

În cele din urmă, când ziua devine noapte şi camera mea este din nou întunecată mă simt în stare să înfrunt din nou lumea. Mă rog, cel puţin în dormitorul meu. Îmi dau plapuma peste cap şi rămân cu ochii pironiţi în beznă. Îmi dau seama că, indiferent cât de mult mi-aş dori acest lucru, nu pot rămâne în pat pentru totdeauna. Trebuie să înfrunt ce s-a întâmplat. Îmi deschid telefonul şi, imediat, primesc un mesaj. E de la Noah.

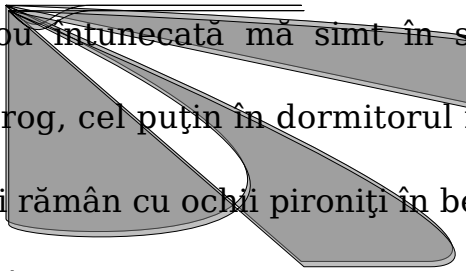

Simt un fior rece în tot corpul.

Hei, Intriga mea, ce mai faci?
Mi-e dor de tine. Bellei îi e dor de
tine. Lui Sadie Lee îi e dor de tine.
Dă-mi de ştire când te trezeşti şi
ai chef să intri pe Skype

Privesc încremenită mesajul şi nu-mi vine să cred. Cum are
tupeul să fie atât de nonşalant după tot ce s-a întâmplat? Cum
poate să-mi trimită astfel de mesaje când el are prietenă? Dar

nu mai am energie ca să fiu furioasă. Mă simt complet secată de
energie. Tremurând şi plângând, îi scriu înapoi.

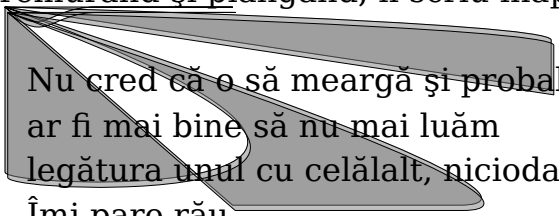

Mă încrunt după ce scriu textul. De ce am scris că îmi pare
rău? De ce ar trebui să-mi cer eu scuze? Şterg ultima parte şi
trimit mesajul înainte să mă răzgândesc. Apoi îmi închid
telefonul şi mă întorc în pat.

În timp ce mă vâr sub plapumă, îmi amintesc ce mi-a spus
Bella atunci când m-a prins plângând din cauza lui Elliot. De
câte ori eşti tristă, ar fi bine să te gândeşti la trei lucruri care te
fac fericită ca să goneşti tristeţea. Îmi storc creierii. În cele din
urmă, singurul lucru care-mi vine în minte este blogul. În
momentul de faţă este singurul lucru care mă face să mă simt
cât de cât fericită. Cel puţin, pe blog sunt oameni care mă
înţeleg. Cel puţin pe blog pot fi în totalitate eu însămi şi toată
lumea mă iubeşte şi este alături de mine. Simt o mică undă de

speranţă. Dimineaţă o să scriu un articol despre ce s-a
întâmplat. Nu voi intra în detalii, însă le voi spune că Băiatul
din Brooklyn s-a dovedit un făţarnic. Cititorii mei vor şti ce să
facă şi ce să spună. Mă vor ajuta să trec peste asta. Trebuie să o
facă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Când mă trezesc este încă întuneric şi mă simt dezorientată.

Cât este ceasul? Ce zi e? În ce ţară sunt? Apoi simt cum mi se întoarce stomacul pe dos de greaţă. S-a întâmplat ceva cumplit, dar nu-mi amintesc pe moment ce.

Sentimentul teribil mă copleşeşte cu totul, până în vârful degetelor, şi îmi amintesc: Noah. Închid ochii strâns şi vreau să adorm la loc ca să uit din nou ce s-a întâmplat. Dar nu funcţionează. Amintirile oribile mi se înghesuie în minte. Noah m-a minţit. Despre tot. Este muzician profesionist. Are un contract semnat cu o casă de discuri. Şi o iubită. O iubită care avea locul de onoare pe peretele fratelui meu, nu literalmente, pentru că acest lucru ar fi de-a dreptul ciudat, ci în formă de afiş.

Totul pare atât de ciudat şi de ireal. Sunt doar o elevă din Brighton. Cel mai mult m-am apropiat de o vedetă când am trecut cu Elliot pe lângă Fatboy Slim în Snooper’s Paradise şi atunci am strănutat, iar guma de mestecat mi-a sărit din gură

direct pe haina lui. Nu obişnuiesc să mă implic în legături
amoroase cu senzaţii ale YouTube-ului care se întâmplă să fie
împreună cu Leah Brown. Cum de mi s-a putut întâmpla aşa
ceva?

Sar în picioare ca trăsnită şi mă holbez în întuneric. Nu a
fost nimic adevărat? Noah doar m-a folosit? Nu am fost decât o
distracţie pentru cât timp Leah Brown era plecată din oraş? Nu
are niciun sens. Ori el este cel mai prost mincinos din lume, ori
există 0 explicaţie. Apoi îmi amintesc mesajul pe care i l-am
trimis. Cum va răspunde? Bâjbâi după telefon şi îl deschid.

Primesc în acelaşi timp şi notificări pentru mesaj text şi pentru

e-mail. Îmi vine în minte articolul pe care l-am scris despre noul
an şi mă crispez. Apoi îmi amintesc că trebuie să le scriu
cititorilor mei că Băiatul din Brooklyn este un ticălos de mare
clasă şi mă crispez mai mult.

Trag adânc aer în piept şi deschid mesajele text. Sunt două
de la Noah. Primul a fost trimis imediat după ce l-am trimis eu
pe al meu în care îi spuneam să nu mă mai caute.

Ce naiba? E o glumă, nu-i aşa? Sună-mă!

Nu reuşesc să te prind la telefon

Cel de-al doilea mesaj a fost trimis la ora 5.30 dimineaţa...
mă uit la ceasul de pe telefon... În urmă cu mai puţin de o oră.

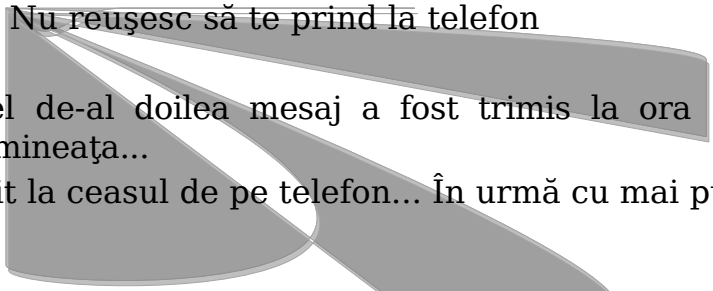

Sper că indiferent câţi bani ţi-au dat a meritat.

A naibii dreptate ai când spui că nu vom mai lua legătura unul cu celălalt. Mi-am schimbat numărul de telefon şi adresa de e-mail.

Nu vreau să mai aud de tine niciodată.

Am avut încredere în tine

Ce dracu'?! Ies din mesaje şi intru din nou, ca să mă asigur
că nu am vedenii, dar mesajul este chiar acolo, în faţa mea. De
ce este *el* atât de furios pe mine? Şi cum adică *el* a avut

încredere în mine? Nu sunt eu cea care a minţit. Nu sunt eu cel
care are o iubită. Prea furioasă ca să gândesc limpede, mă apuc
să-i răspund.

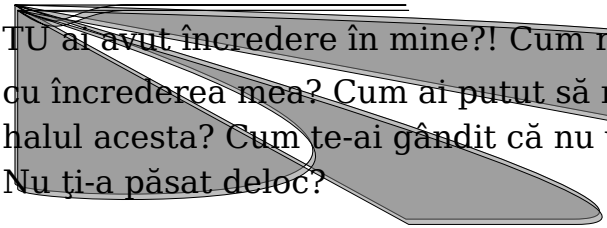
TU ai avut încredere în mine?! Cum rămâne
cu încrederea mea? Cum ai putut să minţi în
halul acesta? Cum te-ai gândit că nu voi afla?
Nu ţi-a păsat deloc?

Simt adrenalina cum mi se scurge prin vene în timp ce apăs pe butonul “trimite”. Aproape instantaneu primesc mesaj înapoi. Nu a fost trimis. Mă uit din nou la mesajul lui. Probabil că şi-a schimbat deja numărul de telefon. A rupt complet legătura cu mine. Dar de ce...? Apoi înţeleg. Şi-a dat seama că i-am descoperit toate minciunile şi a intrat în defensivă. Uau! Mă aşez pe pat, uluită de cât de mult m-am înşelat în privinţa lui.

Probabil se teme că Leah Brown ar putea să afle. De parcă o să o sun să-i spun: “Hei, Leah. Ştii, de fapt nu mă cunoşti, sunt doar o elevă obişnuită din Brighton, dar cât timp tu ţi-ai petrecut Crăciunul în LA, eu am fost foarte ocupată să mă îndrăgostesc de iubitul tău în New York”.

Furia şi indignarea mi se topesc în amărăciune. Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Cum se poate ca Noah şi cu mine, cei care am întâmpinat împreună anul nou în acel cort, să fim acum atât

de rupţi unul de celălalt? Simt în piept o durere ciudată de
pumnal înfipt până în plăsele, ca şi cum inima mi s-ar fi rupt în
două.

Sperând să-mi iau gândul de la lacrimile care mă năpădesc,
intru în contul de e-mail. Am 237 de mesaje noi. Simt un vag
sentiment de bucurie. Probabil că oamenii au început să scrie
pe blog despre dorinţele lor pentru Noul An. Când intru însă în
cont, observ că majoritatea notificărilor sunt de pe Twittcr.

Mă neliniştesc brusc. Mi-am făcut cont pe Twitter doar ca
să-mi retransmit articolele de pe blog şi ca să urmăresc

activitatea unor fotografi şi a altor bloggeri pe care îi admir. Nu
primesc niciodată atâtea notificări. De curiozitate, dau click pe
una.

ă ă ă

Cum? Dau click pe alta

ş ă ţă

Panica începe să pună stăpânire pe mine. Cine sunt oamenii
aceştia? De ce spun aceste lucruri? De unde ştiu?

Trec direct în contul de Twitter şi încep să mă uit printre
notificări. Câteva sunt scrise de cei care-mi urmăresc blogul şi
toate spun aceleaşi lucruri: “E adevărat? Băiatul din Brooklyn e
Noah Flynn?” Unele întreabă: “Cine e Noah Flynn?” Restul însă
vin din partea unor persoane complet străine şi sunt oribile.

ă
ă
ă ţ
ă ă ţ
ţă

Continuă aşa la nesfârşit. În cele din urmă, observ o
notificare de pe site-ul de bârfe *Celeb Watch*[18].

ă ă ă ă

ă ş

18 Cu ochii pe vedete.

Dau click pe link ca să ajung pe pagina lor de web şi citesc
cu groază articolul.

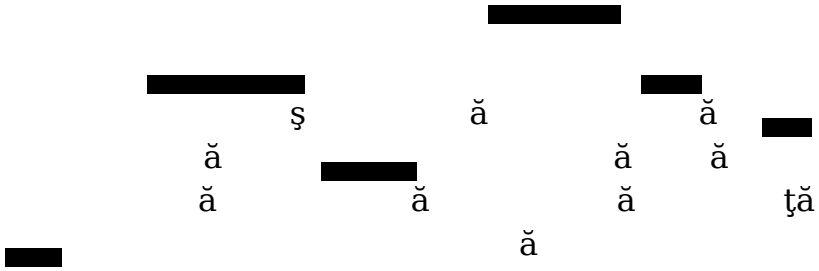

Privesc ecranul încremenită de groază. Îmi ştiu numele.
Cum de îmi ştiu numele?

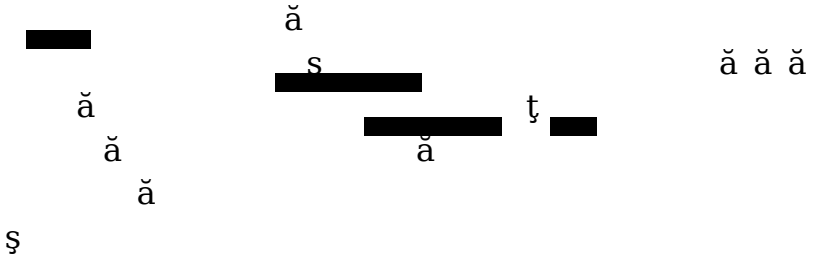

Sub articol sunt cincizeci şi şase de comentarii.

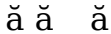

Cine a răspuns la această postare.

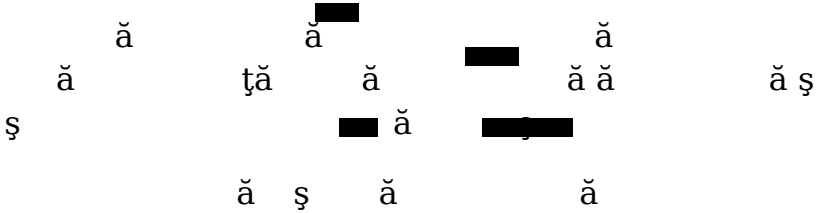

De unde până unde ştiu ei cum scriu eu? Mă uit din nou

peste articol şi observ că au făcut un link către blogul meu. Dau

click pe link şi mă duce la primul articol pe care l-am scris
despre Noah. Mă cutremur când îmi recitesc cuvintele, acum că
ştiu adevărul. Mă uit la cele mai recente comentarii.

ă ţ şă
ă

Îngheţată de frică, mut cursorul mai jos şi mai citesc câteva
dintre ele la fel. Apoi câteva de la cititorii mai vechi care mă
întrebau dacă “e adevărat?” În cele din urmă, la sfârşitul
fluxului, văd că este o postare de la Pegasus Girl.

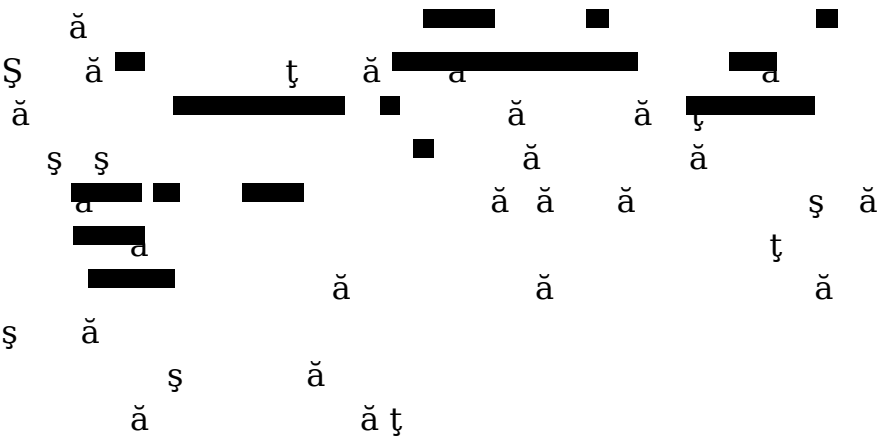

Primesc alte notificări de e-mail. Cinci mesaje noi mă
anunţă că nişte persoane complet străine m-au pomenit pe
Twitter. Dau click pe una, văd cuvântul “ură” şi dau click din
nou.

Stau pe marginea patului, uitându-mă cu groază la telefon.

Îmi imaginez cum oameni de pe tot globul citesc despre mine şi postează mesaje pline de ură la adresa mea. Oameni pe care nu-i cunosc. Oameni care nici măcar nu m-au întâlnit. Dar ei ştiu

cine sunt eu. Îmi ştiu numele. Îmi ştiu blogul. Dacă află unde locuiesc? Dacă vin la mine acasă? Corpul începe să-mi tremure, iar lacrimile încep să-mi curgă pe obraz. Ce o să mă fac? Mâine trebuie să mă duc la şcoală. Cum voi da ochii cu toată lumea?

Parcă mă strânge cineva de gât. Nu pot să înghit. Parcă încep să mă micşorez. Mă fac tot mai mică şi mai mică. Am nevoie de ajutor. Am nevoie să mă ajute cineva. Dar nu pot să mă mişc. Parcă am pietre legate de picioare. Mă uit la uşă. E atât de departe. De neajuns. Ce mă fac? Îmi imaginez o mulţime dezlănţuită îndreptându-se spre casa mea. Stabilindu-şi tabăra pe aleea din faţa casei mele. Aruncând cu pietre în geamurile casei mele. Fluturând pancarte pline de injurii. Nu mai am niciun loc în care să mă simt în siguranţă. Toţi cititorii mei mă vor urî. Toată lumea mă va urî. Lacrimile îmi curg în neştire pe faţă. Nu m-am simţit niciodată atât de speriată şi atât de cumplit de singură. Presiunea continuă să crească în capul meu, care parcă ar fi prins într-o menghină. Nu pot să înghit. Nu pot să văd. Nu pot să respir.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

— Penny! Penny! Ce e? Ce s-a întâmplat?

Mama se năpusteşte în cameră şi aprinde lumina.

Zac, făcută ghem, pe podeaua dormitorului. De ce sunt pe
podea? Ce s-a întâmplat?

— Rob! Rob! Vino încoace! strigă mama.

Apoi simt cum se apleacă peste mine şi mă prinde strâns de
braţe.

— E în regulă, draga mea, e în regulă.

Plâng în hohote. Mă aud, dar cumva mă simt deconectată,
de parcă nu aş fi eu, de parcă nu aş fi în corpul meu.

— Poţi să te ridici? mă întreabă mama blând.

Aud paşi urcând apăsat scările.

— Ce s-a întâmplat? spune tata. Vai, nu, Pen. Ce s-a
întâmplat?

Simt cum mă cuprinde cu braţele lui mari şi puternice.
Cumva îmi găsesc suficiente resurse ca să mă ridic uşor în
poziţie şezând și să mă sprijin de el. Nu mă pot opri din plâns.
Vreau să plâng şi să plâng, până sunt din nou bebeluş şi nu mai
trebuie să-mi fac griji pentru nimic, niciodată.

— Ce s-a întâmplat? spune tata, de data aceasta mai uşor.

— Este...? Ai avut un alt atac de panică? mă întreabă mama.

O aud mergând în spatele meu, apoi simt cum mă înveleşte

cu plapuma.

Dau din cap, nefiind în stare să scot vreun sunet. Dinţii îmi clănţănesc ceva de speriat.

— Din ce cauză? întreabă tata.

Mă îmbrăţişează strâns. Vreau să rămân aşa pentru totdeauna, ghemuită într-un cocon de tată şi plapumă.

Cum aş putea măcar să încep să le povestesc? Noah m-a
minţit din toate punctele de vedere, iar acum toată lumea mă
urăşte. Sau mă va urî, imediat ce prinde de veste.

— Nu ştiu, bâigui. Cred că mi-am făcut prea multe griji că
mâine trebuie să merg la şcoală.

Simt cum tata se încordează.

— Au mai fost ceva reacţii stupide la filmul acela postat?

Pentru că dacă au fost, o să...

— Nu. Totul e în ordine. Mi-am făcut griji din nimic. Şi sunt
şi obosită. Probabil că încă nu mi-am revenit după diferenţa de
fus orar.

Încep să mă agăţ de orice scuză.

— Hmmm, mama nu pare deloc convinsă.

Singurul lucru pe care îl ştiu însă, cu toată panica şi starea
de derută în care mă zbat, este că nu pot să le torn aşa o veste.

Nu-i pot îngrijora în asemenea hal. Trebuie să încerc să găsesc o
cale să mă descurc singură.

— Vrei o cană de ceai? întreabă mama.

— Da, te rog.

— Micul dejun? întreabă tata. Să fac nişte clătite?

Fac semn din cap că da, deşi nu îmi este foame.

După ce m-au pus în pat şi m-au învelit, iar eu i-am asigurat
că sunt bine, au coborât amândoi scările. Pun mâna rapid pe

laptop, intru pe blog şi şterg toate articolele despre Noah. Apoi
schimb setările pentru ca nimeni să nu mai poată posta
comentarii. Dintr-o dată mă simt puţin mai bine, parcă am
închis uşa în faţa tuturor celor care mă urăsc.

Mă întorc pe contul de Twitter. Deja am peste douăzeci de
notificări noi. Nu vreau să văd despre ce este vorba. Bâjbâi
printre setări şi, în cele din urmă, găsesc opţiunea de ştergere a

contului. Un mesaj apare brusc pe ecran: *Sunteţi sigur(ă) că doriţi să ştergeţi contul?* Apăs cu hotărâre pe *da*. O altă uşă care se închide.

Mă duc pe contul de Facebook şi îl trec offline, ignorând, din nou, toate notificările.

Apoi îmi închid laptopul şi îmi pironesc privirea pe zidul din faţa mea. Pe măsură ce ceaţa provocată de atacul de panică începe să se ridice, încep să caut răspunsuri. Cum s-a întâmplat aşa ceva? Cine a spus celor de la *Celeb Watch* despre mine şi Noah? Cine le-a spus despre blogul meu?

Primul meu gând se îndreaptă spre Ollie. El este singurul care ştie că Noah este Noah Flynn. Dar nu i-am spus decât că l-am întâlnit. Nu i-am spus că s-ar fi întâmplat ceva între noi. În plus, este exclus ca Noah să ştie despre blogul meu. Singura persoană care ştie despre el este Elliot.

Simt cum senzaţia neplăcută de greaţă mi se ascunde în fundul stomacului. Sunt sigură că Elliot nu ar fi făcut aşa ceva.

Pe de altă parte însă a reacţionat atât de ciudat când era vorba despre Noah. Şi a postat mesajul acela fals şi răutăcios pe blog

ieri. Nu m-am gândit niciodată că ar face aşa ceva, aşa că
poate... Dar Elliot nu-i cunoştea adevărata identitate a lui Noah.
Sau poate că o ştia...? Mă întorc cu gândul la momentul în care
i-am arătat fotografia. A spus ceva legat de faptul că i se pare
cunoscut. Să-l fi recunoscut atunci şi să nu fi zis nimic? Să fie
acesta motivul pentru care a schimbat atât de brusc subiectul
conversaţiei? Dumnezeule, să fie oare Elliot cel care a dezvăluit
ştirea? Mă holbez la peretele dormitorului şi mi-l imaginez pe
Elliot, de partea cealaltă, trimiţând un mesaj anonim celor de la
Celeb Watch. Totul începe să aibă sens, unul groaznic. Elliot era
gelos pe Noah şi pe faptul că scriam articole despre el pe blog.

Şi-a dat seama cine e şi a prins ocazia să strice totul pentru totdeauna. Probabil că a anulat ieşirea cu mine de ieri, deoarece aşa era planificat să facă. Şi nici nu m-a mai căutat de atunci.

Nu îi este în obicei lui Elliot să stea atât de mult timp fără să dea un semn de viaţă, fie şi un ciocănit în perete. Şi sigur a văzut ce se întâmplă online. Ştiu cum a reacţionat când Megan a postat acel film stupid cu chiloţii. Cum mi-a trimis un mesaj ca să mă avertizeze şi a venit imediat la mine. Dar acum nu am nicio veste de la el.

Pe măsură ce crudul adevăr îşi face loc în mintea mea, mă simt ca şi cum am primit un pumn în stomac. Întâi Noah, apoi Elliot. Măcar pe Noah abia l-am cunoscut… cel puţin pot pune ce s-a întâmplat cu el sub semnul unei teribile erori de judecată.

Dar Elliot? Elliot şi cu mine ne ştim dintotdeauna. E prietenul meu cel mai bun. Sau a fost.

Sunt pe punctul să izbucnesc din nou în plâns, când în cameră intră mama cu o cana mare de ceai în mână. O pune pe măsuţa de la capul patului şi se aşază lângă mine.

— Eşti sigură că nu te supără ceva anume, scumpa mea?

Ceva despre care să vrei să discutăm?

Dau din cap, deoarece nu îndrăznesc să vorbesc ca să nu-mi scape vreun hohot de plâns.

— Atunci, ştii unde să mă găseşti în cazul în care te răzgândeşti.

Dau din cap şi încerc să folosesc slabele resurse de energie ce mi-au mai rămas ca să schiţez un zâmbet. După ce pleacă, rămân cu ochii închişi până vine tata cu o farfurie cu clătite.

— Am folosit reţeta specială a lui Sadie Lee, îmi spune cu gura până la urechi.

Simt o nouă dezlănţuire bruscă de durere în timp ce mă gândesc cât de mult mi-a plăcut de Sadie Lee. Dar nu este decât o altă persoană care m-a trădat.

După ce tata s-a întors la bucătărie, după ce m-a pus să promit că o să strig în secunda în care am nevoie de ceva, pun farfuria cu clătite jos şi mă zgâiesc în gol. Mă simt atât de amorţită şi de extenuată. Nu vreau decât să stau în pat până se liniştesc spiritele. Dacă se vor linişti vreodată.

De câte ori aud pe telefon o notificare nouă de e-mail, simt un junghi în inimă. În cele din urmă îmi închid telefonul şi îmi pun laptopul în fundul dulapului, îngropat într-un maldăr de haine. Pentru un timp, asta mă face să mă simt în siguranţă, ca şi cum nimeni nu mă mai putea răni. Dar mă apuc să-mi imaginez că în dulap este un munte de mesaje jignitoare care creşte tot mai mult şi abia aşteaptă să mă înghită cu totul în secunda în care deschid uşa.

Din nou, panica pune stăpânire pe mine. Dar de data aceasta îmi amintesc ce trebuie să fac. De data aceasta închid ochii şi mi-o imaginez în corpul meu: un ghem mare şi negru de

teamă ce sălăşluieşte în pieptul meu. *E în regulă*, îi spun lui şi
mie. *E în regulă*. Şi în loc să intru şi mai mult în panică şi să
încerc să nu mă mai gândesc la asta, mă forţez să mi-l închipui
cum stă acolo, în mine. Cu totul negru, profund şi
înspăimântător. Inspir adânc pe nas. Încă o dată. *E în regulă*,
şoptesc mai tare. Iar frica începe să se micşoreze puţin. Şi pe
măsură ce se întâmplă asta, îmi dau seama ca într-adevăr totul
este bine. Nu mă va ucide. Apoi mi se năzare alt gând: nici ceea
ce mi se întâmplă nu mă va omorî. Da, este înspăimântător,
îngrozitor de dureros, dar nu mă va omorî. *E în regulă*. Inspir
încă o dată adânc. Frica se micşorează din nou. Acum e de

mărimea unei mingi de tenis. Şi treptat, imaginea ei scade în
intensitate, din neagră devine gri, apoi albă, iar acum e aurie.
Mai inspir o dată. Afară, un pescăruş ţipă. Mă gândesc la mare
şi îmi reuşeşte un zâmbet slab. *E în regulă*. Pot controla ce se
întâmplă. Îmi imaginez că stau pe plajă, iar corpul mi se scaldă
în lumina aurie a razelor de soare. E în *regulă*.

Rămân aşa cel puţin o oră, cu ochii închişi, concentrându-
mă pe respiraţie şi ascultând pescăruşii. Apoi aud un ciocănit în
uşă.

— Pen, pot să intru? mă întreabă Tom.

Deschid ochii şi mă ridic.

— Sigur că da.

Cum intră în cameră, îmi dau seama că ştie. Nu l-am mai
văzut niciodată atât de îngrijorat.

— Tocmai m-am uitat pe net, îmi spune aşezându-se pe
marginea patului. E adevărat? Tu şi cu Noah Flynn...?

Îmi mut privirea în poală.

— El e acel Noah de care mama şi tata vorbesc încontinuu?
Cel la care aţi stat?

Dau din cap şi apoi mă uit la Tom.

— Dar nu am ştiut cine e, pe cuvânt. Nu am auzit până
acum de el. Tu ai auzit?

Tom dă din cap.

— Mda. Am citit pe un site muzical că a semnat cu aceeaşi
casă de discuri cu care are contract şi Leah Brown şi că sunt
împreună. Nu ţi-a spus asta?

Dau din cap.

— Nu. Nu m-aş încurca niciodată cu cineva care are
prietenă.

Tom se încruntă.

— Deci te-a mintit?

Fac semn din cap că da.

— Cum ai aflat?

— E plin pe Facebook. Pe Twitter. Şi pe Tumblr. Şi pe...

— Bine, bine.

— Ai văzut ce spun oamenii?

Dau din cap şi lacrimi fierbinţi încep să-mi ardă din nou
ochii.

— Nu ştiu ce să fac, Tom. Sunt atât de speriată.

Tom mă ia de mână.

— E în regulă, sor. Îi dăm noi de capăt. Cum a aflat site-ul ăla?

— Nu ştiu. Probabil că le-a spus cineva.

— Dar cine?

Ridic din umeri. Sub nicio formă nu-i pot spune lui Tom că îl bănuiesc pe Elliot, până nu sunt absolut convinsă.

— Bine, asta nu mai contează în momentul acesta. Ceea ce
contează este să ieşi şi să spui partea ta.

Intru direct în panică.

— Oh, nu! Nu pot! Nu mai intru online, niciodată. Exclus.

Tom mă priveşte direct în ochi.

— Îţi mai aminteşti când am început gimnaziul şi colegul
acela, Jonathan Price, a început să se ia de mine şi să scornească
tot felul de zvonuri despre mine?

— Cel care îţi fura pacheţelul pentru prânz?

— Da. Şi îţi mai aminteşti când m-am prefăcut că sunt
bolnav şi i-am implorat pe mama şi pe tata să nu mă trimită la

şcoală?

— Da.

— Apoi, într-o zi mi-ai spus: (Tom continuă cu o voce piţigăiată) Dar dacă nu te mai duci niciodată la şcoală, nimeni
nu o să ştie că el minte.

— Am spus eu aşa ceva?

Îmi face semn că da.

— Dar nu vorbeam ca un ştrumf.

Tom zâmbeşte.

— Exact aşa vorbeai. Dar ai avut dreptate. Şi a fost singurul
lucru, din toate câte mi s-au spus atunci, de care am ţinut cont.
A fost singurul lucru care m-a făcut să mă întorc la şcoală.

Fac ochii mari.

— Chiar aşa?

— Da, pentru că aveai dreptate. Dacă în loc să mă duc la
şcoală, aş fi continuat să mă ascund în dormitor, toată lumea l-
ar fi crezut pe el.

Zâmbeşte şmechereşte.

— Şi aşa nu ar fi ajuns să vadă ce persoană incredibilă,
talentată şi minunată sunt cu adevărat.

Zâmbesc.

— Să nu uităm modestă.

— Da, şi asta. Dar acum este la fel şi în cazul tău. Dacă te
ascunzi şi îi laşi să spună toate rahaturile despre tine, atunci nu
vor mai avea ocazia să vadă ce persoană extraordinară eşti.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Tom!

— E adevărat. Aşa eşti. Ştii doar că voi fi întotdeauna alături
de tine, dar acum chiar cred că ar trebui să spui ceva. Povesteşte
partea ta de adevăr.

Tom îşi ia figura înspăimântătoare, cea pe care o lua
întotdeauna când se lupta cu tata în joacă.

— După aceea, vreau să-mi dai adresa lui Noah şi am să
umblu după el prin tot New York-ul sau oriunde altundeva ar fi
el şi o să-l omor.

Încep să râd.

— Vorbesc serios, Pen. Mă rog, cel puţin când îţi spun să
spui tuturor partea ta de adevăr.

— Bine. O să mă mai gândesc.

— Nu te gândi doar. Fă-o! Te vei simţi incomparabil mai
bine. Ştiu că eu aşa m-am simţit când m-am dus la şcoală şi i-am spus lui Jonathan Price să-şi bage atitudinea în dos.

Tom mă îmbrăţişează.

— Te iubesc, sor.

— Şi eu te iubesc. Te rog totuşi, nu le spune alor noştri ce s-
a întâmplat. Ştii cum sunt când vine vorba despre internet. Nu
vreau să-i îngrijorez.

Tom încuviinţează.

— Bine. O să amân plecarea la facultate vreo două zile, în
caz că ai nevoie de mine.

— Serios? Nu vei avea probleme?

— Na, eu nu am niciodată probleme.

Tom îmi zâmbeşte, iar eu sunt copleşită de recunoştinţă.
Poate că i-am pierdut pe Noah şi pe Elliot, dar familia va fi
întotdeauna alături de mine. Cea mai bună familie din lume.

CAPITOLUL PATRUZECI

Imediat ce Tom a plecat, am pus laptop-ul înapoi în dulap,
am dat drumul la apă ca să-mi pregătesc o baie caldă şi am
început să scotocesc prin coşuleţul cu bulgări efervescenţi
pentru baie, până am găsit unul care se numeşte
Binecuvântarea Relaxării. Pe măsură ce căldura apei parfumate
îmi pătrunde în oase, mă învăluie un sentiment bizar de linişte.
Încă sufăr şi sunt tristă, dar nu mă mai simt neajutorată. Îmi
scufund capul în apă şi simt cum părul se răsfiră în jurul meu.

"Îmi aminteşti de o sirena." Cuvintele lui Noah din acel
coridor subacvatic îmi răsună în minte şi mă fac să mă ridic. În
timp ce îmi storc apa din păr, un cor de întrebări retorice îmi
umple mintea. *Cum a putut să pară atât de drăguţ şi de
adevărat? Cum a putut să mintă atât de uşor? Cum a putut să-mi
facă aşa ceva?* Mă forţez să nu le mai las să-mi intre în minte.
Nu mai contează cum. Contează că a făcut-o.

Ies din cadă şi mă ung din belşug cu crema hidratantă
preferată. Apoi mă învelesc în cel mai confortabil halat şi mă

întorc în dormitor. Aprind instalaţia de luminiţe colorate şi
imediat mă duc cu gândul la cortul pe care mi l-a construit
Noah în Ajunul Anului Nou. Opresc instalaţia şi aprind veioza.
Din vecini aud cum se trânteşte uşa de la dormitorul lui Elliot.

Ca să curm durerea provocată de gândurile despre Noah,

aleg furia provocată de gândurile despre Elliot. Cu siguranţă a
văzut până acum ce se întâmplă online şi totuşi încă nu aud
ciocănituri în perete, nu primesc mesaje, nici apeluri. Doar dacă
nu cumva a încercat să mă contacteze cât am fost în baie. Mă
încearcă un sentiment timid de speranţă şi mă duc la dulap ca
să-mi iau telefonul. Când văd că nu am niciun mesaj, speranţa

devine din nou furie. Trebuie să fi fost el. Mă gândesc la ce mi-a spus Tom mai devreme şi ştiu ce am de făcut. Nu mă pot ascunde în dormitor. Trebuie să mă duc până la el şi să avem o discuţie.

Exact când eram pe aleea din faţa casei lui Elliot mi-am dat seama că nu am mai călcat pe acolo de ani de zile. Nici nu-mi mai amintesc sunetul soneriei. O apăs şi se aude un ding-dong puternic. Cad pradă nervilor. Aud paşi pe podeaua de lemn şi se deschide uşa. Tatăl lui se uită la mine de parcă l-am deranjat de la cea mai interesantă activitate din lume. Dar aşa se uită el mereu la toată lumea, chiar şi la Elliot.

— Da? spune pe un ton nedumerit, ca şi cum nu m-ar cunoaşte.

— Elliot este acasă?

Oftează. Apoi îmi închide uşa în faţă, lăsându-mă în frig.

— Elliot! strigă. Te caută cineva.

Aud vocea lui Elliot, înăbuşită, dar nu-mi dau seama ce spune. Uşa se redeschide şi apare din nou tatăl său.

— Mă tem că nu poate veni chiar acum.

— Cum? Dar...

— Mulţumesc. La revedere.

Atât. Uşa e închisă, iar el a plecat.

În momentul în care am ajuns în camera mea eram deja
pachet de nervi. Îmi pironesc privirea pe peretele dormitorului,
dorindu-mi ca eu şi Elliot să avem un cod secret pentru *te*
urăsc, laş prost! Dar nu avem nici măcar ceva apropiat de asta,
deoarece nu am avut niciodată nevoie. Nu ne-am îndepărtat aşa
niciodată, absolut niciodată. Până acum.

Mă aşez în pat şi mă uit cu disperare prin cameră. De ce mi-
ar face Elliot una ca asta? De ce ar face ceva atât de oribil

pentru ca apoi să se ascundă aşa de mine? Dar nu se poate
ascunde de mine pentru totdeauna. Mă gândesc să stau de pază
la geam ca să-l surprind în secunda în care iese din casă. Dar
asta ar fi o nebunie. Mă tentează ideea să fac o gaura în perete
prin care să-i trag un pumn, dar asta e o nebunie şi mai mare. În
cele din urmă, îmi iau telefonul din dulap şi îi trimit un mesaj.

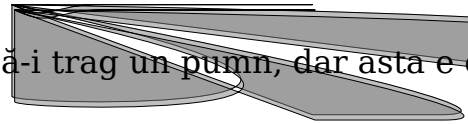

Nu pot să cred că mi-ai putut face
aşa ceva. Halal prieten!

Apăs pe butonul “trimite” şi simt un val nou de tristeţe. *Nu sunt singură*, îmi repet în minte, gândindu-mă la mama, la tata şi la Tom. *Nu sunt singură*. Dar nu simt nimic altceva decât singurătate şi înfrângere.

Nu-mi dezlipesc ochii de pe telefon în aşteptarea unui răspuns. Dar nimic. Mă simt tot mai deziluzionată. Cum îndrăznesc amândoi, şi el, şi Noah, să mă rănească atât de mult şi apoi să se ascundă de mine? Şi am făcut apoi cel mai rău lucru pe care îl puteam face. Mi-am scos laptopul din dulap si am intrat pe internet.

Pentru început verific contul de Twitter al lui Elliot ca să
văd dacă a mai postat ceva în ultimul timp. Nu ştiu exact ce
caut, poate vreo dovadă că a fost online sau un comentariu
răutăcios la adresa mea… Dar ultima postare a lui este cea din
ziua de Crăciun.

ă

Nu pot intra pe contul lui de Facebook fără să-mi reactivez
şi eu contul, aşa că las asta la o parte şi intru pe Instagram. N-a
mai postat nimic nici aici din ultima lui zi în New York, un

selfie cu mine şi cu el la micul dejun, rânjind deasupra unei
sticle cu sirop de arţar. Pentru o clipă îmi doresc să pot să mă
întorc, ca prin magie, la acel moment în care am făcut poza, ca
să pot opri lucrurile înainte să se denatureze în asemenea hal.
Dar apoi simt din nou cum mă înjunghie furia. Nu eu am fost
cea care a provocat situaţia aceasta.

Fac apoi ceva cât se poate de stupid. Intru pe Google şi dau
o căutare pentru Noah Flynn. Toate rezultatele au acum
legătură cu mine. Observ un titlu nou pe site-ul *Celeb Watch:*
Noah Flynn a suferit o cădere nervoasă după moartea părinţilor.

Cu degetele tremurând, dau click pe link.

La sfârşitul articolului mai este un link care duce spre altul:

Girl Online dezvăluie locurile preferate ale lui Noah Flynn din

New York. Nu îl accesez. Nu pot. Sunt prea şocată de ceea ce

tocmai am citit. Ce vor să spună? Ce cădere nervoasă? Oare

chiar pot inventa astfel de lucruri? Îmi vine în minte apoi

articolul meu despre înfruntarea temerilor şi exerciţiul pe care

mi l-a spus Noah. Simt cum mă înroşesc. Dar nu am spus că ar
fi avut vreo cădere nervoasă. Nici măcar nu am pomenit despre
părinţii săi. Am spus doar că a pierdut pe cineva apropiat lui.
Mă uit fix în monitor şi nu-mi vine să cred. Cum pot face aşa
ceva? Cum pot să distorsioneze lucrurile în aşa măsură?

Mă întorc la căutarea mea, neştiind dacă să mă simt
vinovată sau dacă să fiu furioasă. Mă uit pe lista de rezultate şi
văd unul care mă umple de groază: *Fata cu care Noah Flynn a
înşelat-o pe Leah Brown... da, chiar aşa!*

Accesez link-ul şi ajung la clipul video de pe YouTube în
care eu cad pe scenă. Cum de l-au găsit? Dar nu e nevoie să fii
geniu pentru asta. O simplă căutare cu numele meu l-ar fi
trântit printre primele rezultate. Partea tristă este că, în afară de
blog, singura mea urmă de prezenţă pe internet până azi era
acel clip video stupid. Deja mii de oameni au scris comentarii la
el. Îmi spun să închid laptopul şi să-l pun înapoi în dulap, dar
parcă am pornit într-o misiune de autodistrugere şi încep să
citesc comentariile. “Bleah, ce scârbos” şi “În ce hal e!” sunt

printre cele mai drăguţe comentarii. Restul sunt atât de
groaznice, încât abia îmi vine să cred ce citesc. Este evident că
fanii lui Leah Brown au pornit o campanie plină de ură
împotriva mea.

— Penny, vino la masă, strigă mama de pe scări.

Oftez. Mă gândesc să spun că nu îmi este foame, dar nu fac
decât să-i îngrijorez. Aşa că, mă târăsc pe scări până jos, în timp
ce mintea îmi este acaparată de gânduri despre Elliot. Probabil
l-am rănit foarte tare dacă a făcut ce a făcut. Să-l determin să
pună capăt prieteniei noastre în felul acesta. Mă duc în
bucătărie şi mă aşez la masă.

— Eşti bine?

Mama este cea care pune întrebarea, însă atât ea cât şi tata
şi Tom mă privesc îngrijoraţi.

— Da. Da. Sunt bine.

— Am fost rugată să mai organizez ceva în New York, spune
mama, aşezându-se lângă mine. Un bal de Sfântul Valentin, zice
şi mă priveşte entuziasmată. Am tot încercat să dau de Sadie
Lee la telefon ca să o întreb dacă vrea să se ocupe de catering,
dar nu-mi răspunde.

— Te cred că nu-ţi răspunde, bombăne Tom.

Mă încrunt la el şi dau din cap.

— Ce spui? Mama îl priveşte nedumerită.

Tom îşi coboară privirea în farfurie.

— Nimic.

Mama se uită din nou la mine.

— Este o veste grozavă, nu-i aşa? Putem merge toţi acolo,
din nou.

Nu, nu este deloc o veste grozavă! îmi vine să ţip. *De fapt,*
este cea mai proastă veste pe care ai fi putut să mi-o dai. Dacă
pun piciorul în America în momentul acesta, cu siguranţă voi fi
linşată! Dar cumva găsesc puterea să încuviinţez.

În timp ce mama şi tata povestesc cuprinşi de entuziasm
despre cum aceste proiecte americane au reuşit să repună

afacerea pe picioare, eu mă forţez să mănânc nişte lasagna fără
să-mi rămână în gât. Este bizar când mă gândesc că atunci când
Megan a pus pe internet filmul cu mine, gândul că toată şcoala
îmi va vedea lenjelia intimă m-a făcut să cred că este cel mai rău
lucru ce mi se poate întâmpla. Acum însă îl vede o lume
întreagă. Acum, mulţumită lui Elliot, am devenit cu adevărat
virală. La fel ca ciuma. Sau variola. Grozav.

Reuşesc să mănânc jumătate din porţia de la cină înainte ca nevoia de a mă întoarce în dormitor să devină copleşitoare. Din fericire, mama şi tata sunt încă prinşi în discuţia despre posibilele teme pentru balul de Sfântul Valentin, aşa că nu au observat mâncarea lăsată în farfurie. Cum ajung în cameră, pun mâna pe telefon să văd dacă am primit vreun răspuns de la Elliot, dar nu am primit nimic.

— Bine! spun îmbufnată.

Imediat însă reapare acea dorinţă de autodistrugere şi încep să caut prin pozele din aparatul de fotografiat. Când ajung la cea cu Noah, degetul rămâne nehotărât deasupra butonului de ştergere. Dar dintr-un motiv ciudat, nu mă pot convinge să o fac. Continui să caut până ajung la pozele făcute în camera mea de la Waldorf Astoria. La început mi se pare că totul a fost un vis, parcă nici nu am stat acolo. Apoi, micile detalii încep să-mi sară în ochi. Pătura de pe scaun. Luna portocalie. Prinţesa Toamna aşezată pe perna mea. Aceste lucruri chiar s-au întâmplat. Au fost reale. Chiar dacă Noah a minţit, eu nu am

făcut-o. Am fost în camera aceea. Şi am stat pe scaunul acela. Şi,
pentru prima dată, m-am simţit stăpână pe propria mea viaţă.

Brusc îmi vine o idee. Scot cardul de memorie din aparat şi îl
introduc în laptop, unde aleg pozele cu hotelul ca să le printez.
Apoi le lipesc, ca o ramă, pe marginea oglinzii de la măsuţa de
toaletă.

Mă uit la fiecare poză în parte. Ceea ce am simţit în acea
cameră de hotel i se datorează doar în parte lui Noah. Cel mai
mult mi se datorează mie. Am ales să-mi înfrunt temerile şi să
zbor spre New York. Am ales să cred în mine. Am ales să am
încredere în Noah şi să mă îndrăgostesc. Sunt o persoană bună.
Nu contează ce spun oamenii despre mine pe internet. Eu ştiu

adevărul, deoarece este povestea vieţii mele, nu a lor. Şi, într-
adevăr, nu s-a dovedit a fi o poveste de dragoste perfectă, dar
asta nu înseamnă că nu voi avea parte de una într-o bună zi.
Viaţa mea poate fi orice îmi doresc să fie, atâta timp cât voi
continua să-mi reamintesc că este a mea. Nu a lor.

Îmi surprind cu coada ochiului imaginea în oglindă. Par
foarte, foarte obosită şi ochii îmi sunt roşii de la atâta plâns. Îmi
desfac părul şi îl scutur. Încă iubesc faptul că este roşcat. Că
încă simt iubirea asta, chiar dacă frumoasele cuvinte ale lui
Noah despre părul meu au fost doar minciuni. Îmi închid
laptopul şi telefonul, apoi mă pun în pat.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Primul lucru pe care îl fac dimineaţă după ce mă trezesc este
să merg la măsuţa de toaletă şi să mă uit din nou cu ochii zgâiţi
la fotografii, absorbind din ele amintirile pozitive de parcă ar fi
un încărcător de baterie. După aproximativ zece minute, mă
simt pregătită să cobor. Tom e deja treaz şi stă la masă.

— O să te duc la şcoală, spune cum mă vede. Şi am să te
aştept afară, în maşină, toată ziua, în caz că ai nevoie de mine.

— Cum? Nu poţi face asta!

— Ba cum să nu.

— Nu o să mori de plictiseală?

Tom zâmbeşte ştrengăreşte.

— Cel mai probabil. O să îmi iau laptopul şi o să îmi termin
proiectul pentru facultate.

Zâmbesc şi eu.

— Îţi mulţumesc.

Tom mă îmbrăţişează.

— Poţi să faci asta. Ştiu că poţi.

Când intru în şcoală, recit aceste cuvinte ca pe o mantră. *Pot
să fac asta. Pot să fac asta*. Mă simt ca şi cum aş avea un
indicator de neon deasupra capului pe care scrie LINIŞTE,

deoarece toţi cei pe lângă care trec se opresc imediat din
povestit. Dar liniştea nu mă deranjează. Orice e mai bine decât
abuzul la care am fost supusă ieri. Chiar şi atunci când toţi se
înghiontesc unul pe celălalt şi se holbează la mine nu mă
deranjează prea tare. E cam ciudat pentru că majoritatea anilor
de şcoală mi i-am petrecut simţindu-mă invizibilă, trăind în
umbra lui Megan. Dar asta s-a terminat. Acum, oriunde merg,
oamenii par să mă remarce. Chiar şi copiii din alţi ani par să
ştie

cine sunt. În timp ce merg de-a lungul coridorului către sala de clasă, mă gândesc la Tom, care stă în maşina lui tata în faţa şcolii. Mă bucur că nu l-am convins să meargă acasă.

Cum intru în sala de clasă, toată lumea se opreşte şi se holbează la mine. Dar e în ordine. E ca şi cum plimbarea prin şcoală m-a pregătit pentru acest moment. Măcar nu trebuie să dau ochii cu Megan şi cu Ollie până la ora de artă dramatică, pentru că sunt în altă clasă. Merg lângă Kira şi Amara. Amândouă se uită la mine de parcă mi-a mai crescut un cap peste noapte.

— Bună, le spun cât pot de calm şi cu aplomb.

— Oh, bună, îmi răspunde Amara. Ce faci?

Părea cu adevărat îngrijorată.

— Bine.

Îmi trag un scaun şi mă aşez.

— Eşti sigură? zice Kira aplecându-se către mine.

Dau din cap şi îmi muşc limba. Îngrijorarea lor vădită mă face să îmi vină să plâng.

Îmi dau seama că toţi ceilalţi ne privesc şi faţa începe să-mi ardă. Kira îşi trage scaunul şi mai aproape de mine.

— E adevărat? Chiar ai...?

Dau din cap.

— Nu.

— Nu e adevărat? şopteşte Amara.

Ea şi Kira se uită una la cealaltă.

— Nu. Cineva a spus o mulţime de minciuni acelui site.

— Deci nu eşti tu Girl Online? mă întreabă Amara.

— Ba da, eu sunt. Adică am fost. Dar restul nu e adevărat.

Nu aşa cum spun ei.

— Nu-mi vine să cred că tu eşti Girl Online. O iubesc pe Girl
Online, zice Kira, zâmbind. Am descoperit-o acum câteva luni
în timp ce căutam pe Google Snooper's Paradise. Articolul acela
despre datul în gropi a fost chiar haios.

— Şi mie mi-a plăcut, spune Amara, dând cu înflăcărare din
cap.

— Chiar aşa?

Simt un strop de speranţă. Sunt atât de drăguţe. Par să nu
mă judece deloc.

Gemenele îşi mută scaunele ca să ajungă exact în faţa băncii
mele.

— Aşadar, Băiatul din Brooklyn a fost altcineva? întreabă
Kira.

Trag adânc aer în piept.

— Nu. Era... este... Noah Flynn, dar... Încerc să înfrâng valul
de ruşine ce mă stăpâneşte.... Nu ştiam cine e. Nu mi-a spus că
e muzician şi oricum nu auzisem de el.

— Nici eu nu auzisem, spune Amara.

Kira dă din cap şi oftează.

— Deci te-a minţit?

Fac semn din cap că da. Oare cât timp îmi va lua până când
voi ajunge să recunosc acest lucru fără să simt că mi se face rău.

Amara îşi pune mâna peste a mea pe masă.

— E îngrozitor.

Înghit cu greu. Nu trebuie să plâng acum. Nu când toată lumea e cu ochii pe mine.

— Nu ne-a venit să credem când am aflat, spune Kira. I-am spus lui Megan că este imposibil ca tu să fi făcut aşa ceva. Nici măcar nu am crezut că tu ai fi Girl Online. Dar apoi ştirea s-a răspândit peste tot pe internet şi...

— Gata, zurbagiilor, vacanţa s-a terminat. Haideţi să facem
linişte.

Ne-am întors cu toţii spre profesorul nostru, domnul
Morgan, care stătea în dreptul uşii.

Gemenele şi-au tras scaunele înapoi la banca lor şi au
început să scotocească prin genţi după caiete. Eu însă nu pot să
mă mişc, iar cuvintele Kirei se tot repetă în mintea mea. *I-am*
spus lui Megan că este imposibil ca tu să fi făcut aşa ceva. Nici
măcar nu am crezut că tu ai fi Girl Online. Dar apoi ştirea s-a
răspândit peste tot pe internet şi... Dar apoi ştirea s-a răspândit
peste tot pe internet şi...

Abia dacă am înregistrat ceva din timpul orei. Nu mă
gândesc decât la un singur lucru: cum de ştia Megan de blog
înainte ca ştirea să ajungă online? Ollie i-ar fi putut spune că l-
am cunoscut pe Noah, dar el habar n-avea că am blog. Într-o
clipă de rătăcire, mă gândesc că i-ar fi putut spune Elliot, dar
asta e nebunie curată. Şi totuşi, dacă Megan ştia despre blog şi
despre Noah înainte ca totul să ajungă online, să fie ea cea care
a ciripit? Ora se scurge chinuitor de greu, dar cum aud soneria

de sfârşit mă duc glonţ la banca gemenelor.

— Când v-a spus Megan despre blog?

— Marţi seara, spune Kira, îndesându-şi lucrurile înapoi în geantă. Eram la Costa şi ni l-a arătat pe telefon. Nu şi-a dat seama că noi eram deja abonate.

— Sper că vei continua să scrii pe blog, îmi spune Amara. Evident, după ce se liniştesc lucrurile. Îmi place foarte mult cum scrii.

Schiţez un zâmbet.

— Şi ce v-a spus despre... despre Noah?

— Ne-a zis că a înşelat-o pe Leah Brown cu tine.

— Să ştii că i-am zis vreo două, îmi spune Kira, zâmbindu-
mi timid. I-am zis că este imposibil ca tu să fi făcut aşa ceva. Nu
cu bună ştiinţă, în orice caz.

Îi răspund cu un zâmbet.

— Mulţumesc.

— Ca să fiu sinceră, nu cred că o mai plac pe Megan, spune
Kira. Nici nu mi-a venit să cred că a postat videoclipul acela cu
tine pe Facebook după piesa de teatru.

Îmi vine să o iau pe Kira în braţe, dar mi-e frică să nu încep
să plâng dacă fac asta.

— Gata, domnişoarelor. Nu credeţi că e cazul să ajungeţi la
ore? strigă domnul Morgan din faţa clasei.

— Ne vedem la prânz? mă întreabă Amara.

Îi fac semn din cap că da.

— Nu-ţi fă griji, vom avea grijă de tine, mă linişteşte Kira.

— Sigur că da, doar eşti Girl Online, adaugă Amara. Suntem
cele mai mari admiratoare ale tale.

Entuziasmul după discuţia cu gemenele mă ţine până ajung
la sala de artă dramatică, adică vreo două minute. Pe coridor, în
drum spre clasă, simt un nod în stomac la gândul că îi voi
revedea pe Megan şi pe Ollie. Ajung mai târziu şi toată lumea e
deja înăuntru, însă nici urmă de cei doi.

— Pen! exclamă Spune-mi Jeff de cum intru. Ce mai faci?

Îmi dau seama imediat că ştie şi simt peste douăzeci de perechi de ochi pironite asupra mea. Îmi închipui că sunt din nou în camera mea de la Waldorf. Îmi reamintesc că este viaţa mea, nu a lor, şi că eu ştiu adevărul.

— Bine, îi răspund şi, în timp ce mă duc la locul meu, parcă îmi vine şi mie să cred asta.

Până la prânz mă liniştesc şi mai mult. Megan şi Ollie nu
sunt la şcoală pentru că sunt bolnavi, iar cei de care m-am
temut că îmi vor face viaţa amară după tot ce s-a întâmplat, se
poartă distant, dar respectuos. Poate e din cauză că nu ştiu cum
să se poarte în situaţia dată sau poate că Leah Brown nu prea
are admiratori pe aici. Oricum, Kira şi Amara sunt drăguţe, iar
ceilalţi mă lasă în pace. Înainte să mă duc la orele de după-
masă, ies să văd ce face Tom. A adormit cu capul pe volan. Bat
în geam ca să îl trezesc.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă, speriat.

— Nu s-a întâmplat nimic, poţi să pleci, îi spun.

Se freacă la ochi.

— Eşti sigură?

— Da, totul e bine. Serios. Du-te acasă. Dormi cum trebuie,
în pat.

Tom se încruntă.

— Bine. O să îmi las telefonul deschis, aşa că, dacă ai nevoie
de mine, sună-mă şi vin direct aici.

Zâmbesc.

— Aşa am să fac.

Mă uit cum demarează şi sunt pe punctul să intru în şcoală
când simt că îmi vibrează telefonul în buzunarul sacoului. Îl

scot și vad un mesaj de la Elliot. Inima începe să îmi bată cu
putere când încep să-l citesc.

> Te rog să nu mă urăşti. Tata mi-a confiscat laptopul şi telefonul şi doar acum le-am primit înapoi. Când ai venit la noi, eram în mijlocul unui scandal îngrozitor şi nu mai eram în stare să mă văd şi cu tine. P.S. Am fugit

Mă uit cu atenţie la mesaj şi caut un semn care să arate că
Elliot a dat informaţia presei. Pentru că nu găsesc niciunul, trec
direct la subiect şi încep să scriu.

Tu le-ai spus celor de la acea publicaţie online despre mine şi Noah... şi despre blog?

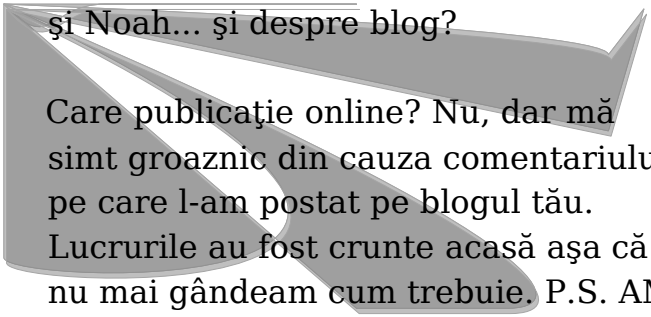

Care publicaţie online? Nu, dar mă simt groaznic din cauza comentariului pe care l-am postat pe blogul tău. Lucrurile au fost crunte acasă aşa că nu mai gândeam cum trebuie. P.S. AM FUGIT, ADICĂ AM FUGIT DE ACASĂ.

Nu a fost Elliot. Nu el a ciripit. Mă simt atât de uşurată că nu
el a făcut-o, dar în acelaşi timp atât de vinovată că l-am bănuit.

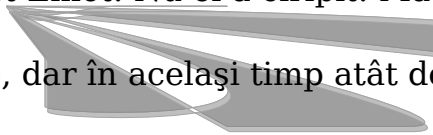

Cum adică ai fugit de acasă? Unde eşti?

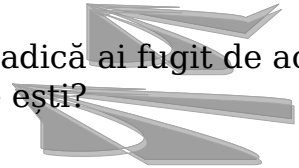

Pe chei.

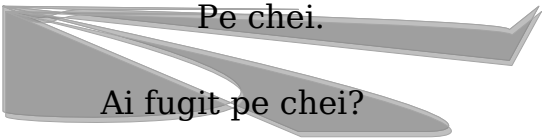

Ai fugit pe chei?

Nu!!! Am fugit de acasă şi acum sunt pe chei. Trebuie să te văd xxx

Plec de la şcoală, scriind în timp ce merg.

Și eu trebuie să te văd! xxx

Poţi să vii să ne întâlnim? Te rog? O să mă joc până şi acel joc stupid de la automatele cu fise...

Sunt pe drum.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

Când îl văd pe Elliot cum stă sprijinit de automatul de jocuri din galerii, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva grav. E îmbrăcat cu o pufoaică enormă, de culoare vişinie, are nişte cizme verzi de cauciuc foarte mari şi o căciulă rusească din imitaţie de blană şi este pentru prima dată când nu i-a ieşit bine combinaţia ciudată.

— Ce s-a întâmplat? întrebăm amândoi în acelaşi timp.

— A crăpat un drac! spunem din nou, în acelaşi timp.

Ne uităm unul la celălalt pentru o clipă, apoi izbucnim în râs. Apoi Elliot mă îmbrăţişează în timp ce râsul i se transformă rapid în plâns.

— Nu pot să respir, scot cu greu cuvintele pe gură, în timp ce încerc să îmi scot faţa din pufoaica enormă.

— Scuze. Scuze. Elliot face un pas înapoi. Of, Pen, îmi pare rău.

— De ce? întreb cu o ultimă umbră de suspiciune.

— În legătură cu comentariul acela stupid pe care l-am făcut la articolul tău despre dorinţele pentru Noul An. Am fost un idiot, dar s-au întâmplat atâtea chestii pe acasă că trebuie să îţi explic.

Mă uit la el.

— Chiar ai fugit de acasă?

Elliot dă din cap foarte serios.

— Mă tem că da. Începând din această seară, sunt un om al
străzii, un nomad, unul dintre sufletele pierdute ale naţiunii
noastre.

— Dar suntem în mijlocul iernii. O să îngheţi.

— Păi de ce crezi că m-am deghizat aşa? Elliot arată înspre
ţinuta sa bizară. Că doar nu m-am îmbrăcat ca un papiţoi de
pescar rus doar de amorul artei. Încerc să evit hipotermia.

— Dar de ce ai fugit de acasă?

— Tata mi-a spus că mă reneagă dacă o să am vreodată un
iubit.

Elliot se întoarce şi rămâne cu ochii pironiţi în automatul de
lângă el. Sclipirile luminiţelor îi fac tot felul de modele pe faţă.

— Ce spui? Îl privesc cu ochi mari, îngrozită.

Elliot se întoarce către mine. Ochii îi lucesc plini de lacrimi.

— Mi-a spus că nu voi mai trăi sub acelaşi acoperiş cu el
dacă devin...

Elliot face în aer semnul pentru ghilimele...

— ... homosexual practicant. Apoi, ieri dimineaţă conflictul
a escaladat şi mi-a luat telefonul şi laptopul.

— Cum? Dar de ce?

— Pentru că i-a intrat în cap că am cunoscut pe cineva în
America şi nu voia să luăm legătura.

— Dar de ce avea impresia asta?

— Mai ţii minte campania mea de ruinare a Crăciunului
părinţilor mei?

Îi fac semn că da.

— Hank, îngerul Iadului?

— Mda. Poţi spune că s-a întors împotriva mea.

— Vai, nu.

— I-am spus lui tata aşa: “ Nu poţi să îi interzici unui adolescent accesul la internet; e ca şi cum i-ai lua dreptul la aer”.

— Şi ce ţi-a răspuns?

— E avocat. A început să-mi citeze o sumedenie de legi până
când mi-am pierdut dorinţa de a trăi. Cred că acela a fost
momentul în care ai apărut tu la uşă.

Se încruntă la mine.

— De ce nu ai bătut în perete? Şi de ce mi-ai trimis un mesaj
atât de arţăgos? Din cauza comentariului de pe blog? Nu-i aşa?
Aşa e. Îmi pare rău. Am fost gelos şi am avut o perioadă oribilă.

Mă holbez la el.

— Cum adică? De ce să fii gelos?

— Pe Noah. Şi pe tine.

Elliot îşi întoarce privirea, ruşinat.

— De ce să fii gelos pe mine?

— Pentru că totul e mai uşor pentru tine. Întâlneşti pe
cineva pe care îl placi, iar părinţii tăi sunt de acord cu el. Ceva
de genul: “Ce-ar fi să mergem să petrecem Crăciunul cu el”. Tu
poţi să te îndrăgosteşti şi să trăieşti fericită până la adânci
bătrâneţi, ca Cenuşăreasa. În schimb, dacă eu îmi voi întâlni
vreodată Prinţul, voi fi renegat.

— Of, Elliot.

Îl îmbrăţişez şi ochii mi se umplu de lacrimi. Cât timp am
fost plecaţi, nici nu am bănuit că Elliot se simte aşa şi că îi este
atât de greu.

— Mă urăsc că m-am răzbunat pe tine, suspină Elliot pe
umărul meu. Eşti cea mai bună prietenă a mea. Singura mea
prietenă adevărată, iar eu nu am fost în stare să mă bucur
pentru tine. Dar mi-a fost atât de frică, Pen. Mi-e atât de frică să
nu te pierd în favoarea lui.

Nu pot să nu izbucnesc într-un râs caustic când aud ce
spune.

Elliot se încruntă.

— Ce e?

— Nicio şansă să se întâmple aşa ceva.

— De ce nu?

Elliot îşi şterge lacrimile şi mă priveşte atent.

Oftez.

— Înţeleg că nu ai văzut ce s-a întâmplat.

— Ce să văd?

— Pe internet?

— Nu. Doar ţi-am spus că numai ce mi-am recuperat
lucrurile. Am intrat la tata în birou în timp ce el era la lucru şi
mi le-am luat înapoi.

— Se pare că Noah e muzician.

Elliot mă priveşte pierdut.

— Un muzician renumit. Mă rog, renumit în America cel
puţin şi... mă opresc şi abia reuşesc să îmi termin fraza... şi e
într-o relaţie cu Leah Brown.

Elliot rămâne cu gura căscată.

— Ce? Leah Brown? Leah Brown cea care e în topuri?

Fac semn din cap că da.

— Leah Brown, cea care cântă "*Do you wanna taste my*
candy?" Leah Brown?

Îi fac din nou semn că da, în timp ce ochii mi se împăienjenesc de lacrimi.

— Dar e o nebunie!

Elliot se uită fix la mine şi observ că pe faţa lui nu este nicio
urmă de plăcere, ci doar şoc şi groază, iar eu mă simt din nou

îngrozitor pentru că m-am îndoit de el.

— Oh, Pen. Doamne Dumnezeule. Dar cum… cum a reuşit

să îţi ascundă asta?

Aşa că mă apuc să îi povestesc de acele mici indicii care au
fost tot timpul sub nasul meu, dar pe care eu nu le observasem.
Fata de lângă magazinul de antichităţi, frântura de conversaţie
cu Sadie Lee pe care am surprins-o, faptul că Noah nu se afişa
cu mine în public.

Elliot nu se mai poate opri din datul din cap.

— Dar cum rămâne cu tot ce ai spus despre el pe blog… cu
faptul că el e sufletul tău pereche?

— M-am înşelat. Simt cum un suspin se străduieşte să
ţâşnească din mine în timp ce spun asta. Şi acum ştie toată
lumea, pentru că cineva a spus povestea asta unei publicaţii
online care scrie despre cei faimoşi. În plus, toţi ştiu acum de
blogul meu.

— Dar cum e posibil? I-ai spus lui Noah despre blog?

— Nu. Nu am spus nimănui… în afară de tine.

Elliot face ochii mari.

— Stai aşa. Îşi scoate telefonul din buzunar şi începe să
caute prin mesaje. Ai crezut că eu am făcut-o.

— Doar pentru că tu erai singurul care ştia. Sau cel puţin
credeam că eşti singurul…

— Dar cine altcineva ar fi putut să ştie?

— Megan.

Elliot ridică din sprâncene atât de sus, încât par să-i iasă de
pe frunte.

— Cum? De unde ar putea să ştie? Doar nu i-ai spus, nu?

— Nu. Dar poate că a văzut ceva în noaptea în care a dormit
la mine sau poate...

— Ce?

— Poate că i-a spus Ollie.

Elliot se încruntă.

— De unde să ştie Ollie?

— A fost marţi pe la mine… la mine în cameră. Ar fi putut să
vadă blogul pe laptopul meu.

De data aceasta ochii lui Elliot îi ies practic din orbite.

— În regulă. Din acest moment, te rog să iei în considerare
că tot ce spun de acum înainte vine cu prefixul CN (Ce naiba).

Dau din cap şi râd.

— CN căuta Selfie-ul în carne şi oase la tine în dormitor?

— A venit să mă vadă. Mi-a adus un cadou de Crăciun.

— Un cadou de Crăciun? Ce anume?

— Nici nu ştiu. Nu am apucat să-l deschid. Ollie e cel care
mi-a spus că Noah e muzician. A văzut o fotografie de-a lui la
mine pe oglindă şi l-a recunoscut.

— Cum? Dar… of, Doamne!

Elliot mă prinde de mână.

— Bine, îmi pare rău, dar cred că trebuie să ne aşezăm ca să
povestim mai departe. Să ne aşezăm cu două *milkshake*-uri de
cio-olată în faţă, ca să nu leşin din cauza şocului.

— La Choccywoccydoodah? ne repezim amândoi în acelaşi timp. A crăpat un drac!

Îl iau de braţ pe Elliot… sau cel puţin încerc să iau de braţ
pufoaica cea enorma… şi începem să ne plimbăm pe chei. Dar,
în ciuda brizei tăioase, simt doar căldură în sufletul meu. Cele

mai mari temeri ale mele de ieri sunt nefondate. Nu sunt deloc
singură. Am alături de mine familia şi gemenele şi mi-am
recuperat minunatul meu prieten.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Până să ajungem la cafea mă simt deja mult mai bine.

Niciunul din scenariile de coşmar de care mă temeam ieri că o să se întâmple, nu a devenit realitate. Ne-am plimbat prin centrul oraşului, nu m-a recunoscut absolut nimeni şi nici nu am avut parte de vreun comentariu jignitor. Cred că totul va fi în regulă, atâta timp cât reuşesc să evit internetul anul care vine.

Ne comandăm *milkshake*-urile şi ne aşezăm la o masă în spate. De obicei, îmi place să mă aşez cu faţa înspre uşă ca să pot observa oamenii, dar nu şi astăzi. Astăzi mă aşez, instinctiv, cu spatele, pentru orice eventualitate.

— Ştii ceva Penny, ghinionul lui Noah, spune Elliot desfăcându-şi fermoarul de la pufoaică. Vei trece şi peste asta până la urmă şi vei merge mai departe, dar dacă el este genul de tip incorect atunci nu va fi niciodată fericit cu adevărat.

Dau din cap, dorindu-mi să pot să-l cred.

— Îţi mulţumesc. Sunt foarte fericită că te am pe tine. Şi ştii ce? Nu contează ce se va întâmpla în viitor... chiar dacă, printr-

o minune îl voi întâlni pe Făt-Frumos într-o bună zi... pe tine
nu te va putea înlocui nimeni niciodată. Întotdeauna voi avea
nevoie de cel mai bun prieten al meu.

Mă uit la Elliot plină de speranţă, dar văd că el se încruntă.

— Măi, măi, ca să vezi, spune strângându-şi buzele aşa cum
face întotdeauna atunci când este enervat.

Iniţial am impresia că se uită la mine, dar văd că, de fapt, se
uită la ceva peste umărul meu. Mă întorc şi îi văd pe Megan şi
pe Ollie îndreptându-se către tejghea, amândoi antrenaţi într-o
discuţie ce părea confidenţială. Simt o explozie subită de

panică. Ce o să le spun? Ce o să fac? Dar se pare că nici nu e
nevoie să fac ceva, deoarece Elliot e deja în picioare.

— Hei, Mega-scorpie, o strigă pe Megan.

Megan şi Ollie se întorc şi se uită la noi, iar eu îmi dau
seama în momentul acela că ei sunt în spatele poveştii de pe
internet. Cum dau de mine, amândoi mă privesc cu un aer
vinovat.

— De ce nu veniţi să staţi cu noi? întreabă Elliot.

— Oh, nu, e în ordine... noi tocmai plecam, răspunde
Megan, foarte agitată.

— Ciudat, pentru că aş fi putut să jur că abia aţi ajuns.

Elliot se îndreaptă spre ei. Mă ridic în picioare şi fug după el.

— Salut, Penny, bolboroseşte Ollie, fără să fie în stare să mă
privească în ochi.

— Tu ai divulgat informaţia despre mine? o întreb pe
Megan, sfredelind-o cu privirea.

Nici ea nu se uită în ochii mei şi preferă să se zgâiască la
podea. Mă mai apropii un pas de ea.

— Te-am întrebat dacă tu ai divulgat informaţia despre
mine?

— Informaţia *că ce?* şuieră ea printre dinţi. Cum că umbli cu
iubitul alteia?

— Nu am umblat cu iubitul nimănui, şuier şi eu. Nici măcar
nu ştiam cine e el. Nu ştiam că e cu cineva.

— Da, sigur. Megan se uită la mine dispreţuitor. Dacă nu ai
vrut să se afle, de ce ai mai scris atunci totul pe blogul tău
stupid?

— Acel blog e anonim. Sau cel puţin a fost până când ai aflat
tu de el.

Mă întorc către Ollie.

— Ai văzut blogul pe laptop, când ai fost la mine în cameră?

Ollie nu spune nimic, dar toată faţa i se înroşeşte.

— Era la vedere, spune Ollie. M-am gândit să citesc ceva
până te întorceai tu de la baie.

— Nu cred că în momentul acesta ai vreun drept să judeci
pe cineva, Penny, spune Megan, cu aroganţă.

— Ia zi, o întreabă Elliot, te duci la seral ca să înveţi cum să
fii o scorpie sau la tine e ceva natural?

— Nu am ce să vorbesc cu tine, spune ea plină de dispreţ.

— Asta este foarte bine, pentru că eu am să îţi spun destul
de multe lucruri şi m-aş bucura să o pot face fără întreruperi.

Elliot se apropie de ea cu un pas, astfel încât faţa lui e la
doar câţiva centimetri de a ei.

— Cred că eşti cea mai ineptă (te sfătuiesc să cauţi cuvântul
ăsta), insipidă (la fel), proastă (pe ăsta trebuie să îl ştii)
persoană pe care o cunosc. Şi vorbesc cu tine doar pentru că ai
rănit-o foarte, foarte tare pe prietena mea, altfel nu aş fi irosit
niciun Pascal (caută-l şi pe ăsta) de respiraţie cu tine.

Megan se întoarce către Ollie.

— Îl laşi să îmi vorbească în felul ăsta?

Ollie o priveşte indiferent.

Elliot râde.

— Vai, te rog. Probabil că este prea ocupat să se gândească

dacă acesta este un moment bun pentru un selfie.

Se întoarce către Ollie.

— Apropo, să ştii că nu e deloc un moment bun; e un moment chiar prost. Dar oricum... ce spuneam?

Se întoarce către Megan.

— Ah, da, eşti de departe, fără absolut nicio urmă de îndoială, una dintre cele mai urâte persoane pe care le cunosc.

Megan afişează o expresie plină de scârbă.

Elliot dă din cap.

— E adevărat. Eşti atât de înverşunată şi de falsă încât îţi iese prin toţi porii. Ca un puroi.

Lui Megan i se taie respiraţia.

Chiar atunci iese din bucătărie ospătăriţa cu tava pe care sunt cele două *milkshake*-uri ale noastre.

— Ah, spune ea când ne vede stând lângă bufet.

— E în regulă, spune Elliot, le putem savura aici, împreună cu prietenii noştri.

Mă uit la el şi îmi face uşor cu ochiul. Chelneriţa lasă tava pe tejghea şi dispare înapoi în bucătărie.

— Eşti pregătită? mă întreabă Elliot încet, în timp ce ne întoarcem să luăm paharele.

— Sunt pregătită, îi răspund.

Ridicăm amândoi paharele, ne întoarcem şi le aruncăm pe Megan şi Ollie. Şi dacă ar exista cumva vreo probă Olimpică pentru aruncarea sincron a *milkshake*-urilor, cu siguranţă noi am fi câştigat medalia de aur. Megan şi Ollie rămân şocaţi, cu răsuflarea tăiată, în timp ce băutura maroniu vâscoasă le picură din plete.

— Da, îi spune Elliot lui Ollie. Acesta e un moment perfect pentru un selfie.

Apoi se întoarce către mine.

— Cred că ar fi bine să plecăm.

Dau din cap.

— Mda.

Dar înainte să plec mă apropii de Megan.

— Eşti demnă de milă, îi spun. Şi nu sunt singura persoană
care crede asta.

Apoi eu şi Elliot ne întoarcem şi o luăm la fugă.

Nu ne oprim până când nu ajungem la staţie. Mă prind cu
mâna de talie într-o parte şi încerc să respir.

— Doamne Dumnezeule, a fost de poveste, spune Elliot cu
răsuflarea întretăiată. Nici măcar fanteziile mele de răzbunare
nu sunt atât de bune.

— Ai fantezii răzbunătoare?

— Oh, da. Dar nici nu se compară cu asta.

Apoi faţa i se întunecă dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat?

— Am uitat complet că am fugit de acasă.

Ne uităm amândoi la un om fără adăpost care stătea pe jos,
în faţa unei uşi lângă staţie. Faţa şi hainele îi sunt negre de
murdărie.

— În niciun caz nu o să dormi pe drumuri, îi spun. Vii cu
mine acasă. Sunt sigură că pe mama şi pe tata nu o să îi
deranjeze să dormi la noi. Chiar zilele trecute spuneau cât de
dor le e de tine, fiindcă nu te-au mai văzut de când am fost în
New York.

— Serios?

— Da. Şi poate îl convingem pe tata să vorbească cu ai tăi.
Ştii cât de bine se descurcă în situaţii de criză. Va şti ce să facă.

Tata ştie exact ce să facă. De îndată ce ajungem acasă şi îi
povestim ce s-a întâmplat, îi spune lui Elliot că e binevenit să
stea la noi cât doreşte, după care pleacă să aibă o discuţie cu
părinţii lui. Se dovedeşte că mama lui Elliot a fost distrusă după
ce a citit biletul pe care el l-a scris înainte să plece... se pare că
biletul lui era, de fapt, o scrisoare de cinci pagini A4, aşa că se
poate numi mai degrabă un eseu de adio... drept urmare a

promis că va avea o discuţie cu tatăl lui atunci când acesta se va
întoarce acasă.

Ne petrecem seara mâncând pizza şi uitându-ne la episoade
vechi din serialul *Prietenii tăi*. Din când în când ne întoarcem
unul spre celălalt şoptind “Doamne Dumnezeule, *milkshake*-
urile” şi totul se termină cu chicoteli prosteşti. E atât de bine
când lucrurile sunt din nou ca înainte. Cu toate acestea, o
tristeţe sâcâitoare nu-mi dă deloc pace şi stă cuibărită în
sufletul meu de unde nicio pizza şi niciun hohot de râs nu o pot
alunga.

Pe la opt apare tatăl lui Elliot, cerând să poarte o discuţie cu
el. În timp ce ei vorbesc în bucătărie, eu aştept cu nerăbdare în
sufragerie. Dar nu se aud voci ridicate, iar la un moment dat
chiar râd. Într-un târziu, Elliot îşi face apariţia cu un zâmbet pe
faţă ce trăda nervozitate.

— Mă voi întoarce acasă, îmi şopteşte. Mi-a spus că îmi pot
păstra laptopul şi telefonul.

— Dar ce a spus în legătură cu...? îi arunc o privire cu
subînţeles.

— Se pare că va merge la şedinţe de terapie, Elliot face în aer
ghilimele, ca să-l ajute să se împace cu “sexualitatea mea”.

— Uau! Păi, măcar încearcă.

Elliot râde.

— Da, chiar încearcă.

Mă strânge tare în braţe.

— Te iubesc, Pen.

— Şi eu te iubesc.

După ce pleacă Elliot, îmi fac o cană de ceai de muşeţel şi o
iau cu mine în dormitor. Ce zi am avut! Îmi aduc minte cum m-
am simţit ieri şi răsuflu uşurată. Tom a avut dreptate: m-am

simţit grozav să înfrunt lumea din nou şi să ripostez faţă de
Megan şi Ollie aşa cum am făcut-o.

Mă uit pe podea la cadoul de Crăciun nedesfacut primit de
la Ollie. Mă întreb ce mi-a cumpărat. Ridic cadoul şi sfâşii
hârtia de împachetat. Înăuntru e o fotografie înrămată... a lui
Ollie. Este una dintre fotografiile pe care i le-am făcut pe plajă.
Nu mă pot abţine să nu râd. Ce fel de om e acela care face
cadou fotografii cu el? Gândul îmi fuge imediat la Noah şi la
cadourile pe care mi le-a făcut. Prinţesa Toamna, albumul foto,
cântecul. Toate aveau legătură cu mine, nu cu el... erau aşa cum
trebuie să fie nişte cadouri. Am din nou sentimentul copleşitor
de durere şi de neîncredere. Părea atât de sincer, de afectuos.

Îi arunc poza lui Ollie la gunoi şi mă îndrept spre CD player.

Nu prea are sens, dar până la urmă nici nu mai contează;
adevărul este că s-a întâmplat şi trebuie să mă obişnuiesc cu
acest gând. Scot CD-ul şi îl pun la loc în carcasă, împreună cu
versurile scrise de mână. Îl ţin deasupra gunoiului. Însă din nu
ştiu care motiv nu mă pot despărţi de el, aşa că îl duc în dulap şi

îl îngrop sub un maldăr de haine.

În timp ce îndes CD-ul în spatele hainelor, mâna mi se loveşte de laptop. Oare pot spune cu adevărat că am înfruntat lumea atâta timp cât sunt prea speriată ca să intru pe internet?

Scot laptopul şi mă uit la el pentru un moment. *Haide, poţi face asta*, îmi spun, gândindu-mă la Oceania cea Puternică.

Îmi iau laptopul în pat şi intru pe e-mail. Pentru că mi-am dezactivat contul de Twitter şi contul de Facebook, dar şi posibilitatea de a lăsa comentarii pe blog, nu am decât câteva emailuri. Unul este însă de la *Celeb Watch*. Simt cum mi se revoltă stomacul în timp ce îl deschid.

De la: jack@celebwatch.com
În atenţia: girlonline22@gmail.com
Subiect: OCAZIE URIAŞĂ DE INTERVIU-EXCLUSIVITATE

Salut,
După cum probabil ştii deja, am postat recent pe site nişte informaţii legate de prietenia ta cu Noah Flynn şi ne-am dori foarte mult ca tu să vii cu varianta ta pentru cei 53 milioane de cititori. Pentru un interviu în exclusivitate cu *Celeb Watch* despre relaţia ta cu Noah Flynn suntem dispuşi să plătim 20,000 de dolari şi, evident, vizibilitatea ta pe site-ul nostru ţi-ar creşte masiv profilul, ca să nu mai punem la socoteală posibilitatea obţinerii de sponsorizări via blogul tău.

Mă holbez la ecran şi nu îmi vine să cred ce citesc. Brusc sunt acum interesaţi şi de varianta mea, după ce au spus o grămadă de minciuni despre mine? Şi chiar au impresia că vreau banii lor după tot ce au făcut! Sunt pe punctul să le răspund tăios, dar îmi vine o idee mai bună. Ies din e-mail şi intru pe blog.

4 ianuarie

De la Povesti cu Zâne
la Poveste de Groază

Bine v-am găsit,

Aşa cum ştiţi cei mai mulţi dintre voi, în ultimele două zile,
blogul acesta şi cu mine am primit o GRĂMADĂ de atenţie.

O grămadă de atenţie negativă.

În ultimele două zile, persoane care nu mă cunosc câtuşi de
puţin au umplut internetul cu minciuni şi mesaje jignitoare
despre mine.

Site-uri de cancan au scris articole fără să se deranjeze
măcar să verifice faptele.

Aceşti oameni nu mă cunosc.

Niciunul dintre voi nu mă cunoaşte.

Niciunul dintre voi nu ştie adevărul despre ce mi s-a
întâmplat.

Cu toate acestea, credeţi cu toţii că aveţi dreptul să postaţi
opinii sau să mă faceţi în fel şi chip.

Nu am făcut altceva decât să fiu sinceră pe blogul acesta.
Până la urmă, acesta a şi fost scopul său... un loc în care să
fiu eu însămi.

Tot ce-am scris vreodată aici a fost adevărat.

Sau a fost adevărul aşa cum l-am ştiut eu.

N-am avut idee de adevărata identitate a Băiatului din
Brooklyn. Ştiam că-l cheamă Noah şi mai ştiam că-i place
muzica, însă n-am ştiut că avea un contract cu o casă de
discuri şi categoric n-am ştiut că avea o relaţie cu altcineva.

Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi implicat într-o relaţie cu el.

Am fost minţită.

Inima mi-a fost zdrobită.

Şi, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, cineva a aflat despre blogul
ăsta şi mi-a deconspirat identitatea.

Când s-a întâmplat chestia asta, am simţit că totul s-a
sfârşit.

Blogul acesta a fost refugiul meu atâta timp... a fost singurul
loc în care am putut să vorbesc despre sentimentele mele
cele mai profunde fără să fiu judecată.

În ultimele două zile însă mi-am dat seama cât de
superficială poate fi lumea online.

E o lume în care oamenii cred că e în regulă să te ascunzi în

spatele ecranului şi a numelui de utilizator şi apoi să spui
lucruri neplăcute la adresa cuiva pe care nici nu-l cunoşti.

Chiar şi site-uri ca *Celeb Watch* au impresia că e în regulă să
publici o ştire fără să verifici mai întâi faptele.

Azi, *Celeb Watch* m-a contactat pentru prima dată de când
scrie despre mine.

M-au întrebat dacă vreau să le dau un interviu în exclusivitate despre “relaţia cu Noah Flynn”.

Mi-au spus că-mi dau 20.000 de dolari pentru acest interviu.

Mi-au zis şi că interviul ar creşte popularitatea acestui blog.

De parcă aş vrea să-mi crească popularitatea o şleahtă de mincinoşi.

Adevărul e că n-aş vinde niciodată vreo ştire despre cineva, cu atât mai mult despre cineva pe care-l iubesc.

Chiar dacă acel cineva m-a rănit.

Ca să închei ultima mea postare pe acest site, vă mai spun ceva:

De fiecare dată când publici ceva online faci o alegere.

Fie să creezi ceva care contribuie la creşterea nivelului de fericire din lume, fie să generezi ceva care-l scade.

Cu Girl Online eu am încercat să contribui la fericirea oamenilor.

Şi pentru o vreme chiar a părut să funcţioneze.

Aşadar, data viitoare când adaugi un comentariu, faci o
actualizare sau distribui un link, întreabă-te: chestia asta
generează sau nu bucurie?

Dacă răspunsul este nu, atunci te rog şterge.

Deja este destulă tristeţe pe lume. Nu e nevoie să mai adaugi
tu în plus.

Eu n-am să mai postez aici de-acum încolo.

Însă le mulţumesc din suflet tuturor celor care au contribuit
la bucuria mea atâta vreme cât am scris aici, n-am să vă uit
niciodată…

Penny Porter cunoscută drept Girl Online, xxx

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Dimineaţa următoare Elliot mă trezeşte bătând în zid codul

Pot să vin la tine?

Bat înapoi *Da*, mă frec la ochi şi mă uit la ceas. E doar 6.30 a.m. Inima mi se face grea. Ce rău se mai putea întâmpla? Pe jumătate încă adormită, cobor să-i deschid.

— Fii atentă, ştiu c-ai zis că n-o să mai scrii niciodată pe blog, zice Elliot trecând pe lângă mine prin hol.

— Niciodată, îi răspund.

— Niciodată, nici în ruptul capului, în fine, zice Elliot şi-şi agită telefonul în aer. Totuşi trebuie să vezi ceva.

Mă uit la el.

— Are cumva legătură cu Noah? Dacă da, atunci nu vreau să văd nimic.

Elliot rânjeşte.

— Are, într-un fel, dar e foarte tare. Pe bune.

Oftez.

— Bine, ar fi bine să ai dreptate.

Iau telefonul. Pe ecran sunt afişate notificările din fluxul lui de Twitter.

— Ai propriul tău hashtag! îmi zice Elliot pe nerăsuflate.

— Cum? Mă uit la postări. Toate sunt cu #TeIubimGirlOnline la sfârşit.

— Şi mai e şi #Aduceţi-oînapoiPeGirlOnline şi #OVremPeGirlOnline, îmi spune Elliot mândru. Parcă au

înnebunit de când ai scris ultimul articol azi noapte.

Încep să citesc mesajele. Cu toţii scriu lucruri drăguţe

despre cât de tare le lipsesc articolele mele şi cum ar trebui să-i

ignor pe răuvoitori. Apoi văd un mesaj de la @PegasusGirl.

ă ă

Elliot mă priveşte.

— Nu-i aşa că e grozav?

— Da. Nu. Nu ştiu. Adevărul e că nu ştiu. Ce s-a întâmplat până acum m-a speriat atât de tare că nu ştiu dacă mai vreau să mă întorc online, mai ales acum când Girl Online nu mai este anonimă.

— Ai zis că lumea virtuală nu e adevărată, dar o parte din ea este, îmi spune Elliot. Blogul tău este.

Îmi arată cu degetul fluxul lui de Twitter.

— Şi ăsta este. Oamenii aceştia chiar te îndrăgesc.

Toată ziua de vineri şi sâmbătă stau şi mă gândesc ce să fac cu blogul, în timp ce Elliot mă informează constant despre campania cu hashtag-uri. Duminică dimineaţa mă trezesc de îndată ce pescăruşii încep să ţipe. Până la urmă hotărăsc să fac singurul lucru care mă ajută să mă concentrez, să fac fotografii.

Pe când dau să ies, mă întâlnesc cu tata în bucătărie.

— Te duci undeva? mă întreabă, privindu-mă surprins.

— Da, m-am gândit să fac nişte fotografii jos, pe plajă, cât încă nu-i nimeni.

Iau o banană din bolul de fructe şi o înfund în buzunar.

— Cât stai?

— Nu ştiu. O oră, poate două.

Tata se încruntă.

— Bine, şi după aceea vii direct acasă?

— Da. De ce?

— Mă gândeam când să mă apuc să pregătesc masa de
prânz.

Şi dispare în spatele ziarului.

Dau din nou să ies, când apare mama.

— Penny! De ce te-ai trezit aşa devreme?

— N-am mai putut să dorm. Mă încrunt la ea. Dar ce faci tu
aşa de dimineaţă? Ştii că azi e duminică, nu?

De obicei, mama se trezeşte duminica pe la zece; e singura
zi din săptămână când poate sta în pat cât vrea.

— Nici eu n-am putut să dorm.

Ridic din umeri.

— Bine, atunci ne vedem mai târziu.

— Pe la cât? Unde te duci? întreabă mama.

— Pe plajă, să fac nişte fotografii. Mă întorc până la amiază.

— Bine, să ne anunţi dacă te duci altundeva, îmi zice tata
uitându-se peste ziar.

— Sigur. Pa.

Doar când ajung afară îmi dau seama că şi ei sunt îngrijoraţi
de ultimul meu atac de panică.

Îi trimit tatei un mesaj scurt.

Mă duc la digul vechi.

Mă gândesc că se linişteşte dacă ştie exact unde merg.

Când ajung, plaja e absolut goală. E una dintre acele zile
întunecate de ianuarie, când totul pare să fie pictat în nuanţe de
gri. Totuşi îmi place. Îmi place să fiu doar eu şi marea, să simt

că plaja e grădina mea. Mă aşez la adăpostul unui pinten şi
privesc cum se rostogolesc valurile. Dintr-odată mă inundă
tristeţea. Ca şi când abia acum, când am încetat să mă mai
gândesc la toate celelalte, Elliot, blogul, şcoala, Megan şi Ollie,
s-a făcut un spaţiu liber în mintea mea pentru amintirile despre

Noah. Stau acolo la nesfârşit, trecând prin memorie tot ce s-a
întâmplat. Nu mai simt furie deloc. Nu mai sunt supărată. Sunt
doar tristă. În cele din urmă mă forţez să mă ridic. Am nevoie să
mă gândesc la altceva. Ceva nedureros. Îmi iau aparatul de
fotografiat şi mă îndrept către digul vechi.

Îmi place digul vechi din Brighton. Cu conturul lui înnegrit,
pe cale să se surpe, arată ca dintr-un film vechi şi ciudat. Azi
parcă e şi mai impunător, cu vântul care-i biciuieşte formele şi
valurile care i se sparg la picioare. În spatele meu aud un
fluierat ascuţit, de parcă cineva şi-ar chema câinele.

Mă ghemuiesc şi apropii digul prin lentilă, gândindu-mă ce
interesant ar fi dacă aş surprinde conturul palid al unei fantome
plutind în aer. Aud fluieratul din nou, mai lung şi mai insistent
de data aceasta. Poate că cineva şi-a pierdut câinele sau poate
că s-a dus să înoate în mare. Mă întorc, dar nu văd pe nimeni.
Apoi zăresc un crâmpei de culoare pe pintenul pe care am stat
mai devreme. E un licăr roşcat. Instinctiv îmi focalizez aparatul
asupra lui şi-l apropii.

— Ce na...?

Clipesc şi mă uit din nou prin obiectiv.

Prinţesa Toamna stă pe coama pintenului. Dar nu poate fi ea. Am lăsat-o cu Bella, în New York. Mă întorc grăbită pe plajă, iar pietrele scârţâie sub paşii mei. Trebuie să existe o explicaţie.

Mă gândesc că e o greşeală. Cu toate acestea, cu cât mă apropii mai mult, cu atât sunt mai convinsă că e ea. Îi văd rochia de catifea albastră şi culoarea albă-crem a feţei, cu părul vălurind în vânt. Când ajung la câţiva paşi, mă opresc şi mă uit în jur.

Nu poate fi decât o farsă. Dar cine e autorul ei? Şi ce vrea de fapt? Oare mama şi tata au adus păpuşa acasă, cu ei? Oare ei au pus-o acolo? Dar de ce-ar face asta? N-are niciun sens. Mă

întorc şi caut cu privirea pe toată plaja, până jos la mare însă nu
e nimeni. Atunci aud pietrele scârţâind în spatele meu şi mă
întorc.

— O, Doamne!

Noah stă în picioare, lângă pinten. Cred că era ghemuit mai
devreme în spatele lui. E îmbrăcat cu jacheta lui de piele, blugii
negri şi cizmele roase, cu gluga puloverului trasă peste cap.

— Bella mi-a spus că ei îi e dor de tine, zice el, arătând către
Prinţesa Toamna.

Eu nu sunt în stare să spun niciun cuvânt. Sunt convinsă că
halucinez, că nu poate fi adevărat. Noah face un pas către mine,
iar eu mă dau instinctiv un pas înapoi.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îmi spune cu insistenţă în
glas.

— Dar... nu înţeleg.

O pală de vânt mă loveşte în faţă şi mă aduce înapoi la
realitate.

— De ce... de ce m-ai minţit?

Noah se uită în jos, la pietre.

— Îmi pare rău. Am vrut să-ţi spun adevărul însă n-am vrut
să stric totul.

Cum?! Acum furia îi ia locul şocului.

— Da, cred că acesta ar fi fost efectul dacă-mi spuneai că ai

deja o iubită.

Noah îşi vâră mâinile în buzunarele de la blugi.

— N-am nicio iubită. Nici n-am avut vreuna.

— Of, Doamne!

Acum chiar că sunt furioasă.

— Chiar ai venit până aici să-mi spui în continuare
minciuni?

— Nu... eu... eu nu mint.

— Ba da! Am citit totul pe internet. Toate mesajele de pe
Twitter, toate articolele şi toate...

Mă întrerupe.

— Nu sunt decât nişte porcării.

— Cum? Şi mesajele postate pe Twitter de Leah Brown
despre tine?

— Da! Mai ales acelea.

Îl fulger cu privirea. Cum poate să mă mintă cu atâta
neruşinare? Şi cum de se aşteaptă să-l şi cred?

— Ce vrei să spui cu "mai ales acelea"?

Noah se uită în cele din urmă la mine.

— Ultimul ei album a fost un dezastru. Casa de discuri s-a
panicat. Când au semnat cu mine, cei de la marketing au zis că
vor să fabrice o relaţie romantică între noi. Au spus că ne-ar
creşte la amândoi vânzările. N-am vrut să le fac jocul, dar mi-au
zis că nu e nevoie decât de câteva fotografii şi de postări pe
Twitter. Cu toate astea, nu prea m-am descurcat, mormăie el.
Mi s-a părut aiurea. Nu mi-a plăcut deloc. M-am gândit chiar să
renunţ la contract, dar n-am putut; îl semnasem. Eram prins la
mijloc. Aşa că mi-am zis, ce dracu', doar nu ieşeam cu nimeni.
Şi după aceea ai apărut tu.

Mă uit la el fix, încercând să procesez ce-mi spusese.

— Deci tu şi Leah nu sunteţi...

— Nu! N-am fost niciodată.

— Deci pe ea n-au afectat-o, de fapt, cele întâmplate?

Noah râde.

— Ba da. S-a enervat la început, a zis că am făcut-o să pară o
idioată, dar după aceea piesele ei s-au vândut ca pâinea caldă,

pentru că toată lumea a compătimit-o, aşa că a trecut peste asta
destul de repede.

— Nu-mi vine să cred că o casă de discuri te poate obliga să
faci aşa ceva.

Noah ridică din umeri.

— Ştiu. Dar se pare că se întâmplă tot timpul.

Simt cum furia mea se topeşte.

— Şi de ce nu mi-ai spus şi mie de la început?

Noah oftează.

— Am vrut. Şi Sadie Lee m-a tot rugat să o fac, dar mi-a fost
frică.

— De ce?

— Că te pierd.

Se uită înspre mare.

— Cine vrea să fie cu un tip care are o prietenă inventată? Şi
e aşa de greu să găseşti pe cineva… care nu vânează celebritatea.

Nu mă pot abţine să nu râd şi, pe măsură ce o fac, speranţa
începe să clocotească din nou în mine. Noah e aici. În Brighton.
Pe plajă, la câţiva metri în faţa mea. Şi nu are nicio iubită. Nu se
întâlneşte cu Leah Brown. N-a făcut-o niciodată. Dar…

— De ce te-ai supărat atât de tare pe mine? De ce ţi-ai
schimbat numărul de telefon?

Se mută de pe un picior pe altul.

— Am crezut că tu ai dat informaţia despre povestea cu

mine. Am crezut că totul a fost un joc, ca să-ţi faci publicitate
pentru blog.

— Dar nici măcar nu ştiam cine eşti. Abia dacă a auzit
cineva de tine în Marea Britanie, poate doar fratele meu, dar să
nu uităm că pe el îl interesează tot felul de muzici ciudate.

— Mulţumesc!

— N-am vrut să, adică...

Noah zâmbeşte. Şi doar vederea acelor gropiţe mă face să simt fluturi în stomac.

— Nu-i nimic. N-am ştiut ce să mai cred şi bănuiesc că m-am panicat. Şi apoi, când au început să scrie că am avut o cădere nervoasă după ce ai mei... şi au dezvăluit şi care sunt locurile mele preferate... Sunt o persoană retrasă. M-am simţit atacat din toate părţile.

Dau din cap.

— Da, înţeleg ce spui.

Noah pare dintr-o dată îngrijorat.

— Ai avut de-a face cu aşa ceva?

— Bine. Hai să-ţi spun. Odată am făcut şi eu o cură de dezintoxicare de internet.

Începe să râdă.

— Presupun că nu mi-ai văzut ultimul videoclip de pe YouTube?

Dau din cap că nu.

— Dacă vii mai aproape ţi-l pot arăta, dacă vrei.

Mă simt dintr-odată copleşită de timiditate. Noah e aici. E chiar aici. Şi nimic nu e cum am crezut eu că e. Totul e bine. Ne aşezăm în spatele pintenului şi Noah îşi scoate telefonul din buzunar. Dă click pe un film de pe YouTube şi apasă play. O

imagine a lui, minusculă, apare pe ecran.

— În ultima vreme s-au scris o grămadă de minciuni despre

mine, spune Noah, cel din film. Şi fiindcă nu mă pricep la

Twitter ori la alte chestii din acestea, mă limitez la ce ştiu mai

bine. Cântecul acesta va fi primul single de pe noul meu album.

Se numeşte “Fata Toamnă” şi este despre singura fată pe care

am iubit-o vreodată.

Apoi începe să cânte cântecul. Cântecul meu.

Lângă mine, Noah tuşeşte şi se foieşte.

— Îmi pare aşa de rău că nu ţi-am spus, mormăie el.

— Nu-i nimic.

— Chiar?

Se întoarce şi se uită la mine.

Mă uit şi eu la el.

— Da.

— Când ţi-am citit ultimul articol de pe blog m-am simţit ca
un prost.

— Cum aşa?

— Pentru că mi-a trecut prin cap că ai putea să vinzi
vreodată o ştire despre mine. Cred că atunci când lucrurile au
luat-o razna, m-a apucat frica şi n-am mai gândit corect.

Dau din cap.

— Nici eu.

— Deci.

— Deci.

Îşi aşază mâna peste mâna mea. Pare atât de caldă şi de
puternică.

— Putem s-o luăm de la capăt?

— Ca prieteni?

Dă din cap.

— Nu, ca intrigă.

Râd.

— Da.

Noah îmi zâmbeşte larg.

— Pentru că nu spun tuturor fetelor “te plac atât de mult

încât cred că, de fapt, te iubesc”.

— Nici chiar lui Leah Brown? îl întreb zâmbindu-i înapoi.

— Niciodată lui Leah Brown!

Vine mai aproape de mine.

— Pot să te sărut?

— Da. Te rog.

Noah îmi cuprinde faţa cu palmele.

— Măi să fie, voi, englezoaicele, sunteţi atât de politicoase.

Ne sărutăm, dar timid, temător.

— Cum ai ajuns aici? îl întreb.

— Cu avionul.

— Nu, aici pe plajă.

— Aaa. M-a adus tatăl tău.

— Dumnezeule, ştiau că vii?

Noah dă din cap.

— Hm. Le-am spus că vreau să fie o surpriză.

— În mod sigur a fost!

Noah se uită la mine agitat.

— Ai tăi ştiu ce s-a întâmplat. Iniţial i-am zis lui Sadie Lee să
nu le spună nimic. Dar după ce m-am liniştit şi mi-am dat
seama ce s-a întâmplat, l-am sunat pe tatăl tău să-l întreb dacă
te pot vedea şi aşa a ieşit totul la lumină. Îmi pare rău... am
presupus că le-ai spus.

— E în regulă. Totul s-a rezolvat acum. Nu?

Mă uit la el şi mă aprobă.

— Ne plimbăm puţin? mă întreabă.

— Da, mi-ar plăcea.

Dau să mă ridic, dar îmi pierd echilibrul şi cad, dincolo de

pinten. Dacă era să fie o cascadorie într-un film de aventură,
probabil ar fi arătat spectaculos, dar în contextul unui moment
romantic e cu totul ridicol.

— Ai păţit ceva? strigă Noah.

Mă ridic, îmbujorată de ruşine.

— Asta da rostogolire. Vreau să-ncerc şi eu.

Noah face un pas înapoi înainte să se arunce peste pinten.

Se loveşte de mine şi aterizăm amândoi pe plajă, ca o grămadă încâlcită. Şi, în vreme ce ne zguduim de râs, ultimele urme de tensiune dintre noi dispar.

— Mi-a fost aşa de dor de tine, intriga mea, îmi şopteşte el.

Şi de data aceasta, când ne sărutăm nu mai suntem câtuşi de puţin temători. De data aceasta, când ne sărutăm, simt că ne-am regăsit.

MULȚUMIRI

Aş dori să le mulţumesc tuturor celor de la Penguin care m-
au ajutat să desăvârşesc primul meu roman; le sunt
recunoscătoare în special lui Amy Alward şi lui Siobhan
Curham, care au fost alături de mine la fiecare pas.

Toată dragostea pentru managerul meu Dom Smales
(Dombledore), bărbatul cel mai de nădejde şi mai atent din câţi
există, care m-a ajutat să devin o femeie mai sigură pe ea şi care
a fost alături de mine de-a lungul acestui periplu, cu multele
suişuri şi puţine coborâşuri.

De asemenea, doresc să-i adresez mulţumirile mele lui
Maddie Chester şi Natalie Loukianos, manager artistic şi
producător artistic, care, cu drag şi cu prietenie, m-au ţinut în
priză ca să pot respecta toate termenele-limită (chiar şi în
momentele în care am fost mai delăsătoare sau neorganizată).

Trebuie să-i mulţumesc şi lui Alfie Deyes pentru că a rezistat
în toate acele nopţi în care eu am ales să scriu şi să recitesc
această carte, iar şi iar, şi care m-a lăsat să mă cuibăresc la

pieptul său când eram prea agitată.

Aș dori să-i pomenesc şi pe membrii familiei mele, tata,
mama, fratele meu, bunicile care mă adoră, bunicul care mă
iubeşte, toţi m-au sprijinit extraordinar de mult şi au fost
alături de mine cu zâmbetul pe buze în orice decizie pe care am
luat-o. Sper că i-am făcut să fie foarte mândri de mine.

Vreau să le mulţumesc şi prietenilor mei, mai noi sau mai
vechi, care sunt online sau offline. Fiecare dintre ei mă inspiră
zilnic să continui să fac ceea ce iubesc şi le sunt recunoscătoare
că fac parte din viaţa mea.

Vreau să-i mulţumesc amicei mele Louise care m-a ajutat să-
mi păstrez zâmbetul pe buze în toţi cei patru ani de când
durează acest periplu şi, cândva, vă voi îmbrăţişa pe toţi şi vă
voi spune cât de minunaţi sunteţi (chiar dacă îmi va lua mult
timp să fac acest lucru).

CU TOATĂ DRAGOSTEA,
Zoe Sugg